

அத்தியாயம் - 1

நமஸ்காரங்கள் : கோதுமை மாவு அரைத்த நிகழ்ச்சியும்
அதன் தத்துவ உட்கருத்தும்

புராதனமானதும், மிக்க மரியாதை உள்ளதுமான வழக்கத்தின் படி, ஹேமாட் பந்த், இந்த ஸாயி சரித்திரத்தைப் பல்வேறு நமஸ்காரங்களுடன் எழுத ஆரம்பிக்கிறார்.

1. முதலில் எல்லாவித இடையூறுகளையும் நீக்குதற் பொருட்டாகவும், தன் பணி வெற்றியுறவும் "ஐந்து கரத்தனை யானை முகத்தனை" மிக்கப் பணிவுடன் தலை தாழ்த்தி வணங்குகிறார். ஸ்ரீ சீர்டி ஸாயியே, கணபதி என்றும் கூறுகிறார்.

2. பின்னர் தன் மனத்திலே உதித்த எண்ணங்களை உயர்த்தி உணர்வூட்ட தம் தாய் ஸரஸ்வதியை நமஸ்கரிக்கின்றார். ஸ்ரீ ஸாயி 'அறிவின் தெய்வமே' என்றும், அவரே தன் வாழ்க்கைக் கீதத்தை அழகுடன் பாடுகிறார் என்றும் கூறுகிறார்.

3. ஆக்கல், காத்தல், அழித்தல் என்னும் முத் தொழிலையும் முறையே நிகழ்த்தும், பிரம்மா, விஷ்ணு, சங்கரர் ஆகியோரையும் வணங்கி ஸாயிநாதர் அவர்களுடன் ஒன்றானவர் என்றும், சம்சாரம் என்னும் ஆற்றினைத் தாண்டி நம்மைச் சுமந்து செல்லவல்ல மாபெரும் ஸத்குரு என்றும் விளம்பி,

4. பின்னர் பரசுராமரால் கடலினின்று உயர்த்தப்பட்ட கொங்கண தேசத்தில் அவதரித்துத் தம்மைக் காக்கும் தம் குல தெய்வமான 'நாராயண ஆதிநாத'தையும், குடும்பத்தின் ஆதிபுருஷரையும் நமஸ்கரித்து,

5. பின்னர் தனது கோத்திரத்தில் அவதரித்த பாரத்வாஜ முனிவரையும், பல்வேறு ரிஷிகளான யாக்குவல்க்யர், பிருகு, பராசரர், நாராதர், வேதவியாஸர், ஸனகர், ஸனந்தனர், ஸனத்குமாரர், சுகர், செளனகர், விசுவாமித்திரர், வஸிஷ்டர், வால்மீகி, வாமதேவர், ஜைமினி, வைசம்பாயனர், நவயோகீந்திரர் முதலியவரையும் நவீன

மகான்களாகிய நிவிருத்தி, ஞானேச்வர், ஸோபான், முக்தாபாய், ஜனார்த்தனர், ஏக்நாத், நாமதேவர், துகாராம், கனகர், நரஹரி முதலானோரையும் பணிந்து தலைவணங்கி நமஸ்கரித்து,

6. பிறகு தனது தாத்தாவான ஸதாசிவரையும், தகப்பனாரான ரகுநாதரையும், தன்னை இளம் வயதில் பிரிந்த அன்னை தந்தைக்கு நிகரான அத்தை, தன் அன்பிற்குரிய அண்ணன் ஆகியோரையும் வணங்கி,

7. பின்னர் படிப்பவர்களையும் வணங்கி, தனது பணிக்கு முழு அன்பும், மனமும் சிதையாத கவனத்தையும் நினைப்பையும் கொடுத்தருள வேண்டிக்கொண்டும்,

8. கடைசியாக தனது ஒரே அடைக்கலமும், பிரம்மமே மெய்ப்பொருள், பாரனைத்தும் மாயத்தோற்றம் என்று தனக்கு உணர்விக்கின்ற ஸ்ரீதத்தாத்ரேயரின் அவதாரமான ஸ்ரீஸ்த்குரு சீரடி பாபா அவர்களை நமஸ்கரித்து அங்ஙனமே எம்பெருமான் வதியும் எல்லா ஜீவராசிகளையும் வணங்கித் துதிக்கின்றார்.

பராசரர், வியாஸர், சாண்டில்யர், முதலியோரது கருத்தின்படி 'பக்தியால் பலகாலும்' துதித்தவற்றைச் சுருக்கமாகக் கூறிய பின்பு ஆசிரியர் பின்வரும் நிகழ்ச்சியை விவரிக்கிறார்.

1910-ஆம் ஆண்டிற்குப்பின், எப்போதோ ஒரு நாள் நல்ல காலை நேரத்தில் மகுதிக்கு ஸாயிபாபாவைத் தரிசிப்பதற்காகச் சென்றிருந்தேன். பின்வரும் நிகழ்ச்சியைக் கண்ட நான் ஆச்சர்யத்தால் தாக்கப்பட்டேன். தன் முகம், வாய் இவற்றைக் கழுவிய பின்பு, ஸாயிபாபா கோதுமை மாவு அரைக்கத் தயார்படுவதில் முனைந்தார். ஒரு சாக்கைத் தரையில் விரித்து, அதன் மேல் திருகையை வைத்தார். பின்பு முறத்தில் கொஞ்சம் கோதுமையை எடுத்து, பின் தம் கஃப்னியின் கைகளை மடக்கி விட்டுக் கொண்டு, கையளவு கோதுமையை திருகைக் குழியில் இட்டார். திருகையையச் சுற்றி, கோதுமையை அரைக்கத் தொடங்கினார். பிச்சை எடுத்து வாழ்ந்து, எவ்வித உடைமையும் சேமிப்பும் அற்ற இவர் கோதுமை மாவு அரைக்க வேண்டிய வேலையென்ன என்றவாறு நினைத்தேன். அங்குவந்த சிலரும் அவ்வாறே எண்ணினார்கள். ஆயின், ஒருவருக்கும் பாபா என்ன செய்கிறார் என்று கேட்கத் துணிவு வரவில்லை. பாபா மாவரைக்கும் இச்செய்தி உடனே கிராமத்தில் பரவி ஆண்களும், பெண்களும் பாபாவின் செய்கையைக் காணப் பெருந்திரளாக் மகுதிக்கு வந்தனர். கூட்டத்திலிருந்த தைரியம் உள்ள நான்கு பெண்மணிகள் வலியவந்து நுழைந்து, பாபாவை ஒருபுறம் ஒதுக்கிவிட்டு, வலிய

குச்சியைக் கைப்பற்றி பாபாவின் லீலைகளைப் பாடியவாறு மாவரைக்கத் தொடங்கினார். முதலில் பாபா கடுங்கோபம் அடைந்தார். ஆயின், அந்தப் பெண்மணிகளின் அன்பையும், பக்தியையும் கண்டு மிக்க சந்தோஷம் அடைந்து புன்னகை புரியலானார். அவர்கள் அவ்வாறு அரைத்துக் கொண்டிருக்கையில் "பாபாவுக்கு 'வீடோ', 'பிள்ளைகளோ', அன்றி, 'அவரைக் கவனிக்க யாருமே' இல்லையாதலாலும் அவர் பிச்சை எடுத்து வாழ்ந்தாராதலாலும் அவருக்கு ரொட்டி, பிரட் செய்ய கோதுமை மாவு தேவையில்லை, எனவே இவ்வளவு அதிகமான மாவை என்ன செய்வார்? ஒருவேளை பாபா அன்பாயிருக்கும் காரணத்தால், இம்மாவை நமக்குப் பகிர்ந்து கொடுத்துவிடுவார்" என்றவாறு எண்ணமிட்டபடி பாடியவாறே அரைத்து முடித்து, திருகையை ஓரத்தில் நகர்த்திவிட்டு, கோதுமை மாவை நான்கு பிரிவாகப் பிரித்து ஆளுக்கு ஒவ்வொரு பகுதியாக எடுத்துக் கொள்ளத் தொடங்கினார்கள். இதுவரை அமைதியாகவும், அடக்கமாகவும் இருந்த பாபா, கோபமடைந்து "பெண்களே! உங்களுக்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிட்டதா? யாருடைய அப்பன் வீட்டுப் பொருளை இவ்வாறு அபகரிக்கிறீர்கள். நீங்கள் தடங்கல் இன்றி மாவை எடுத்துச் செல்வதற்கு நான் முன்னம் உங்களிடம் கடன் பட்டிருக்கிறேனா என்ன? தயவு செய்து இப்போது இதைச் செய்யுங்கள்; இம்மாவை எடுத்துச் சென்று கிராம எல்லைகளில் கொட்டிவிட்டு வாருங்கள்" என்றார். இதைக் கேட்டபின் 'அவர்கள் வெட்கமடைந்து தமக்குள் ஏதோ முணுமுணுத்துக் கொண்டு கிராம எல்லைக்குச் சென்று பாபா குறிப்பிட்டபடியே அங்கே மாவைப் பரப்பிவிட்டார்கள்.

பாபா செய்த இவைகளெல்லாம் என்னவென்று சீரடி மக்களை வினவினேன். காலரா நோய் கிராமத்தில் பரவிக் கொண்டு இருப்பதாயும், இது அதையே எதிர்க்க பாபாவின் பரிகாரமாகும் என்றும் கூறினர். கோதுமை அரைக்கப்பட வில்லை. காலராவே அரைக்கப்பட்டு கிராமத்திற்கு வெளியில் கொட்டப்பட்டது. இந்நிகழ்ச்சியின் பின்னர் காலரா மறைந்து கிராம மக்கள் மகிழ்ச்சியுற்றனர். நானும் இவற்றையெல்லாம் அறிந்து கொண்டதில் மிக்க மகிழ்ச்சியடைந்தேன். ஆனால் அதே சமயம் எனக்கு ஆச்சரியம் விளைந்தது. "காலராவுக்கும், கோதுமை மாவுக்கும் பூவலகில் உள்ள ஒற்றுமை யாது? சாதாரணமாக அவைகளுக்கு உள்ள உறவு என்ன? அவை இரண்டையும் எங்ஙனம் இணைக்க முடியும்? இந்நிகழ்ச்சி விவரிக்க இயலாததாய் இருக்கிறது. நான் இதைப்பற்றிச் சிறிது எழுதி என் மனம் நிறைவடையும்வரை

பாபாவின் இனிக்கும் லீலைகளைப் பாடுவேன்". இந்த லீலையைப் பற்றி இவ்வாறாக எண்ணமிட்டபின் என் உள்ளம் மகிழ்ச்சியால் நிறைந்தது. இங்ஙனம் நான் பாபாவின் வாழ்க்கை வரலாறான 'ஸத் சரித்திரத்தை' எழுத உணர்ச்சியூட்டப்பட்டேன்.

பாபாவின் அருளுடனும், ஆசியுடனும் இப்பணி செவ்வனே வெற்றிகரமாகச் செய்யப்பட்டது என்பதையும் நாமறிவோம்.

மாவரைத்ததன் தத்துவ உட்கருத்து

சீர்டி மக்கள் இந்நிகழ்ச்சியை ஒட்டி அமைத்த காரணத்தைத் தவிர வேறு ஒரு தத்துவ உட்கருத்தும் இருப்பதாக நாம் நினைக்கிறோம். ஸாயிபாபா ஏறக்குறைய அறுபது ஆண்டுகள் சீர்டியில் வாழ்ந்தார். இந்நீண்ட காலத்தில் அவர் பெரும்பாலும் தினசரி அரைத்தார். கோதுமையை மாத்திரமன்று, பாவங்கள், உள்ளம், உடல் ஆகியவற்றின் துன்பங்களையும் கணக்கில்லாத் தன் அடியவர்களின் தொல்லைகளையும் அரைத்துத் தீர்த்தார். கர்மம், பக்தி என்ற இரண்டு கற்கள் அவர் திருகையில் இருந்தது. முன்னது கீழ்கல்லாகும். பின்னது மேற்கல்லாகும். பாபா பிடித்து அரைத்த கைப்பிடி ஞானமாகும். சத்துவ, ராஜச, தாமச என்ற முக்குணங்களைச் சேர்ந்த நமது எல்லா உணர்ச்சிகள், ஆசைகள், பாவங்கள், அஹங்காரம் இவைகளை நிகளந்துகளாக்கி முன்னோடி வேலையாக அரைக்கப்பட்டாலன்றி ஞானம் அல்லது தன்னை உணர்தல் என்பது முடியாதென்பது பாபாவின் உறுதியான தீர்ப்பாகும். இக்குணங்களைத் தள்ளிவிடுவது அத்தகைய கடினமானது. ஏனெனில் அவைகள் அவ்வளவு நுட்பமானவை.

கபீரின் ஒரு நிகழ்ச்சியை இது ஞாபகமுட்டுகிறது. ஒரு பெண்மணி சோளத்தை அரைத்துக் கொண்டிருந்ததைப் பார்த்து விட்டு அவர் தன் குரு நிபதிரஞ்ஜனரிடம், "திருகையில் இடப்பட்ட சோளத்தைப் போன்று இவ்வுலக வாழ்க்கை என்னும் திருகையாலே நசுக்கப்படும்போது நான் அஞ்சுவதனால் அழுகிறேன்" என்று கூறினார். நிபதிரஞ்ஜனர் "பயப்படாதே. நான் செய்வது போல் இத்திருகையில் உள்ள ஞானமென்னும் பிடியைப் பிடித்துக் கொள். அதிலிருந்து நெடுந்தூரம் சென்று திரியாதே. ஆயின் உட்புறமாகத் திரும்பு அப்போது நீ காப்பாற்றப்படுவது நிச்சயம்" என்று பதிலளித்தாராம்.

ஸ்ரீ ஸாயியைப் பணிக அனைவர்க்கும் சாந்தி நிலவட்டும்.

அத்தியாயம் - 2

இப்பணியைச் செய்வதன் நோக்கம் - இஃதை மேற்கொள்வதில் உள்ள திறமையின்மையும், துணிவின்மையும் - காரசார விவாதம் - குறிப்பிடக்கூடியதும் முனிவருடைய பட்டமுமான 'ஹேமாட்பந்தை' வழங்குதலும் - குருவின் அவசியம்.

கடைசி அத்தியாயத்தில் தம்முடைய மராத்தி மூல நூலில், இப்பணியைச் செய்வதற்கு அடிகோலிய காரணங்கள், இதைப் படிப்பதற்குத் தகுதியடைந்தவர்கள் முதலிய வேறு பல அம்சங்களையும் எடுத்துச் சொன்னார். இந்த அத்தியாயத்திலும் அதையே குறிப்பிடத் தொடங்குகிறார்.

இதை எழுதுவதன் காரணம்

முதலாம் அத்தியாயத்தில் கோதுமை மாவரைத்து, அதை கிராம எல்லைகளில் தூவிவிட்டதன் மூலம் காலரா தொத்து வியாதியைத் தடுத்து அழித்ததான ஸாயிபாபாவின் அற்புதத்தைக் கண்டோம். நான் ஸாயிபாபாவின் மற்றும் பல அற்புத லீலைகளைப் பெரும் உள்ளக்கிளர்ச்சியுடன் கேட்டிருக்கிறேன். அக்கிளர்ச்சியே இவ்வழகான பணியாகப் பொங்கி உருவெடுத்தது, ஸாயிபாபாவின் பெருமையுடைய அற்புதங்களை வரைதலானது. அவருடைய அடியவர்களுக்கு உற்சாகமூட்டு வதாகவும், அறிவுறுத்துவதாகவும் இருப்பதுடன், அவர்களின் பாவங்களையும் நீக்குமாதலினால்தான் நான் ஸாயிபாபாவின் புனித வரலாற்றையும், அவருடைய அறவுரைகளையும் வரையத் தொடங்கினேன். ஞானியின் வரலாறு என்பது தர்க்க சாஸ்திரத்துக்கோ, பட்டிமன்றத்துக்கோ உரியது அன்று. அஃது உண்மையும் பெரியதுமான வழியையே காண்பிக்கிறது.

பணியைச் செய்யத் திறமையின்மையும், துணியின்மையும்

தாம் இப்பணியைச் செய்யத் தகுதியுடையவர் அல்ல என்று ஹேமாட்பந்த் நினைத்தார். "எனக்கு நெருங்கிய நண்பனின் வாழ்க்கையே தெரியாது. அப்படியே எனது மனதையும் நான் அறியேன். இவ்வாறிருக்கையில் வேதங்களால் கூறவியலாத ஒரு ஞானியின் வரலாற்றையோ அல்லது அவதாரத்தின் குணங்களையோ நான் எங்ஙனம் எழுதுவேன்? ஒரு ஞானியின் வாழ்க்கையை விவரிக்கும் ஒருவனும் ஞானியாகவே இருக்க வேண்டும். எனவே நான் எங்ஙனம் அவர்தம் புகழை விவரிக்க இயலும்? ஞானியின் வாழ்க்கையை வரைவதென்பது மிக்க கடினமானதாகும். ஒருவன் ஏழ்கடல் ஆழத்தையும் அளவிட்டு விடலாம். துணி ஜோடனைகளால் ஆகாயத்தையும் அலங்கரித்து விடலாம். இது தீரமிக்க செயலாகும் என்று நான் அறிவேன். இது என்னைப் பார்த்துப் பிறர் நகைக்க இடங்கொடுத்துவிடும்" என நான் ஸாயிபாபாவின் அருளை நாடினேன்.

அடியவர்கள் விரும்பும், வெற்றிகரமாய் முடிவுபெறும் இப்பணியை மேற்கொள்வதற்கு ஞானியர் தம் வாழ்க்கை வரலாற்றை எழுதுவோர்களை கடவுள் விரும்புகிறார் என்று மஹாராஷ்டிரத்தைச் சேர்ந்த முன்னோடி கவியும் ஞானியுமான ஸ்ரீ ஞானேசுவர் மஹராஜ் என்பவர் எடுத்தியம்பியிருக்கிறார். இப்பணியை ஞானிகள் சங்கல்பிக்கிறார்கள். அடியவன், அம்முடிவை அடைய மறைமுகக் காரணமாகின்றான் அல்லது கருவியாகின்றான். உதாரணமாக சக வருடம் 1700ல் கவிமஹிபதி ஞானிகளின் வாழ்க்கையை எழுத உயர் நோக்கங் கொண்டார். ஞானிகள் அவரைச் சங்கல்பித்து பணியை நிறைவேற்றி வைத்தார்கள். அம்மாதிரியே சக வருடம் 1800இல் தாஸ்கணுவின் சேவையும் அங்கீகரிக்கப்பட்டது. முன்னவர் பக்த விஜயம், ஸந்த விஜயம், பக்த லீலாமிருத், ஸந்த லீலாமிருத் என்னும் நான்கு நூல்களையும் பின்னவர் நவீன ஞானியரைப் பற்றி விவரிக்கப்பட்ட 'பக்த லீலாமிருத்', 'ஸந்தகதாமிருத்' என்ற நூல்களையும் இயற்றினார்.

பக்தலீலாமிருத்தின் 31, 32, 33 அத்தியாயங்களிலும், ஸந்த கதாமிருத்தின் 57ம் அத்தியாயத்திலும் ஸாயிபாபாவின் சுவையான வாழ்க்கையும் அவரின் அறவுரைகளும் நன்றாகச் சித்தரிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. இவைகள் ஸாயிலீலா பத்திரிக்கை 11, 12 தொகுப்பு

17 ஆகியவற்றில் தனியாகப் பதிப்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. படிப்பவர்கள் இவ்வத்தியாயங்களைப் படிக்கக் கேட்டுக் கொள்ளப் படுகிறார்கள். அங்ஙனமே பாந்த்ராவைச் சேர்ந்த திருமதி சாவித்திரியாய் ரகுநாத் தெண்டுல்கர் பதிப்பித்துள்ள ஸ்ரீஸாயிநாத் பஜனமாலா என்ற சிறிய அடக்கமான புத்தகத்திலும் ஸாயிபாபாவின் அற்புத லீலைகள் சித்தரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. தாஸ்கணுமஹாராஜும் பல்வேறு இனிய பாடல்களை ஸாயிபாபா மீது எழுதியிருக்கிறார். குஜராத்தில் அமிதாஸ்பவானி மேதா என்னும் சீரடியைச் சேர்ந்த ஓர் அடியவர் ஸாயிபாபாவின் சில நிகழ்ச்சிகளைப் பதிப்பித்துள்ளார். தக்ஷிணபிக்ஷா ஸான்ஸ்த்தாவும் 'ஸாயிநாத்பிரபா'வை சில பதிப்புகள் செய்தனர். இவ்வாறு ஸாயிபாபாவைப் பற்றிப் பல நூல்கள் இருக்கும் போது இந்த ஸத் சரித்திரம் ஏன் எழுதப்பட வேண்டும், அதற்கான தேவையென்ன என்றும் எதிர்ப்புக் கேள்விகள் வருகின்றன.

விடை தெளிவானதும், எளியதும் ஆகும். அகன்று ஆழ்ந்த எல்லையற்ற ஓர் பெருங்கடல் போன்று ஸாயிபாபாவின் வரலாறு உள்ளது. அனைவரும் அதனுள் ஆழ்ந்து முழுகி விலை மதிப்பற்ற ஞானம், பக்தி என்ற முத்துக்களை எடுக்கலாம். நல்லுணர்வில் ஊறிக் கிடக்கும் மக்களுக்கு அவற்றைக் கொடுக்கலாம். ஸாயிபாபாவின் கதைகள், சிறுகதைகள், அறிவுரைகள் ஆகியவை மிகவும் அற்புதமானவை. இவ்வுலக வாழ்க்கையினுடைய துன்பப் பெருஞ் சுமைகளைச் சுமந்து கொண்டிருப்பவர்கள், கவலையால் பீடிக்கப்பட்டோர்கள் ஆகியவர்களுக்கு மன அமைதியையும், மகிழ்ச்சியையும் அவை அளிக்கின்றன. வேத அறிவையொத்த விறுவிறுப்புள்ளதும் அறிவூட்டுவதுமான ஸாயிபாபாவின் இவ்வறவுரைகளெல்லாம், கேட்கப்பட்டு நற்சிந்தனை செய்யப்பட்டால் அடியவர்கள் கோரும் "பிரம்மத்துடன் ஐக்யமாதல்" "அஷ்டாங்க யோகம்", "தியானப் பேரின்பம்" முதலியவற்றைப் பெறுவர். எனவே இந்நிகழ்ச்சிகளைப் பொறுக்கி எடுக்க எண்ணங் கொண்டேன். அதுவே எனது சிறந்த வழிபாடு ஆகும் என்பதாதலின், ஸாயிபாபாவின் தரிசனத்துக்கு கொடுத்து வைக்காத இவ்வெளிய ஆத்மாக்களின் கண்களுக்கு இந்நிகழ்ச்சித் தொகுப்புகள் பேருவகையாக இருக்கும். எனவே நான் ஸாயிபாபாவின் அறவுரைகளையும், இயற்கையானதும்

எல்லையற்றதுமான தன்னுணர்வுக் கருத்துக்களையும் சேகரிக்க முற்பட்டேன். இப்பணியில் பாபாவே என் உள்ளுணர்வைக் கிளப்பிவிட்டார். உண்மையில் என்னுடைய அஹங்காரத்தை அவர்தம் பாதத்தடியில் சமர்பித்து இம்மை, மறுமை இரண்டிலும் என்னைப் பூரண சந்தோஷமாக்குவார் என்று எண்ணினேன்.

இப்பணிக்கு நானே, எனக்கு அனுமதி அளிக்கும்படி ஸாயிபாபாவைக் கேட்க முடியவில்லை. பாபாவின் நெருங்கிய அடியவரான திரு. மாதவ்ராவ் தேச்பாண்டே என்ற சாமாவிடம், பாபாவிடம் எனக்காகக் கேட்கும்படி நான் வேண்டிக் கொண்டேன். அவர் எனது எண்ணத்திற்காக பாபாவிடம் வாதாடினார். "இந்த அண்ணா ஸாஹேப் தங்கள் வரலாற்றை எழுத விரும்புகிறார். நான் ஓர் ஏழைப் பக்கிரி என்று கூறாதீர்கள். ஆயின் நீங்கள் சம்மதித்து அவருக்கு உதவியளிப்பதாகக் கூறினால் அவர் எழுதுவார். அன்றித் தங்கள் திருவடிக் கருணையே இப்பணியை நிறைவேற்றிவிடும். தங்கள் அருள் துணையின்றி எதுவும் வெற்றிகரமாகச் செய்ய இயலாது." ஸாயிபாபா இவ்வேண்டுமோளைத் திருச்செவிமடுத்தவுடன் உருகி, உதி என்னும் திருநீறளித்து ஆசீர்வதித்துத் தன்னுடைய வரம் நல்கும் கரத்தை என் தலைமேல் வைத்து, "இவர் நிகழ்ச்சிகள், அனுபவங்கள் ஆகியவற்றைத் தொகுத்து, குறிப்புகள் வைத்துக் கொள்ளட்டும். நான் இவருக்கு உதவி செய்வேன். அவர் ஒரு புறக் கருவியே ஆவார். என்னுடைய வரலாற்றை நானே எழுதி, என்னுடைய அடியவர்களின் ஆவலைப் பூர்த்தி செய்ய வேண்டும். அவர்தம் அஹங்காரத்தை அறவே களைந்து என் பாதங்களில் சமர்ப்பித்துவிட்டட்டும். வாழ்க்கையில் இங்ஙனம் செய்பவனுக்கே நான் மிகவும் உதவி புரிகிறேன். என்னுடைய வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றி என்ன? நான் அவருடைய வீட்டில் "ஒல்லும் வகையெல்லாம் ஓவாதே" பணிபுரிகிறேன். அவருடைய அஹங்காரம் சிறு துளியும் எஞ்சியிராமல் அறவே அழிக்கப்பட்டுவிட்டால், நானே அவருட் புகுந்து என் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளை நானே எழுதுகிறேன். அடியவர் தம் உள்ளங்களில் எனது நிகழ்ச்சிகள், அறிவுரைகள் நம்பிக்கையூட்டும். எளிதில் தன்னை உணரலாம், பேரானந்தப் பெருநிலையையும் அவர்கள் எளிதில் பெறுவார்கள். ஆயின் ஒருவரது சொந்தக் கருத்தையே நிலைப்படுத்தல், மற்றவர் கருத்தை மறுக்கச் செய்யும் முயற்சிகள்,

ஒரு பொருளின் நன்மை தீமைகள் இவற்றைப் பற்றிய விவாதங்கள் இருத்தல் கூடாது" என்று பகர்ந்தருளினார்.

"விவாதம்" என்னும் சொல்லானது ஹேமாட்பந்த் என்னும் பட்டத்தை நான் பெற்ற நிகழ்ச்சியை விவரிக்க நான் கொடுத்து இருந்த வாக்குறுதியை ஞாபகமூட்டுகிறது. அதையே இப்போது கூறுகிறேன். காகாஸாஹேப் தீக்ஷித், நானாஸாஹேப் சாந்தோர்க்கர் ஆகியவர்களுடன் நான் நெருங்கிய நட்போடிருந்தேன். அவர்கள் என்னை சீர்டிக்குப் போய் பாபாவின் தரிசனத்தைப் பெறும்படி வலியுறுத்தினார்கள். ஆயின் இடையில் கிளம்பிய ஏதோ ஒன்று என்னை சீர்டிக்குப் போகவிடாமல் தடுத்தது. லோனாவாலாவில் உள்ள எனது நண்பனின் புதல்வன் காய்ச்சல் அடைந்தான். எனது நண்பன், 'வைத்திய முறை' வேண்டுதல் முறைகளிலும் உள்ள எல்லா வழிகளிலும் முயன்றார். ஆயின் காய்ச்சல் குறையவில்லை. முடிவாகத் தனது குருவை தன் மகனின் படுக்கைக்குப் பக்கத்தில் அமரவைத்தான். இதுவும் கூடப் பலனளிக்கவில்லை. இதைக் கேள்வியுற்றதும் "என் நண்பனின் பையனைக் காப்பாற்ற முடியாத குருவால் யாது பயன்? குரு நமக்கு எதையுமே செய்ய இயலாதவரானால் நான் ஏன் சீர்டிக்குப் போகவேண்டும்?" இம்மாதிரியாக எண்ணமிட்டு எனது சீர்டி விஜயத்தை ஒத்திப் போட்டேன். ஆயின் தடுக்க முடியாதது நிறைவேறியே தீர வேண்டும். அஃதென் விஷயத்தில் பின்வருமாறு நடைபெற்றது.

பிராந்திய ஆபீசர் திரு நானாஸாஹேப் சாந்தோர்க்கர் பஸ்ஸீனுக்கு சுற்றுலா போய்க்கொண்டிருந்தார். தாணாவிலிருந்து தாதருக்கு வந்து பஸ்ஸீனுக்குச் செல்லும் வண்டிக்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்தார். இடையில் பாந்த்ராவுக்கு செல்லும் ஒரு வண்டி வந்தது. அதில் அவர் ஏறியமர்ந்து பாந்த்ராவுக்கு வந்து என்னைக் கூப்பிட்டு அனுப்பினார். நான் சீர்டி விஜயத்தைக் கைவிட்டது குறித்து என்னைக் கடிந்தார். எனது சீர்டிப் பயணத்தைப் பற்றி நானாவின் வாக்குவாதங்கள் திருப்தியளிக்கக் கூடியதாகவும் உற்சாகமூட்டுவதாகவும் இருந்தன. எனவே நான் அன்றிரவே சீர்டி புறப்படத் திட்டமிட்டேன். என்னுடைய சாமான்களைக் கட்டி முடித்து சீர்டிக்குப் புறப்பட்டேன். தாதருக்குப் போய் அங்கிருந்து மன்மாட் போகும் வண்டியைப் பிடிக்கத் திட்டமிட்டு தாதருக்குப் பயணச் சீட்டு பெற்று வண்டியில் அமர்ந்திருந்தேன். வண்டி

புறப்பட இருக்கும்போது ஒரு முஸ்லீம் பெரியவர் விரைவாக எனது பெட்டிக்கு வந்தார். எனது மூட்டை முடிச்சுகளைப் பார்த்துவிட்டு "போகும் இடம் என்ன?" என்று கேட்டார். நான் எனது திட்டத்தைக் கூறினேன். பின்னர் அவர் என்னை தாதரில் நிற்காமல் போரிபந்தருக்கே நேராகப் போகும்படியும், ஏனெனில் மன்மாட்மெயில் தாதரில் நிற்காது என்றும் அறிவுறுத்தினார். இவ்வற்புதம் நிகழ்ந்திராவிடின் சீர்டிக்குத் திட்டமிட்டபடி அடுத்த நாளே போய்ச் சேராதிருந்திருப்பேன். பல ஐயங்கள் என்னைக் கடுமையாகத் தாக்கியிருக்கக்கூடும். ஆயின் அடுத்த நாள் காலை 9-10 மணிக் குள்ளாகவே சீர்டியை அடைந்தேன். திரு பாவ்ஸாஹேப் (காகா) எனக்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்தார். இது 1910ல் நிகழ்ந்தது. யாத்ரீக அடியார்களுக்கு ஒரே ஒரு தங்குமிடம்தான் இருந்தது. அது "ஸாடேயினுடைய வாடா"வாகும். குதிரை வண்டியிலிருந்து இறங்கிய பின்னர் பாபாவின் தரிசனம் பெற ஆவலாய் ஏங்கியிருந்தேன். மசூதியினின்று திரும்பிவந்த பெரும் அடியவரான தாத்யாஸாஹேப் நூல்கர், ஸாயிபாபா வாடாவின் மூலையில் இருக்கிறார். முதலில் ஒரு முன்னோடி தரிசனம் செய்துவிட்டு, குளித்தபின் சாவகாசமாகப் பார்க்கலாம் என்று கூறினார். இதைக் கேட்டவுடனே நான் பாபாவிடம் ஓடி ஸாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் செய்தேன். எனது மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையில்லை. நானாஸாஹேப் சாந்தோர்கர் என்னிடம் கூறியதற்கு அதிகமாகவே கண்டேன். என்னுடைய புலன் களெல்லாம் திருப்தியடைந்தன. நான் பசி தாகத்தை மறந்தேன். ஸாயிபாபாவின் பாதங்களைத் தொட்டவுடனே நான் வாழ்க்கையில் அதிகப் புத்துணர்ச்சி கொண்டவனாக மாறினேன். என்னை இச்செயலில் இடைவிடாமல் தூண்டி ஸாயிபாபாவின் தரிசனத்திற்கு உதவி புரிந்தவர்களுக்கு கடமைப்பட்டதைக் கருதினேன். அவர்களை உண்மை உறவினர்களாக நினைக்கிறேன். அவர்களுடைய கடனை நான் திருப்பித் தர முடியாது. அவர்களை நினைக்கிறேன். அவர்கள் முன் விழுந்து வணங்குகிறேன். ஸாயிபாபாவின் தரிசனத்திலுள்ள நூதனமானது நான் கண்டவாறு, நம்முடைய எண்ணங்கள் மாறுகின்றன. முன்னைக் கருமங்களின் வலிமை அழிக்கப்படுகின்றன, அல்லது பற்றற்ற நிலை அதிகரிக்கிறது. முன்னைப் பிறவிகளில் செய்த பல

நற்கருமங்களால் அத்தகைய சுபதரிசனம் அடையப் படுகிறது. நீங்கள் ஸாயிபாபாவை கண்டுவிட்டீர்களானால் புறவுலகு எல்லாம் ஸாயிபாபாவாகத் தோற்றமளிக்கிறது.

சூடான விவாதம்

குருவின் தேவையைப் பற்றி எனக்கும், பாலாஸாஹேப் பாடேக்கும் இடையில் ஓர் சூடான விவாதம் நான் சீர்டிக்கு வந்த தினத்தன்று நடைபெற்றது. “நம் சுதந்திரத்தை நாம் ஏன் இழக்க வேண்டும், மற்றவர்களிடம் ஏன் சரணாகதி அடைய வேண்டும்” என்று நான் விவாதித்தேன். “நாம் நம்முடைய கடமையைச் செய்ய வேண்டியிருக்கையில் ஏன் குரு தேவைப் படுகிறார்? ஒருவன் தன்னாலான முயற்சிகளைச் செய்து தன்னைத் தானே காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். சோம்பேறியாகத் தூங்குவதைத் தவிர வேறெதையும் செய்யாத ஒருவனுக்கு குரு என்ன செய்துவிட முடியும்?” இங்ஙனம் நான் சுதந்திர எண்ணத்திற்கு வாதாடினேன். திரு. பாடே கருமத்து (அன்றித் தலைவிதி)க்காக வாதாடிக் கூறியதாவது, “நடப்பது நடந்தே தீரும். பெரியோர்கள் எல்லாம் தோல்வியுற்றிருக்கிறார்கள். மனிதன் ஒருவழியில் நினைக்க, தெய்வம் வேறு வழியில் செயல்படுகிறது. உம்முடைய புத்தி சாதூர்யத்தைத் தள்ளி விடுக. பெருமையும், அஹங்காரமும் உமக்கு உதவாது.” கொள்கைகள், மாறுபாடுகள் இவற்றுடன் இவ்விவாதம் ஒரு மணி நேரத்திற்குமேல் நடைபெற்றும் வழக்கம் போல ஒரு முடிவும் காணப்படவில்லை. நாங்கள் களைப்படைந்துவிட்டதால் முடிவாக நான் மன அமைதியை இழந்தேன். வலிவான “சரீர அபிமானம்”, அஹங்காரம் இவை இல்லாவிடில் விவாதமே இல்லையெனக் கண்டேன். அஹங்காரமே விவாதத்தை வளர்க்கிறது என்று கூறலாம்.

பிறகு நாங்கள் மகுதிக்கு மற்றவர்களுடன் சென்றபோது காகாஸாஹேப் தீக்ஷித்தை, பாபா பின்வருமாறு வினவினார். ‘ஸாடே வாதாவில் என்ன நடந்து கொண்டிருந்தது? விவாதம் எதைப் பற்றியது?’ என்று கூறி என்னை உற்று நோக்கி மேலும் வினவியதாவது, “ஹேமாட்பந்த் என்ன கூறுகிறார்?” இவ்வார்த்தை களைக் கேட்டு நான் மிகவும் ஆச்சரியமடைந்தேன். நான் தங்கியிருந்ததும் விவாதம் நடந்ததுமான சாதேவாதாவானது மகுதியினின்று நல்ல தூரத்திலிருக்கிறது. சர்வ வியாபியாயும்,

அகத்திருந்து ஆட்டிவைப்பவராகவும் இல்லாவிடில் எங்களது விவாதத்தை பாபா எங்ஙனம் அறிந்திருக்க முடியும்?

முக்கியமானதும் ஞானமீளிர்வதுமான பட்டம்

ஸாயிபாபா என்னை ஏன் 'ஹேமாட்பந்த்' என்னும் பெயரால் அழைக்கவேண்டும் என்று நான் எண்ணமிட ஆரம்பித்தேன். இச்சொல் 'ஹேமத்திரியபந்த்' என்ற வார்த்தையிலிருந்து திருத்தப் பட்டதாகும். இந்த ஹேமத்திரியபந்த் யாதவ அரச வம்சத்தைச் சேர்ந்த ராமதேவ், மகாதேவ் என்ற தேவகிரி அரசர்களின் புகழ் பெற்ற மந்திரியாவார். கல்வி, கேள்வி நிரம்பப் பெற்று, நற்பண்புகள் நிறையப் பெற்ற அவர், ஆன்மீக விஷயங்கள் அடங்கிய சதுர்வர்க சிந்தாமணி மற்றும் ராஜ்யப்ரசஸ்தி போன்ற பல உயர்ந்த நூல்களின் ஆசிரியருமாவார். கணக்குப் பேரேடுகளில் புதிய முறைகளைக் கண்டுபிடித்துப் புகுத்தியவரும் மற்றும் மராத்தியச் சுருக்கெழுத்தின் கர்த்தாவுமாவார். ஆனால் நான் முற்றிலும் மாறுபட்டவன், அறிவற்ற, ஓட்டமற்ற நடுத்தர எண்ணத்தோன். எனவே அந்தப் பட்டம் எனக்கு எதற்காகச் சூட்டப்பட்டது என்பது விளங்கவில்லை. ஆனாலும் அதைக் குறித்துத் தீவிரமாகச் சிந்தித்து அது என் அகங்காரத்தை அழித்து, பணிவாகவும், அடக்கமுடனும் இருக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே அளிக்கப்பட்டது என நினைத்தேன். விவாதத்தில் எனக்குள்ள புத்தி சாதுர்யத்துக்காகவும் அது எனக்கு வழங்கப்பட்டதாகும்.

எதிர்கால நிகழ்ச்சிகளை உற்றுநோக்கில் பாபாவினது சொற்கள் (திரு. தாபோல்கரை ஹேமாட்பந்த் என அழைத்தது) முக்கியமானதும் தீர்க்க தரிசனம் நிறைந்ததும் ஆகும். ஏனெனில் மிகவும் புத்திசாலித்தனமாக ஸாயிஸமஸ்தானத்தின் நிர்வாகங்களைக் கவனித்து எல்லாக் கணக்குகளையும் நன்றாக வைத்திருந்தது. முக்கியமானதும் ஆத்மார்த்த விஷயங்களான ஞானம், பக்தி, அவாவின்மை, 'நான்' தன்மையை சுரணமிடுதல், தன்னையுணர்தல் போன்றவற்றைக் குறிக்கும் 'ஸாயி ஸத் சரித்திரம்' என்ற அத்தகைய சிறப்பான நூலின் ஆசிரியராகவும் இருந்ததைக் காண்கிறோம்.

குருவின் தேவையைப்பற்றி

ஹேமாட்பந்த், பாபா இவ்விஷயத்தைப் பற்றி என்ன சொன்னார் என்பன பற்றி எவ்விதக் குறிப்பும் விட்டுவைக்கவில்லை. ஆனால் காகாஸாஹேப் தீக்ஷித் இவ்விஷயத்தைப் பற்றித் தனது குறிப்புகளைப் பதிப்பித்துள்ளார். ஹேமாட்பந்தின், ஸாயிபாபா சந்திப்பின் அடுத்த நாளில் பாபாவிடம் காகாஸாஹேப் தீக்ஷித் சென்று தான் சீர்டியை விட்டுப் போக வேண்டுமா எனக் கேட்டார். பாபா "ஆம்" என்றார். பிறகு "எங்கே போவது" என யாரோ கேட்டார். பாபா 'உயர மேலே' என்று கூறினார். அம்மனிதர் "வழி எப்படிப்பட்டது" என பாபாவிடம் வினவினர். பாபா கூறினார், அங்கே போவதற்குப் பல வழிகள் உள்ளன. இங்கு இருந்தும் (சீர்டியிலிருந்தும்) ஒரு வழி உள்ளது. பாதை கடினமானது. புலிகளும், ஓநாய்களும் வழியிலுள்ள காடுகளில் உள்ளன. நான் (காகாஸாஹேப் தீக்ஷித்) கேட்டேன் "ஒரு வழிகாட்டியை நாம் அழைத்துச் சென்றால் என்ன?" அதற்கு பாபா கூறினார் : அப்போது கடினம் இல்லை. புலி, ஓநாய், படுகுழிகள் முதலியவற்றிலிருந்து உன்னை விலக்கி, உன் குறிக்கோளை அடைய நேரடியாக அழைத்துச் செல்வார். வழிகாட்டி இல்லையென்றால் காடுகளில் நீ காணாமல் போகலாம். அல்லது படுகுழியில் விழும் அபாயம் இருக்கிறது." இந்த நிகழ்ச்சியின் போது திரு. தாபோல்கரும் அறை அருகே இருந்தார். இதுவே குரு அவசியமா என்னும் விவாதத்திற்கு பாபாவின் பதில் என்று எண்ணினார். ஒரு மனிதன் சுதந்திரமானவனா, அல்லது கட்டுப்பட்டவனா என்னும் விவாதம் ஆன்ம விஷயங்களில் உபயோகமில்லை என்றும், இவ்வத்தியாயத்தின் மராத்தி மூலப் பதிப்பில் விளக்கப்பட்டபடி பெரிய அவதாரங்களான ஸ்ரீராமர், ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் முதலியோர் வாழ்க்கையில் தமது குருக்களான வஸிஷ்டர், ஸாந்தீபனி முதலியோரிடமும் தன்னையறிவதற்காக சரணமடைந்தார்கள் என்றும் குருவினுடைய உபதேசத்தினாலேயே பரமார்த்திகம் அடையப்படுவது என்றும், நம்பிக்கையும், பொறுமையுமே அத்தகைய முன்னேற்றத்திற்குத் தேவையான நற்பண்புகளாம் என்பதுமே பாபாவின் திருக்குறிப்பாம்.

ஸ்ரீ ஸாயியைப் பணிக் அனைவர்க்கும் சாந்தி நிலவட்டும்.

அத்தியாயம் - 3

ஸாயிபாபாவின் அனுமதியும் வாக்குறுதியும் -
அடியார்க்கு இடப்பட்ட திருப்பணிகள் - பாபாவின் நிகழ்ச்சிகள்
வழிகாட்டும் விளக்குகள் அவரின் தாயன்பு - ரோஹிலாவின்
கதை - பாபாவின் கவையும் அமுதமுமான மொழிகள்

முந்திய அத்தியாயத்தில் விளக்கப்பட்டபடி ஸாயிபாபா தமது
பூரண சம்மதத்தைத் தெரிவித்துக் கூறியதாவது,
'ஸத் சரித்திரம்' எழுதுவதைப் பற்றி நான் உம்முடன் முழுமையாகச்
சம்மதிக்கிறேன். நீர் உமது கடமையைச் செய்யும். சிறிதளவும்
அஞ்சாதீர். என் மொழிகளில் நம்பிக்கை வைக்கும். என்னுடைய
லீலைகள் எழுதப்படுமானால் அறியாமை அகலும். அவைகள்
கவனத்துடனும் பக்தியுடனும் கேட்கப்படுமானால் இவ்வுலக
வாழ்க்கையின் உணர்வு தணிந்து பக்தி, அன்பு ஆகியவற்றின்
வலிமையான அலைகள் மேலெழும்பும். என்னுடைய லீலைகளின்
ஆழத்தில் ஒருவன் முழுகுவானானால் அவன் ஞானமென்னும்
விலை மதிப்பில்லாத முத்துக்களை எடுப்பான்.

இதைக் கேட்டு இந்நூல் ஆசிரியர் மிக்க மகிழ்ச்சி
யடைந்தார். உடனே தன்னம்பிக்கை உடையவராயும் பயமற்ற
வராயும் ஆனார். இப்பணி வெற்றிகரமாக நிறைவேறிய
தீரவேண்டும் என்றும் எண்ணினார். பிறகு சாமா (மாதவராவ்
தேசபாண்டே)விடம் திரும்பி பாபா கூறியதாவது, "ஒருவன் என்
நாமத்தை அன்புடன் உச்சரிப்பானாகில் நான் அவனுடைய
ஆசைகளைப் பூர்த்தி செய்து அவனுடைய பக்தியை
அதிகப்படுத்துவேன். என் வாழ்க்கையையும் செயல்களையும்
ஊக்கமுடன் இசையாகப் பாடுவானாயின் அவனுக்கு முன்னும்
பின்னும் எல்லாத் திக்குகளிலும் சூழ்ந்திருப்பேன். என்னிடம்
உள்ளத்தையும் உயிரையும் ஒப்புவித்த அடியார்கள்

இந்நிகழ்ச்சிகளைக் கேட்டதும் இயற்கையிலேயே மகிழ் வெய்துவர். நம்பிக்கையுடன் என் லீலைகளை எவனாவது இசைப்பானாயின் அவனுக்கு எல்லையற்ற பேரின்பத்தை நல்கி, என்றும் நிலைத்திருக்கும் திருப்தியையும் அளிப்பேன். எவன் என்னிடம் பூரண சரணாகதி அடைகிறானோ, எவன் என்னை விசுவாசத்துடன் வணங்குகிறானோ, எவன் என்னை நினைவில் இருத்தி நிரந்தரமாகத் தியானம் புரிகிறானோ அவனை விடுவிப்பது எனது சிறப்பியல்பாகும். என் நாமத்தை உச்சரிப்பவர், என்னை வணங்குபவர், எனது நிகழ்ச்சிகளையும் வாழ்க்கையைப் பற்றியும் எண்ணி இவ்வாறாக என்னை நினைவில் இருத்தி இருப்பவர்கள் எங்ஙனம் உலகப் பொருள்கள், உணர்ச்சிகள் இவைகளில் கவனமுள்ளவர்களாக இருக்க முடியும்? சாவின் வாயினின்று எனது அடியவர்களை நான் வெளியே இழுத்து விடுவேன். எனது கதைகள் கேட்கப் பட்டால் எல்லா நோய்களும் விலகும். எனது கதைகளை மரியாதையுடன் கேட்டு அவற்றை எண்ணித் தியானம் செய்து கிரகித்துக் கொள்ளுங்கள். இதுவே மகிழ்ச்சிக்கும் திருப்திக்குமான மார்க்கமாகும். என் அடியவர்களின் பெருமையும் அகம்பாவமும் அற்றுவிடும். கேட்பவரின் மனம் அமைதிப் படுத்தப்படும். அன்றியும் அது இதய பூர்வமும் முழுமையுமான பக்தியாயிருப்பின் அது (மனம்) உச்ச உணர்ச்சியுடன் ஒன்றாகி விடும். "ஸாயி ஸாயி" என்று சாதாரணமாக ஞாபகமூட்டிக் கொள்வதே, பேச்சில் கேட்பதில் உள்ள பாவங்களைத் தீர்க்கும்.

அடியவர்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட பலதரப்பட்ட பணிகள்

ஆண்டவர் வெவ்வேறு பணிகளை, வெவ்வேறு அடியவர் களிடம் ஒப்புவிக்கிறார். சிலர் கோயில், மடம் கட்டுதல்களிலும், சிலர் புண்ணிய தீர்த்தங்களுக்குப் படிக்கட்டுகள் அமைத்தலுமான பணிகளும் அளிக்கப்படுகிறார்கள். சிலர் ஆண்டவன் புகழைப் பாட்டுவிக்கப்படுகிறார்கள். சிலர் கேஷத்ராடன யாத்திரைக்கு அனுப்பப்படுகிறார்கள். ஆனாலும் எனக்கு ஸத் சரித்திரம் எழுதும் வேலை ஒதுக்கப்பட்டது. எல்லாம் சிறிது தெரிந்து ஒன்றும் முழுமையும் தெரியாதவனைப் போன்ற நான் இப்பணிக்குக் கொஞ்சமும் தகுதியுடையவன் அல்லன். பின்னர் ஏன் அத்தகைய கடினமான வேலையை மேற்கொள்ள வேண்டும். எவரே ஸாயிபாபாவின் உண்மை வரலாற்றை எடுத்தியம்ப முடியும்?

ஸாயிபாபாவின் அருள் ஒன்று மட்டுமே இக்கடின வேலையை நிறைவேற்ற ஊக்கம் அளிக்க முடியும். எனவே நான் எனது பேனாவைக் கையில் எடுத்த போது ஸாயிபாபா எனது அகங்காரத்தை அகற்றிவிட்டு அவரே தமது நிகழ்ச்சிகளையெல்லாம் வரையலானார். ஆதலின் இந்நிகழ்ச்சிகளையெல்லாம் விவரிப்பதன் பெருமை அவரையே அடைகிறது. என்னையல்ல. பிறப்பில் மறையவனாக இருப்பினும் சுருதி, ஸ்ம்ருதி என்ற இரண்டு கண்கள் (பார்வை அல்லது காட்சிகள்) தேவையுள்ளவனாக இருந்தேன். எனவே ஸத் சரித்திரத்தை எழுதவே இயலாத நிலையில் இருந்தேன். ஆனாலும் ஆண்டவன் அருள், ஊமையைப் பேசவைக்கிறது. முடவனை மலையைக் கடக்கச் செய்கிறது. அவரின் விருப்பப்படி காரியங்களைச் செயற்படுத்தும் தந்திரத்தை அவர் ஒருவரே அறிவார். புல்லாங்குழலோ, ஹார்மோனியமோ எங்ஙனம் ஒலி எழுப்பப்படுகிறது என்பதை அறியா. இது அவற்றை வாசிப்பவனையே சார்ந்தது. சந்திரகாந்தக்கல் கசிவதும், கடல் பொங்கியெழுவதும் சந்திரோதயம் காரணமாகவே, அவ்வவற்றின் தன்மையால் அல்ல.

கலங்கரை விளக்கமாக பாபாவின் கதைகள்

படக்குக்காரர்கள் பாறைகள், அபாயங்கள் இவற்றிலிருந்து விலக்கி பத்திரமாகப் பயணம் செய்வதற்காக, கடலின் பல்வேறு இடங்களில் கலங்கரை விளக்கம் கட்டப்படுகிறது. சம்சாரம் என்னும் ஸாகரத்தில் ஸாயிபாபாவின் கதைகள் அத்தகைய பயனை நல்குகின்றன. அவைகள் அமிர்தத்துக்குச் சுவையூட்டு கின்றன. நமது உலகப் பாதையை மிருதுவாகவும், கடப்பதற்கு எளியதாகவும் ஆக்குகின்றன. ஞானிகளின் கதைகள் ஆசீர்வதிக் கப்பட்டவைகள். நமது செவிகளின் வழியாக உள்ளத்தினுள் புகும் போது சரீராபிமானம் அல்லது அஹங்காரம், துவைத உணர்ச்சி மறைகின்றது. நம் உள்ளத்தில் அவைகள் தேக்கப் படுமானால் சந்தேகம் பறந்தோடும், சரீரத்தின் பெருமை உணர்ச்சி கீழே இறங்கும். ஏராளமாக விவேகம் சேகரிக்கப்படும். பாபாவின் தூய புகழை விவரிப்பதும், அதையே அன்புடன் கேட்பதும் அடியாரின் பாபங்களை அழிக்கும். கிருத யுகத்தின் ஆன்மீகப் பயிற்சியானது சமதமா (உள்ளம், உடல் இவற்றின் தனித் தன்மை), திரேதா

யுகத்துக்குத் தியாகம், த்வாபர யுகத்துக்கு வழிபாடு, கலியுகத்திற்கு இறைவனின் புகழையும், நாமத்தையும் இசையாகப் பாடுவதுமாகும். கடைசிப் பயிற்சியானது நான்கு வருணத்தைச் சேர்ந்த எல்லார்க்கும் உரியதாகும். மற்றைப் பயிற்சிகளான யோகம், யாகம் (தியாகம்), தியானம், தாரணை (ஒரு முகப்படுத்துதல்) ஆகியவை பழகுவதற்கு மிகவும் கடினமானவை. இறைவனது (ஸாயிபாபா) புகழைச் செவிமடுப்பது மிகவும் எளியதாகும். நாம் நமது கவனத்தை அவைகள் மீது திருப்ப மாத்திரமே வேண்டும். இவைகளைக் கேட்பதும், கதைகளைப் பாடுவதும், புலன்கள், அவற்றின் பொருள்கள் மீதுள்ள உறவை நீக்கி, அடியவர்களைப் பற்றறுத்தவர்களாக்கி முடிவில் ஆன்ம உணர்வுக்கு வழியமைக்கும். இக்குறிக் கோளையே கருதிக் கொண்டு ஸாயிபாபா "ஸத் சரித்ராமிருதா" என்னும் அவரது கதைகளை எழுதச் செய்தார்; அல்லது உதவி செய்தார். அடியவர்கள் இப்போது இக்கதைகளை எளிதாகப் படிக்கவோ, கேட்கவோ செய்யலாம். அங்ஙனம் செய்யும் போது அவரைத் தியானம் செய்க.

ஸாயிபாபாவின் தாயன்பு

தன் இளங்கன்றை பசு எங்ஙனம் நேசிக்கிறது என்பதை யாவரும் அறிவர். அதன் மடி எப்போதும் நிறைந்திருக்கிறது. கன்று பால் வேண்டி மடியை முட்டும்போது தடையின்றி பால் பெருக்கெடுக்கின்றது. அங்ஙனமே தாயாரும் தக்க தருணத்தில் தன் குழுவியின் பசியை அறிந்து முலையமுது தந்து ஊட்டுகிறாள். குழந்தைக்கு ஆடை அழகுற அணிவிப்பதிலும் சிறப்புறச் சிங்காரிப்பதிலும் முக்கிய கவனம் செலுத்துகிறாள். குழவி எதைப் பற்றியும் அறிவதுமில்லை, கவலையுறுவது மில்லை. ஆயின் தன் குழந்தை நன்றாக உடை உடுத்தப்பட்டு அலங்கரிக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்ணுறும் தாயின் மகிழ்ச்சிக்கு ஓர் எல்லையில்லை. தாயன்பு விசித்திரமானது. அசாதாரணமானது. பற்றில்லாதது, இணையில்லாதது. தமது அடியவர்களிடம் ஸத்குருவும் இத்தகைய தாயன்பு காண்பிக்கிறார்கள். இத்தகைய அன்பே ஸாயிபாபா என்னிடம் கொண்டிருந்தது. அதைப்பற்றிய நிகழ்ச்சி கீழ்வருமாறு :

நான் அரசாங்க வேலையிலிருந்து 1916ஆம் ஆண்டில் ஓய்வு பெற்றேன். கௌரவமாக என் குடும்பத்தை நடத்துவதற்கு எனக்குத்

தீர்மானித்துத் தரப்பட்ட பென்ஷன் போதவில்லை. குரு பூர்ணிமா அன்று நான் சீர்டிக்குச் சென்று இருந்தேன். அங்கு திரு. அண்ணா சிஞ்சணீகர் அவராகவே பாபாவிடம் எனக்காகக் கீழ்வருமாறு வேண்டினார். "தயவு செய்து அவரை அன்புடன் நோக்குங்கள். அவர் பெறும் பென்ஷன் அறவே போதாது. அவரது குடும்பமோ வளர்ந்து வருகிறது. அவருக்கு வேறு வேலை ஏதும் கொடுங்கள். அவரது 'சிந்தா குலந்தனைத் தீர்த்து' அவரை மகிழ்ச்சி செய்யுங்கள்". பாபா பதில் அளித்தார் : "அவர் வேறு ஏதாவது வேலை பெறுவார். ஆயின் இப்போது அவர் எனக்குப் பணி செய்து மகிழ்ச்சியாய் இருக்க வேண்டும். அவரது உணவு எப்போதும் நிறைந்திருக்கும். ஒரு போதும் காலியாய் இராது. அவர் தனது கவனம் அனைத்தையும் என்பால் திருப்பி நாத்திகர்கள், மதப்பற்று அற்றவர்கள், கொடுமையாளர்கள் இவர்களின் கூட்டுறவைத் தவிர்த்து, எல்லோரிடமும் பணிவாகவும் அடக்கமாவும் இருந்து உள்ளத்தாலும் உயிராலும் என்னை வணங்க வேண்டும். இதை அவர் செய்வாராகில் அவர் எல்லையற்ற பேரின்பத்தை அடைவார்."

எவருடைய வழிபாடு உபதேசிக்கப்பட்டு இருக்கிறதோ அந்த நான் என்பது யார் என்னும் வினாவுக்கு ஸாயிபாபா என்பது யார் என்னும் குறிப்பில் முன்னமே இந்நூலில் குறிக்கப் பட்டிருக்கிறது.

ரோஹிலாவின் கதை

எல்லோரையும் அரவணைக்கும் ஸாயிபாபாவின் அன்பை ரோஹிலாவின் கதை நமக்குக் காட்டுகிறது. உயரமாகவும், வாட்டசாட்டமாகவும், காளையைப் போன்ற வலிமை உடைய வனாகவுமுள்ள ரோஹிலா என்பவன் சீர்டிக்கு வந்தான். நீண்ட கஃப்னி என்னும் உடை அணிந்திருந்தான். ஸாயிபாபா விடமுள்ள அன்பினால் அங்கு தங்கியிருந்தான். இரவும், பகலும் கல்மாவை (திருக்குரானின் பாடல்கள்) சப்தமாகவும், குரூரமாகவும் ஒப்பித்து "அல்லாஹோ அக்பர்" (கடவுள் பெரியவர்) என்று கத்துவான். சீர்டியின் பெரும்பாலான மக்கள் பகல் எல்லாம் தங்கள் வயலில் வேலை செய்துவிட்டு, இரவு வீட்டிற்குத் திரும்பும்போது ரோஹிலாவின் குரூர இரைச்சல்களாலும், கத்தல்களாலும் வரவேற்கப்படுவார்கள். அவர்கள் தூங்க முடியாமல் மிகுந்த தொல்லையும், அசௌகர்யமும் அடைந்தனர். மௌனமாக

இத்தொந்தரவைச் சில நாட்கள் பொறுத்திருந்து, அவர்களால் இனிமேல் படமுடியாது இத்துயரம் என்னும் நிலை வந்தவுடன், பாபாவை அணுகி இதைக் கவனித்து ரோஹிலாவின் தொந்தரவை நிறுத்தும்படியும் வேண்டிக் கொண்டனர். பாபா அவர்களின் வேண்டுதல்களைக் கவனிக்கவில்லை. மாறுபாடாக அவர்களைக் கடிந்தார். அவர்களைத் தங்கள் வேலைகளைக் கவனிக்கும்படியும் ரோஹிலாவைக் கவனிக்க வேண்டாம் என்றும் கூறினார். அவர் மேலும், ரோஹிலாவுக்கு ஸாந்திப்பி என்னும் மிகவும் கெடுதலான மனைவி ஒருத்தி இருக்கிறாள் என்றும் அவள் உள்ளே வரமுயன்று ரோஹிலாவையும் தம்மையும் தொந்தரவு செய்வதாயும் ஆனால் ரோஹிலாவின் பிரார்த்தனைகளைக் கேட்டவுடன் அவள் உள்ளே நுழையத் துணியவில்லையென்றும் ஆதலால் அவர்கள் மன அமைதி யுடனும் மகிழ்ச்சியுடனும் இருக்கிறார்கள் என்றும் கூறினார். உண்மையில் ரோஹிலாவுக்கு ஒரு மனைவியும் கிடையாது. அவனுக்கு மனைவியாக பாபா குறிப்பிட்டது துர்புத்தி அதாவது கெட்ட எண்ணங்களாகும். ஏனெனில் வேறெதைக் காட்டிலும் கடவுளிடம் வேண்டிக் கொள்வதிலும் முறையிட்டுப் பேரிரைச்சல்கள் செய்வதையும் பாபா விரும்பினார். அவர் ரோஹிலாவின் பக்கம் இருந்து ரோஹிலாவின் இரைச்சல் களையும் கூக்குரல்களையும் பொறுத்துக் கொள்ளுமாறும் அவை சீக்கிரம் மறைந்துவிடும் என்றும் கூறினார்.

பாபாவின் இனியதும் அமிர்த்தத்தினையொத்த வார்த்தைகளும்

ஒரு நாள் மத்தியானம் ஆரத்தி முடிந்தபிறகு அடியார்கள் தங்கள் இருப்பிடங்களுக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது பாபா கீழ்க்கண்ட அழகான அறவுரையை விடுத்தார்.

“நீங்கள் எங்கு வேண்டுமானாலும் இருங்கள். என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யுங்கள். ஆனால் இதை ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். நீங்கள் செய்வது அனைத்தும் எனக்குத் தெரியும். நானே அனைவருடைய அந்தரங்க ஆட்சி யாளனாக இருதயத்தில் அமர்ந்து இருக்கிறேன். இந்த உலகின் கண் அசையும், அசைவற்ற சர்வ ஜீவராசிகளையும் நான் அரவணைக்கிறேன். இப்பிரபஞ்சமென்னும் தோற்றத்தை நானே கட்டுப் படுத்துபவன், ஆட்டுவிப்பவன், எல்லா வார்க்கங்களின் மூலமாதா நானே. முக்குணங்களின் கூட்டுறவும் நானே. நானே எல்லா உணர்ச்சிகளையும் உந்துபவன், படைப்பவன், காப்பவன்,

அழிப்பவனுமாம். என்பால் கவனத்தைத் திருப்புவனை எதுவும் துன்பம் விளைவிக்காது. ஆனால் மாயை, என்னை மறந்தவனை ஆட்டி உலுக்கும். எல்லாப் பூச்சிகள், எறும்புகள், கண்ணுக்குத் தென்படுபவை, அசையக் கூடிய, அசையமுடியாத உலகம் எல்லாம் என்னுடைய உடம்பு அல்லது உருவம் ஆகும்."

இத்தகைய அழகான, விலைமதிப்பற்ற மொழிகளைக் கேட்டு, இனிமேல் என் குருவைத் தவிர வேறு யாருக்கும் நான் பணிவிடை செய்யப் போவதில்லை என்று என் மனதில் நான் தீர்மானித்தேன். அண்ணா சிஞ்சணீகரிடம் பாபா விடுத்த பதில் (உண்மையில் அது எனக்கானதாகும்) அதாவது நான் ஒரு வேலை பெறுவேன் என்னும் எண்ணம் என் மனதில் சுழன்றது. நான் அங்ஙனம் நிகழுமா என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்தேன். எதிர்கால நிகழ்ச்சிகளைக் கண்ணுறும் போது பாபாவின் வார்த்தைகள் உண்மையாயின. நான் ஓர் அரசாங்க உத்தியோகத்தைப் பெற்றேன். ஆனால் அது குறுகியகால அளவுடையது. பிறகு நான் சுதந்திரம் அடைந்தேன். என் குரு ஸாயிபாபாவினுடைய சேவைக்கு என்னைப் பூரணமாகச் சமர்ப்பித்தேன்.

இவ்வத்தியாயத்தை முடிக்கு முன்பாக பல்வேறு இடைஞ்சல்களான 'மடி', 'தூக்கம்', 'மனது அலைதல்', 'உணர்வுகளுடன் உறவு' இவற்றை விட்டொழித்துவிட்டுத் தங்களுடைய முழுமையும் சிதைவுமற்ற கவனத்தை இந்த ஸாயிபாபாவின் கதைகளுக்கு அளிக்கும்படி இந்நூலைப் பயில்வோரிடம் நான் வேண்டிக் கொள்கிறேன். அவர்களது அன்பு இயற்கையானதாக இருக்கட்டும். பக்தியின் இரகசியத்தை அவர்கள் அறியட்டும். மற்ற பல சாதனைகள் புரிந்து களைப்படைய வேண்டாம். ஓர் எளிய மருந்தை அவர்கள் பற்றட்டும். அதாவது ஸாயிபாபாவின் கதைகளைக் கேட்பது. இது அவர்களின் அறியாமையை அழித்து அவர்களுக்கு முக்தி நல்கும். ஓர் உலோபி பல்வேறு இடங்களில் தங்கினாலும், தன்னுடைய புதைக்கப்பட்ட செல்வத்திலேயே சதா சிந்தனை உள்ளவனாக இருப்பதைப் போல், ஸாயிபாபா நம் அனைவரின் உள்ளமெனும் அரியாசனத்தில் வீற்றிருக்கட்டும்.

அடுத்த அத்தியாயத்தில் ஸாயிபாபாவின் சீரடி விஜயத்தைப் பற்றிக் கூறுகிறேன்.

ஸ்ரீ ஸாயியைப் பணிக அனைவர்க்கும் சாந்தி நிலவட்டும்.

அத்தியாயம் - 4

சீர்டிக்கு ஸாயிபாபாவின் முதல் விஜயம் - ஞானிகளின் வருகை - சீர்டி ஒரு புண்ணிய தீர்த்தம் - ஸாயிபாபாவின் தோற்றம் - கௌலிபுவாவின் கருத்து - வீட்டலின் பிரசன்னம் - கூர்ஸாகரின் கதை - பிரயாகையில் தாஸ்கணுவின் குளியல் - ஸாயிபாபாவின் அயோனி ஜன்மமும் அவரின் முதல் சீர்டி விஜயமும் - மூன்று சத்திரங்கள்.

முந்தைய அத்தியாயத்தில், 'ஸாயி ஸத் சரித்திரத்தை' எழுதத் தூண்டிய சூழ்நிலைகளை விவரித்தேன். இப்போது சீர்டிக்கு ஸாயி பாபாவின் முதல் விஜயம் பற்றிக் கூறுகிறேன்.

ஞானிகளின் வருகை

கீதையில் கண்ணபிரான் கூறுகிறார் (அத் IV 7-8) "தர்மம் அழிந்து அதர்மம் தலையெடுக்கும் போதெல்லாம் என்னை நானே அவதரித்துக் கொள்கிறேன். நல்லோரைக் காத்துத் தீயோரை அழிக்க யுகந்தோறும் அவதரிக்கின்றேன்.

இதுவே பகவானின் அவதார நோக்கம். பகவானின் சார்பாக ரிஷிகளும், ஞானிகளும், இப்பூவுலகில், தக்க தருணத்தில் தோன்றி, அவதார நோக்கம் நிறைவேறுமுகமாகத் தமக்கே உரித்தான முறையில் உதவி செய்கிறார்கள். உதாரணமாக இருமுறை பிறப்பவர் அதாவது பிராமணர்கள், கூடித்திரியர்கள், வைசியர்கள், தங்கள் கடமைகளைப் புறக் கணிக்கும்போதும், மேற்குலத்தவரின் உரிமைகளைத் தவறான முறையில் பறிக்கச் சூத்திரர்கள் முயலும் போதும், ஆன்மஞான போதகர்கள் மதிக்கப்படாமல் அவமதிக்கப்படும்போதும் தன்னைத் தான் (ஒவ்வொருவனும்) மெத்தப்படித்தவன் என்று எண்ணும்போதும், தடுக்கப்பட்ட ஆகாராதிகளையும், போதை தரும் குடிப்பொருளையும் ஜனங்கள் உட்கொள்ளும் பொழுதும், மதமென்னும் போர்வையினுள் மக்கள்

தகாத காரியங்களைச் செய்யும் போதும், பல்வேறு இனத்து மக்கள் தங்களுக்குள் சண்டையிட்டுக் கொள்ளும் போதும், மறையவர் சந்தியாவந்தனம், மற்றும் தங்கள் மதப் பழக்க வழக்கங்களைச் செய்யத் தவறும் போதும், யோகிகள் தியானத்தைப் புறக்கணிக்கும் போதும், மனைவி, மக்கள் செல்வமே, தங்கள் கருத்துக்குரிய ஒன்றே ஒன்று என்று மக்கள் கருதத் தலைப்பட்டு முக்தி என்னும் உண்மை நெறியினின்று வழி தவறிப்போகும் பொழுதும், ஞானிகள் தோன்றவே செய்கிறார்கள். தங்கள் மொழி, செயல் வழிகளால் காரியங்களை நெறிப்படுத்துகிறார்கள். அவர்கள் கலங்கரை விளக்கையொப்ப சேவை செய்து நமக்கு மெய்நெறியைக் காண்பிக்கிறார்கள். இவ்வாறாகப் பல ஞானிகள் நிவ்ருத்தி, ஞானதேவ், முக்தாபாய், நாமதேவ், கோரா, கோனாயி, ஏகநாத், துக்காராம், நரஹரி, நர்ஸிபாயி, ஸஜன்கஸாயி, ஸவதா, ராமதாஸ் மற்றும் பலர் பற்பல காலங்களில் மக்களுக்கு மெய் நெறியைக் காண்பிக்கத் தோன்றவே செய்தனர். இவ்வகையில் இறுதியாக சீர்டி ஸாயிபாபாவும் விஜயம் செய்தார்.

சீர்டி ஒரு புண்ணிய தீர்த்தம்

அஹமத்நகர் ஜில்லாவில் உள்ள கோதாவரி ஆற்றங்கரை மிகவும் அதிருஷ்டம் படைத்ததாகும். ஏனெனில் அனேக ஞானிகளை ஈன்று புரந்தும், அடைக்கலம் கொடுத்தும் இருக்கிறது. அவர்களுள் முக்கியமானவர் ஞானேச்வர், சீர்டியும், அஹமத்நகர் ஜில்லாவில் உள்ள கோபர்காங்ங் தாலுக்கா வில்தான் இருக்கிறது. கோபர்காங்ங்வில் உள்ள கோதாவரி ஆற்றைக் கடந்தவுடன் நீங்கள் சீர்டிக்குள்ள வழியை அடைகிறீர்கள். ஒன்பது மைல்கள் சென்றதும் நிம்காங்ங் அடைகிறீர்கள். அவ்விடத்தினின்று சீர்டி தெரிகிறது. கிருஷ்ணா ஆற்றங்கரையிலுள்ள கங்காபூர், நரஸிம்ஹவாடி, ஓளதும்பர் போன்ற மற்ற புனிதக்ஷேத்திரங்களைப் போன்று சீர்டியும் அறிமுகமானதும் புகழ் பெற்றதும் ஆகும். தாமாஜி செழித்து விளங்கியதும், ஆசீர்வதித்ததுமான பண்டரீபுரத்துக்கு அருகில் உள்ள மங்கல் வேடாவைப் போன்றும் ஸமர்த்த ராம்தாஸ் ஸஜ்ஜன்கட்டில் விளங்கியதைப் போன்றும் நரஸிம்ஹ ஸரஸ்வதி நரோபாச்சிவாடியில் விளங்கியதைப் போன்றும், ஸாயீநாத் சீர்டியில் செழித்து விளங்கி அஃதை வாழ்த்தினார்.

ஸாயிபாபாவின் ஸத்வ குணரூபம்

ஸாயிபாபாவினால் சீர்டி முக்கியத்துவம் பெற்றது. ஸாயிபாபா எத்தகைய பண்புள்ளவர் என்பதைக் காண்போம்.

கடப்பதற்கு மிகவும் கடினமான இகவாழ்வை அவர் வென்றார். சாந்தி அல்லது மன அமைதியே அவரின் அணிகலன். விவேகத்தின் பெட்டகம். அவர் வைணவ அடியார்களின் தாயகமாவார். அவர் கர்ணனையொப்ப வள்ளல் களுள் எல்லாம் தலை சிறந்த வள்ளலாக விளங்கினார். சாராம்சம் அனைத்தினின்றும் பெற்ற சாராம்சமாகவும் இருந்தார். அவருக்கு அழியும் பொருள்கள் மீது ஆசை இல்லை. அவருடைய ஒரே ஈடுபாடான ஆன்ம உணர்விலேயே எப்போதும் கவரப்பட்டார். இவ்வுலகப் பொருள்களிலோ அல்லது இவ்வுலகத்தைக் கடந்தவற்றிலோ அவர் மகிழ்ச்சி யடையவில்லை. அவரின் அந்தரங்கம் (உள்ளம்) ஒரு கண்ணாடி போன்று தூய்மையானது. அவரின் மொழிகள் எப்போதும் அமுதத்தைப் பெய்தன. பணக்காரர், ஏழை யாவரும் அவருக்கு ஒன்றே. புகழ்ச்சி, இகழ்ச்சி இவற்றை அவர் அறிந்திருக்கவில்லை அல்லது மதிக்கவில்லை. அவரே எல்லா உயிர்கட்கும் இறைவன் ஆவார். அவர் சரளமாகப் பேசி அனைவருடனும் பழகினார். நடிப்பையே தொழிலாகக் கொண்ட குமரிகளின் நடிப்பையும் நாட்டியத்தையும் கண்டார். கஜல் பாடல்களைக் (தெம்மாங்கு) கேட்டார். ஆயினும் இம்மியளவும் சமாதி நிலையிலிருந்து அவர் விலகவில்லை. அல்லாவின் நாமம் எப்போதும் அவர் நாவில் இருந்தது. இவ்வுலகம் விழித்திருக்கும் போது அவர் தூங்கினார். இவ்வுலகம் தூங்கும் போது அவர் சுறுசுறுப்பாய் இருந்தார். ஆழ்ந்த கடலையொப்ப அவர் மனம் அமைதியாய் இருந்தது. அவரது இருப்பிடத்தைத் தீர்மானிக்க இயலாததாய் இருந்தது. மற்றும் அவர் செய்கைகள் நிச்சயமாகத் தீர்க்கப்பட இயலாததாய் இருந்தது. அவர் ஓரிடத்தில் வாழ்ந்தார். எனினும் இவ்வுலகின் நடவடிக்கைகள் அனைத்தையும் அவர் அறிவார். அவரின் தர்பார் கவர்ச்சிகரமானது. தினந்தோறும் நூற்றுக்கணக்கான கதை களைத் திருவாய் மலர்ந்தார். ஆனாலும் மௌன விரதத் திலிருந்து இம்மியளவும் பிறழவில்லை. மகுதியில் உள்ள சுவரின் மீது அவர் எப்போதும் சாய்ந்து கொண்டிருந்தார். அல்லது காலை, மதியம், மாலை இவற்றில் லெண்டி (தோட்டம்),

சாவடி (சயன அறை) இவற்றை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தார். ஆயினும் எப்போதும் ஆன்ம உணர்வில் கருத்துள்ளவராகவே இருப்பார். சித்தராயினும் சாதகரைப் போன்று நடித்தார். அவர் எளிமையாகவும், தாழ்வாகவும் அகங்காரமற்றும் இருந்து எல்லோரையும் மகிழ்வித்தார். இவரே ஸாயிபாபா, சீர்டி மண் ஸாயிபாபாவின் திருவடிகளால் மிதிபட்டதால், அசாதாரண முக்கியத்துவம் பெற்றது. ஆலந்தியை ஞானேச்வரும் பைடாணை ஏகநாதரும் உயர்த்தியதையொப்ப சீர்டியைச் ஸாயி உயர்த்தினார்.

சீர்டியின் புல்லின் அரும்புகளும், கற்களும் ஆசீர் வதிக்கப்பட்டவைகள். ஏனெனில், அவைகள் எளிதாக ஸாயியின் திருவடிகளை முத்தமிட முடியும். திருவடித் தூளிகளை தமது தலையில் ஏற்றுக் கொள்ள முடியும். நமது அடியவர்களுக்கு சீர்டி மற்றும் ஒரு பண்டரீபுரம், ஜகந்நாதம், துவாரகை, காசி, ராமேச்வரம், பத்ரி, கேதாரம், நாசிக், திரியம்பகேச்வரம், உஜ்ஜயினி, மஹாகாலீச்வரர் அல்லது மஹாபலீச்வர கோகர்ணம் போன்று ஆகியது. சீர்டியில் ஸாயிபாபாவுடன் தொடர்பு கொள்வதே நமது வேதமும், தந்திரமும், அஃது இவ்வுலக உணர்வைத் தணித்து, தன்னுணர்வை எளிதில் வழங்குகிறது. ஸாயிபாபாவின் தரிசனமே நமது யோகசாதனம். அவருடன் பேசுவது நமது பாவங்களைக் கழித்துறச் செய்யும். அவரின் திருவடிகளுக்கு நறுமண எண்ணெய் தேய்ப்பதே நமது திரிவேணிப் பிரயாகை நீராடல், அவரின் திருவடித் தீர்த்தத்தை அருந்துவதனால் நமது ஆசைகள் அற்றுவிடும். அவரின் ஆணையே வேதம். அவர் 'உதி' (திருநீற்றுச்சாம்பல்)யையும் பிரஸாதத்தையும் உண்ணலே எல்லாவற்றையும் தூய்மை ஆக்கும். நமக்கு ஆறுதல் அளித்த அவரே நமது கிருஷ்ணர், ராமர், அவரே நமது பரப்பிரம்மம் (பரிபூரணத்துவம்). அவர் தாமே மாறுபட்ட இருவினைகளுக்கு அப்பாற்பட்டவராய் தாழ்த்தப்படாமலும், உயர்த்தப்படாமலும் இருந்தார். அவர் எப்போதும் ஆன்மத்தில் ஸத் - சித்து - ஆனந்தமாகக் கவரப் பட்டார். அவரின் இருப்பிடம் சீர்டியானாலும், அவரின் செயல் இலக்குகள் பரந்து பஞ்சாப், கல்கத்தா, வட இந்தியா, குஜராத், தக்காணம், கன்னடம் ஆகியவரைக்கும் விரிந்திருந்தது. இவ்வாறாகத் திக்கெட்டும் நெடுந்தூரம் ஸாயியின் புகழ் பரவி எல்லாப் பகுதிகளிலிருந்தும் அடியவர் திருக்கூட்டம்

அவரின் தரிசனத்தையும் ஆசீர்வாதத்தையும் பெறுவதற்காக வந்தது. அவருடைய தரிசனம் ஒன்றினாலேயே மக்களின் மனம் சுத்தமாக இருப்பினும், இல்லாவிட்டாலும் கணத்தில் அமைதியடையும். பண்டரீபுர விட்டல் ரகுமாயியை சேவித்த அதே ஈடு இணையற்ற மகிழ்ச்சியை அவர்கள் பெற்றார்கள். இது மிகையாகாது. இது போன்ற ஓர் அடியவர் சொல்வதை எண்ணுங்கள்.

கௌலிபுவாவின் பிரகடனம்

ஏறக்குறைய தொண்ணூற்றைந்து வயதுடைய கௌலிபுவா என்னும் ஒரு பக்தர் பண்டரீபுரத்துக்கு வருடந்தோறும் சென்று வருபவர். அவர் பண்டரீபுரத்தில் எட்டு மாதங்கள் தங்கினார். கங்கைக்கரையில் (ஐதிலை முதல் நவம்பர் வரை) ஆஷாட மாதத்திலிருந்து கார்த்திகை வரை நான்கு மாதங்கள் தங்கினார். மூட்டைகளைச் சுமப்பதற்காக ஒரு கழுதையைத் தன்னுடனும் ஒரு சீடனைத் துணைவனாகவும் வைத்திருந்தார். ஒவ்வோர் ஆண்டும் தனது பண்டரீபுர விஜயத்தைச் செய்துவிட்டு சீர்டிக்கு, தான் மிகவும் அன்பு செலுத்திய ஸாயிபாபாவைப் பார்க்க வருவார். அவர் பாபாவை உற்றுநோக்கி இவ்வாறாகக் கூறுவது வழக்கம் : "இவரே ஏழைகளிடத்தும், தீனர்களிடத்தும் கருணை காட்டும் கடவுளான பண்டரிநாத விட்டலின் அவதாரமாவார்." கௌலிபுவா, விட்டலின் முதிய அடியவர். பண்டரிக்கு அநேக முறை விஜயம் செய்தார். ஸாயிபாபா பண்டரிநாதரே என்பதைப் பிரகடனம் செய்தார்.

விட்டல் தாமே தோன்றினார்

இறைவனது நாமத்தை நினைத்துக் கொண்டிருத்தலிலும், பாடுதலிலும் ஸாயிபாபா மிகவும் விருப்பமுள்ளவர். அவர் எப்போதும் "அல்லா மாலிக்" (இறைவனே எஜமானன்) மற்றும் தமது முன்னிலையில் மற்றவர்களை கடவுளது நாமத்தை இரவும், பகலும் தொடர்ந்து ஏழு நாட்கள் பாடும்படி செய்தார். இதற்கு நாம ஸப்தம் என்று பெயர். ஒருமுறை அவர் தாஸ்கணு மஹாராஜை "நாம ஸப்தம்" செய்யும்படி சொன்னார். ஏழாவது நாளின் முடிவில் விட்டல் பிரசன்னமாவதற்கு உறுதியளித்தால் தான் அதைச் செய்வதாக அவர் கூறினார். அதற்கு பாபா தமது நெஞ்சின் மேல் கையை வைத்து நிச்சயம் விட்டல் பிரசன்னம் ஆவார் என உறுதியளித்து, "ஆனால் அந்த பக்தன் ஊக்கமுடையவனாகவும்,

பக்தியுடையவனாகவும் இருக்க வேண்டும்" என்று கூறினார். டாகூர்நாத்தின் டங்கபுரி (தகூர்), விட்டலின் பண்டரி, ரண்சோடின் (கிருஷ்ணனின்) துவாரகை எல்லாம் இங்கே (சீர்டியில்) இருக்கின்றன. துவாரகையைப் பார்க்க எவரும் வெகுதூரம் செல்ல வேண்டியதில்லை. இவ்வாறாக அன்பாலும், பக்தியாலும் பக்தன் பொங்கிக் கொண்டிருக்கும்போதுதான் விட்டல் தாமே இங்கு (சீர்டியில்) பிரசன்னமாவார். ஸப்தம் பூர்த்தியானதும் விட்டல் கீழ்க்கண்ட விதமாகப் பிரசன்னமாகவே செய்தார். வழக்கம் போல குளித்து முடித்தபின் காகாஸாஹேப் தீக்ஷித் தியானத்தில் அமர்ந்திருந்தார். அவர் ஒரு காட்சியில் விட்டலைக் கண்டார். மத்தியானம் பாபாவின் தரிசனத்துக்காகச் சென்றபோது பாபா ஐயமற அவரை நோக்கி, "விட்டல் பாடல் வந்தாரா? நீர் அவரைக் கண்டீரா? அவர் விளையாட்டுப் பிள்ளை போன்றவர். அவரை உறுதியாகப் பற்றிக் கொள்ளும். இல்லாவிடில் நீர் சிறிதே கவனக் குறைவாக இருப்பினும் தப்பித்துவிடுவார்" எனக்கூறினார். இது காலையில் நிகழ்ந்தது. மத்தியானம் மற்றொரு விட்டல் தரிசனம். வெளியிலிருந்து ஒரு ஹாக்கர் 25 அல்லது 30 விட்டோபா படங்களை விற்றுக்கொண்டு வந்தான். காகாஸாஹேபின் காட்சியில் தோன்றிய உருவத்துடன் அப்படம் ஒத்து இருந்தது. இதைக் கண்டும், பாபாவின் மொழிகளை நினைவு கூர்ந்தும், காகாஸாஹேப் தீக்ஷித் ஆச்சரியப்பட்டு மகிழ்ச்சியுற்றார். ஒரு படத்தை வாங்கித் தனது பூஜை அறையில் வழிபாட்டுக்காக வைத்தார்.

பகவந்த்ராவ் கூர்ஸாகரின் கதை

பகவந்த்ராவ் கூர்ஸாகரின் கதை, பாபா விட்டல் வழிபாட்டில் எவ்வளவு ஆர்வமுள்ளவராக இருந்தார் என்பதை எடுத்துக் காட்டுகிறது. பகவந்த்ராவின் தந்தையார் விட்டோபாவின் பக்தர். பண்டரீபுரத்துக்கு வருடாந்திரப் பயணம் செய்யும் பழக்கமுடையவர். தமது வீட்டிலும் விட்டோபாவின் உருவம் வைத்து அவர் வழிபட்டார். அவர் இறந்தபின் அவரது மகன் வருடாந்திரப் பயணம், வழிபாடு, சிரார்த்தம் முதலியவை அனைத்தையும் நிறுத்திவிட்டார். பகவந்த்ராவ் சீர்டிக்கு வந்தபோது, பாபா அவரது தந்தையை நினைவு கூர்ந்து கூறியதாவது "அவரது தந்தை எனது சினேகிதன். எனவே நான் அவரை இங்கு இழுத்தேன். அவர் நைவேத்யம் படைக்கவே இல்லை. ஆதலால்

அவர் விட்டலையும் என்னையும் பட்டினி போட்டார். எனவே அவரை நான் இங்கு கொணர்ந்தேன். அவருடன் வாதாடி வழிபாடு செய்ய வைப்பேன்”.

தாஸ்கணுவின் பிரயாகைக் குளியல்

கங்கையும் யமுனையும் சந்திக்கும் இடத்திலுள்ள பிரயாகை என்னும் புண்ணிய நதியில் ஸ்நானம் செய்வது மிகவும் பாக்கியமானது என்று இந்துக்கள் நினைக்கிறார்கள். ஆயிரக்கணக்கான யாத்ரீக்கர்கள் குறிப்பிட்ட காலங்களில் புண்ணிய ஸ்நானத்திற்காக அவ்விடம் செல்கிறார்கள். ஒருமுறை தாஸ்கணு, தான் ஸ்நானம் செய்வதற்காக பிரயாகை போக வேண்டுமென்று நினைத்தார். பாபாவிடம் அங்ஙனமே செய்வதற்கு அனுமதி வேண்டிவந்தார். பாபா அவருக்குப் பதில் சொல்லியதாவது, “அவ்வளவு தூரம் போக வேண்டிய அவசியமில்லை. நமது பிரயாகை இங்கேயே இருக்கிறது. என்னை நம்பு” என்றார். அப்போது ஆச்சர்யத்திலும் ஆச்சர்யம்! தாஸ்கணு தனது தலையை பாபாவின் அடிகளில் வைத்ததும் கங்கை, யமுனை ஆறுகளின் புனிதநீர் பாபாவின் இரண்டு காற்கட்டை விரல்களிலிருந்து ஒழுங்காக வெளிப்பட்டது. இவ்வாச்சரியத்தைக் கண்ணுற்ற தாஸ்கணு அன்பு ஆழ்ந்த மரியாதை உணர்ச்சியால் பெரிதும் கவரப்பட்டார். அவர் கண்கள் நீரால் நிறைந்தன. அந்தரங்கத்தில் அவர் உணர்ச்சியால் உந்தப்பட்டார். அவருடைய பேச்சு, பாபாவின் புகழையும் அவரின் லீலைகளையும் குறிப்பிடும் கவிதையாகப் பொங்கி வெளிப்பட்டது.

ஸாயிபாபாவின் அயோனி ஜன்மமும் அவரின் முதல் சீரடி விஜயமும்

ஸாயிபாபாவின் பெற்றோர், பிறந்த இடம் இவற்றைப் பற்றி ஒருவருக்கும் தெரியாது. பல விசாரணைகள் செய்யப்பட்டன. பாபாவிடமும் மற்றவர்களிடமும் பல கேள்விகள் கேட்கப் பட்டன. ஆனால் திருப்தியான பதிலோ செய்திகளோ இதுவரை கிடைக்கவில்லை. வழக்கத்தில் இவைகளைப் பற்றி நமக்கு ஒன்றும் தெரியாது. சாதாரண மனிதர்களையொப்ப நாமதேவர், கபீர் முதலியோர் பிறக்கவில்லை. அவர்கள் சிசுக்களாக, முத்துக் களின் தாயினிடத்தில் (ஆற்றில்) காணப்பட்டார்கள். நாமதேவ் கோணாயியால் பீமரதி ஆற்றிலும் கபீர், தமால் என்பவரால் பாகீரதி

ஆற்றிலும் கண்டெடுக்கப்பட்டார்கள். ஸாயிபாபாவின் விஷயமும் அதையொத்ததாகும். பக்தர்களுக்காக ஒரு வேப்ப மரத்தடியில் 16 வயது இளைஞனாகத் தாமே முதலில் தோன்றினார். அப்போதே பிரம்ம ஞானத்தால் நிரம்பியவராகக் காணப்பட்டார். கனவிலும் இவ்வுலகப் பொருள்களின் ஆசை அவருக்கு இல்லை. மான்யையை அவர் உதைத்துத் தள்ளினார். முக்தி அவர் தம் காலடியில் பணி செய்தது, சீர்டியைச் சேர்ந்தவரும் நாநாசோப்தாரின் தாயாருமாகிய ஒரு பாட்டி அவரைக் கீழ்க்கண்டவிதமாக வர்ணிக்கிறார். அழகும், சுறுசுறுப்பும், மிகுந்த சுந்தரமும் உடைய இவ்விளைஞன் முதலில் வேப்ப மரத்தின் அடியில் ஆசனத்தில் அமர்ந்திருந்தவாறு காணப்பட்டார். அக்கிராமத்து மக்கள், இத்தகைய இளம் வயது உடையபவன் வெப்பத்தையோ குளிரையோ பொருட்படுத்தாது அத்தகைய கடினப் பயிற்சி பழகுவதைக் கண்ணுற்ற ஆச்சரியத்தால் தாக்கப்பட்டனர். பகலில் ஒருவருடனும் பழகுவதில்லை. இரவில் ஒருவருக்கும் அஞ்சுவதில்லை. இவ்விளைஞன் எங்கிருந்து வந்தான் என்று மக்கள் ஆச்சர்யப்பட்டுக் கேட்டுக் கொண்டனர். ஒரு சாதாரண கவனிப்பே, அவன்மீது எல்லோரும் அன்பு கொள்ளும் அளவிற்கு அவனுடைய உருவாம்சங்களெல்லாம் அத்தகைய சுந்தரம் பொருந்தியதாக இருந்தது. அவன் ஒருவர் வீட்டிற்கும் செல்வதில்லை. எப்போதும் வேப்பமரத்தடியிலேயே உட்கார்ந்திருந்தான். வெளித்தோற்றத்திற்கு இளைஞனாகக் காணப் பட்டான். ஆயினும் அவன் செய்கைகள் அவன் உண்மையிலேயே ஒரு "பரமாத்மா" என்பதை வெளியிட்டன. அவன் 'வேண்டுதல் வேண்டாமை'-யின்மையின் பருப் பொருளாகவும் அனைவருக்கும் ஓர் மர்மமாகவும் இருந்தான். ஒருநாள் 'கண்டோபா கடவுள்' ஒரு அடியவனிடம் 'சாமி' பிடித்தது. ஜனங்கள் அவரை, 'தெய்வமே இவ்விளைஞனின் தந்தை யார்? அவன் எப்போது வந்தான் என்பதை நீர் தயவு செய்து விசாரியும்' எனக் கேட்கத் துவங்கினர். கண்டோபா அவர்களை ஒரு மண் வெட்டி கொணரச் சொல்லி ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தை தோண்டச் சொன்னார். அங்ஙனமே தோண்டப்பட்ட போது செங்கற்கள் காணப்பட்டன. அதற்கடியில் சமதளகல் ஒன்றும் இருந்தது. இந்தக்கல் அப்புறப்படுத்தப்பட்டதும் ஒரு நிலைக் கதவு தெரிந்தது. அதில் நான்கு சமயி (விளக்குகள்)

எரிந்து கொண்டிருந்தன. அது ஒரு நிலவறைக்கு அழைத்துச் சென்றது. அதில் பசுமுக உருவத்தில் ஜபம் செய்யும் பைகள், மரப்பலகைகள், ஜபமாலைகள் முதலியவை காணப்பட்டன. கண்டோபா கடவுள் கூறியதாவது, "இவ்விளைஞன் இங்கு 12 ஆண்டுகளாகப் பயிற்சி செய்தான்". பிறகு ஜனங்கள் அவ்விளைஞனிடம் இதைப்பற்றிக் கேட்கத் துவங்கினர். அவன் அவர்களை திசைதிருப்பி, அது தன்னுடைய குருவின் இடம் என்றும் அவருடைய புனிதமான "வதன்" என்றும் அதை நன்றாகப் பாதுகாக்கும்படியும் வேண்டிக் கொண்டான். ஜனங்கள் அப்போது கதவை முன்பிருந்தபடியே மூடிவிட்டனர். அரசு மரமும், அத்தி மரமும் புனிதமாய் இருப்பது போல் பாபா வேப்ப மரத்தையும் அதே அளவில் புனிதமாகக் கருதி, அதையே பெரிதும் விரும்பினார். மஹால்ஸாபதியும் மற்ற அடியவர்களும் இவ்விடத்தை பாபாவின் குருநாதனர் சமாதியடைந்த இடமாகக் கருதி ஸாஷ்டாங்க சரணம் செய்தனர்.

மூன்று வாடாக்கள்

வேப்பமரம் இருக்குமிடமும், அதைச் சுற்றியுள்ள இடமும் திரு. ஹரிவிநாயக் ஸாடே அவர்களால் வாங்கப்பட்டு 'ஸாடே'யின் வாடா என்ற பெயரில் ஒரு பெரும் கட்டிடமும் எழுப்பப்பட்டது. அங்கு திரண்ட புனித யாத்ரீகர்களுக்கு அது ஒன்றே தங்கும் இடமாய் இருந்தது. ஒரு "பார்" (மேடை) வேப்பமரத்தைச் சுற்றிக் கட்டப்பட்டது. தங்கும் இடமும் படிக்கட்டுகளுடன் அமைக்கப்பட்டது. படிக்கட்டுகளின் அடியில் ஒரு இருப்பிடம் இருக்கிறது. பக்தர்கள் அம்மேடையில் வடக்கு நோக்கி அமர் கிறார்கள். வியாழன், வெள்ளிக் கிழமை மாலை நேரங்களில் அங்கு வாசனைப் பொருள்களை எரிப்பவர்கள் கடவுள் கிருபையால் மகிழ்ச்சியுடன் இருப்பர். இந்த வாடா பழமையானது. உதிர்ந்து கொட்டும் தன்மை உடையதாகவும், பழுது பார்க்க வேண்டியதாகவும் இருந்தது. தற்போது தேவையுள்ள பழுது பார்க்க வேண்டியவைகள், சேர்க்க வேண்டியவைகள், மாறுபாடுகள் எல்லாம் ஸமஸ்தானத்தால் செய்யப்பட்டன. (2) சில ஆண்டுகளுக்குப்பின் தீக்ஷித் என்ற பம்பாய் வக்கீல் இங்கிலாந்து சென்றிருந்தார். அங்கு நேரிட்ட ஒரு விபத்தில் தனது காலை முறித்துக் கொண்டார். இக்காயம் எந்த விதத்திலும் குணப்படுகி

வழியைக் காணவில்லை. நானாஸாஹேப் சாந்தோர்கர், ஸாயிபாபாவிடம் முயற்சிக்கும்படி அறிவுறுத்தினார். எனவே அவர் 1909-இல் ஸாயிபாபாவைக் கண்டு தனது கால் ஊனத்தைவிட, தனது மன ஊனத்தை குணம் ஆக்கும்படி வேண்டிக் கொண்டார். ஸாயிபாபாவின் தரிசனத்தால் மகிழ்ச்சியுற்று சீரடியிலேயே தங்கி விட முடிவு செய்தார். எனவே தனக்காகவும், அடியவர்களுக்காகவும் ஒரு வாடாவை எழுப்பினார். 10-12-1910இல் அக்கட்டிடத்திற்கு அஸ்திவாரம் இடப்பட்டது. இந்த நாளில் மற்ற இரு முக்கிய சம்பவங்கள் நிகழ்ந்தன. (1) திரு. தாதா ஸாஹேப் காபர்டே தனது வீடு திரும்புவதற்கு அனுமதி அளிக்கப்பட்டார். (2) சாவடியில் இரவு ஆரத்தி தொடங்கியது. இந்த வாடா கட்டி முடிக்கப்பட்டு 1911-இல் ஸ்ரீராமநவமி தினத்தில் உரிய மரியாதைகளுடனும், சம்பிரதாயங்களுடனும் பிரவேசம் செய்யப்பட்டது. (3) நாக்பூரைச் சேர்ந்த புகழ்பெற்ற லட்சாதிபதியான திரு. புட்டி அவர்களால் மற்றொரு வாடா அல்லது அரண்மனை மாளிகையும் எழுப்பப்பட்டது. ஏராளமாக பணம் இக்கட்டிடத் திற்கு செலவிடப்பட்டது. ஏனெனில், ஸாயிபாபாவின் உடல் இவ்விடத்தில்தான் அடக்கம் செய்யப்பட்டு இருக்கிறது. இது தற்போது சமாதி கோயில் (சமாதி மந்திர்) என வழங்கப்படுகிறது. இவ்விடத்தில் முன்னர் பாபா தண்ணீர்விட்டு கவனித்து வந்த ஓர் தோட்டம் இருந்தது. முன்னர் ஒன்றுமே இல்லாத இடத்தில் மூன்று வாதாக்கள் எழும்பின. இவை எல்லாவற்றிலும் ஆரம்ப காலத்தில் அனைவருக்கும் ஸாடேவின் வாடாவே நிரம்பப் பயன்பட்டது. வாமன் தாத்யாவின் உதவியுடன் ஸாயிபாபா கவனித்த தோட்டத்தின் கதை, ஸாயிபாபா சீரடியில் தற்காலிகமாக இல்லாதிருந்து, சாந்த்பாடலின் கல்யாண ஊர்வலத்துடன் மீண்டும் வருகை, தேவீதாஸ், ஜானகிதாஸ், கங்காகீர் இவர்களின் பழக்கம், மொஹித்தின் தாம்போலியுடன் பாபாவின் மல்யுத்தப் போட்டி, மகுதியில் இருப்பிடம், திரு. டேங்க்லே மற்ற அடியவர்களின் அன்பு மற்ற விஷயங்களும் அடுத்த அத்தியாயத்தில் விவரிக்கப்படும்.

ஸ்ரீ ஸாயியைப் பணிக் அனைவர்க்கும் சாந்தி நிலவட்டும்.

அத்தியாயம் - 5

சாந்த்பாடலின் கல்யாண கோஷ்டியுடன் பாபாவின் வருகை - வரவேற்கப்பட்டு "ஸாயி" என அழைக்கப்படுதல் - மற்ற ஞானிகளுடன் தொடர்பு - அவருடைய உடையும் அன்றாட நிகழ்ச்சி நியதிகளும் - பாதுகைகளின் கதை - மொஹித்தினுடன் மல்யுத்தப் பயிற்சியும் வாழ்க்கையில் மாற்றமும் - தண்ணீரால் விளக்கெரித்தல் - பேரலி குரு ஜவஹர் அலி.

சாந்த்பாடலின் கல்யாண கோஷ்டியுடன் பாபா திரும்புதல்

சென்ற அத்தியாயத்தில் குறிப்பிட்டபடி நான் இப்போது முதலில் ஸாயிபாபா காணாமற்போன பிறகு சீர்டிக்கு எங்ஙனம் திரும்பிவந்தார் என்பதை விவரிக்கிறேன்.

நைஜாம் சமஸ்தானத்தைச் சேர்ந்த ஓளரங்கபாத் ஜில்லா விலுள்ள தூப் என்கிற கிராமத்தில் சாந்த்பாடல் என்ற வசதி யுள்ள முகமதியப் பெருந்தகை ஒருவர் இருந்தார். அவர் ஓளரங்கபாத்துக்குப் போய்க் கொண்டிருக்கையில் ஒரு பெண் குதிரையைத் தொலைத்துவிட்டார். இரண்டு மாதங்கள் பிரயாசையுடன் தேடினார். ஆனாலும் காணாமல் போன அக்குதிரையைப் பற்றிக் கொஞ்சமும் தகவல்பெற இயலவில்லை. ஏமாற்றத்துடன் குதிரைச் சேணத்தை தன் தோளில் போட்டுக் கொண்டு ஓளரங்கபாத்திலிருந்து திரும்பிக் கொண்டிருந்தார். நாலரைக் காத தூரம் பிரயாணம் செய்த பின்னர் ஒரு மாமரத்தி னருகில் வந்தார். அதன் அடியில் ஒரு ரத்னா (விசித்ர மனிதர்) உட்கார்ந்து இருந்தார். அவரது தலையில் ஒரு குல்லாய் இருந்தது. கஃப்னி என்னும் நீண்ட ஆடை தரித்திருந்தார். கமக்கட்டில் ஸட்கா என்னும் குட்டையான பருமனான ஒரு தடி வைத்திருந்தார்.

ஹுக்கா குடிப்பதற்குத் தயார் செய்து கொண்டிருந்தார். சாந்த்பாடல் அவ்வழியே போவதைக் கண்டு அவரைத் தன்னிடத்திற்குக் கூப்பிட்டுப் புகை பிடிக்கவும் கொஞ்சம் ஓய்வெடுத்துக் கொள்ளவும் சொன்னார். அவ்விசித்ர மனிதர் அல்லது பக்கிரி குதிரைச் சேணத்தைப் பற்றி வினவினார். சாந்த்பாடல் தனது தொலைந்து போன குதிரையில் மீதிருந்த சேணம் அது என்று கூறினார். அதற்கு அவர் அவரிடம் அருகாமை யிலுள்ள சோலையொன்றில் தேடும்படி கேட்டுக் கொண்டார். அவர் அங்கே சென்றார். ஆச்சரியத்திலும் ஆச்சரியம்! அவர் தன்னுடைய குதிரையைக் கண்டுபிடித்து விட்டார். அந்த பக்கிரி ஓர் சாதாரண மனிதரல்ல. ஆனால் ஓர் அவலியா (பெரும் ஞானி) என்று எண்ணினார். குதிரையுடன் பக்கிரியிடம் திரும்பி வந்தார். ஹுக்கா குடிப்பதற்குத் தயாராகியது. ஆனாலும் இரண்டு பொருட்கள் தேவைப்பட்டன. (1) குழாயைப் பற்ற வைப்பதற்கு நெருப்பு, (2) சாபி (புகை இழுக்கப்படும் ஒரு துண்டுத் துணி)யை நனைப்பதற்கு வேண்டிய தண்ணீர். பக்கிரி தனது கத்தியை எடுத்து அதை வலிய நிலத்தில் நுழைத்தார். அதிலிருந்து எரியும் ஒரு நிலக்கரி நெருப்புத் துண்டம் வந்தது. அதை அவர் குழாய் வழி இட்டார். பிறகு தமது ஸட்காவைத் தரையில் அடித்தார். அவ்விடத்திலிருந்து நீர் கசியத் தொடங்கியது. சாபி நனைக்கப் பட்டது. பிறகு பிழியப்பட்டுக் குழாயில் சுற்றப்பட்டது. இங்ஙனம் எல்லாம் முடிந்த பின்னர் பக்கிரி ஹுக்கா குடித்துவிட்டு சாந்த் பாடலுக்கும் புகை குடிக்கக் கொடுத்தார். இவற்றையெல்லாம் கண்ணுற்ற சாந்த்பாடல் வியப்புற்றார். பின்பு அவர் அவரைத் தன் வீட்டிற்கு அழைத்து தனது விருந்தோம்பலை எற்றுக் கொள்ளும் படிச் சொன்னார். மறுநாள் அவர் பாடல் வீட்டிற்குச் சென்று சிலநாள் தங்கியிருந்தார். பாடல், தூப் கிராமத்தின் அதிகாரி. அவருடைய மனைவியின் சகோதரரது புதல்வன் கல்யாணம் செய்யப்படவிருந்தான். சீர்டியிலிருந்து மணப்பெண் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருந்தாள். எனவே சீர்டிக்குப் புறப்படுவதற்கு பாடல் ஆயத்தங்கள் செய்யத் துவங்கினார். பக்கிரியும் கல்யாண கோஷ்டியுடன் கூடவந்தார். கல்யாணமும் எவ்விதச் சிரமமும் இன்றி முடிவடைந்து கோஷ்டியும் 'தூப்பிற்கு திரும்பியது. ஆனால் பக்கிரி மாத்திரம் சீர்டியிலேயே இருந்தார். பின்னர் அங்கேயே எப்போதும் இருந்தார்.

ஸாயி என்னும் பெயரை பக்கிரி எப்படி அடைந்தார்?

கல்யாணக் கும்பல் சீர்டியை அடைந்ததும் கண்டோபா கோயிலுக்கு அருகிலுள்ள ஓர் ஆலமரத்தடியில் வந்து தங்கினார். கண்டோபா கோயிலின் பரந்த வெளியில் வண்டிகள் அவிழ்த்து விடப்பட்டன. கோஷ்டியில் உள்ளவர்கள் எல்லாம் ஒவ்வொரு வராக இறங்கினார். பக்கிரியும் கீழே இறங்கினார். இளம் பக்கிரி இறங்கிக் கொண்டிருப்பதை பகத் மஹால்ஸாபதி கண்ணுற்றார். உடனே "யா ஸாயி" (ஸாயி வரவேண்டும்) என்று கூவினார். அதிலிருந்து மற்றவர்களும் அவரை ஸாயி என்று அழைத்தார்கள். அதிலிருந்து அவர் "ஸாயிபாபா" என்னும் பெயரால் அறியப்பட்டார்.

மற்ற ஞானிகளுடன் தொடர்பு

ஸாயிபாபா மகுதியில் தங்கத் துவங்கினார். தேவிதாஸ் என்ற ஒரு ஞானி, பாபா வருவதற்குப் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பே சீர்டியில் தங்கியிருந்தார். பாபா அவர்தம் நட்பை விரும்பினார். அவருடன் மாருதி கோயிலிலும், சாவடியிலும் தங்கியிருந்தார். சில சமயங்களில் தனியாகவும் இருந்தார். பிறகு ஜான்கிதாஸ் என்று மற்றொரு ஞானியும் வந்தார். பாபா அவருடன் பேசிக் கொண்டிருப்பதிலேயே பெரும்பாலான நேரத்தைக் கழித்தார். அன்றி ஜான்கிதாஸ் பாபா தங்கியிருந்த இடத்திற்குச் செல்வார். அங்ஙனமே புண்தாம்பேயினின்று இல்லறத்திலிருந்த வைசிய ஞானியான கங்காகீர் எப்போதும் சீர்டிக்கு வந்தார். ஸாயிபாபா தம் இரு கைகளாலும் தண்ணீர் குடத்தைத் தோட்டத்திற்கு நீர் பாய்ச்சுவதற்காக எடுத்துச் சென்ற போது முதன்முதலாக அவரைக் கண்ட கங்காகீர் ஆச்சர்யப் பட்டு வியந்து கூறியதாவது, "சீர்டி ஆசீர்வதிக்கப்பட்டது. அது விலைமதிக்க முடியாத வைரத்தைப் பெற்றிருக்கிறது. இம்மனிதர் இன்று தண்ணீர் சுமந்து கொண்டிருக்கிறார். ஆனாலும் அவர் சாதாரண மனிதர் அல்ல. இந்நிலம் (சீர்டி) அதிர்ஷ்டமும், புண்ணியமும் உடைத்ததாதலின் அஃது ஓர் வைரத்தைப் பெற்றது". அங்ஙனமே யேவலா மடத்தைச் சேர்ந்த ஆனந்தநாத் என்பவர் புகழ்பெற்ற ஞானியும், அக்கல்கோட் மஹாராஜின் சீடரும் ஆவார். அவர் சீர்டி மக்கள் சிலருடன் சீர்டிக்கு வந்திருந்தார். அவர் ஸாயிபாபாவைத் தம்முன்

கண்டபோது வெளிப்படையாகப் பின்வருமாறு கூறினார். “இது உண்மையில் விலைமதிக்க முடியாத இரத்தினமாகும். அவர் ஒரு சாதாரண மனிதர் போன்று தோன்றினாலும், அவர் ஒரு சாதாரணக் கல் அல்ல. ஒரு வைரக்கல், கூடிய விரைவில் நீங்கள் இதை உணர்வீர்கள்”. இதைக்கூறிய பின்னர் அவர் யேவலாவுக்குத் திரும்பிவிட்டார். இது ஸாயிபாபா இளைஞனாய் இருக்கும்போது சொல்லப்பட்டது.

பாபாவின் உடையும் அன்றாட நிகழ்ச்சி நியதியும்

ஸாயிபாபா தமது இளம் பருவத்தில் தமது தலையில் முடி வளர்த்தார். தமது தலைமுடியை ஒழுங்குபடுத்துவதே இல்லை. விளையாட்டு வீரனைப் போன்று அவர் உடையணிந்தார். அவர் ராஹாதாவிற்கு சென்றிருந்தபோது ஜெந்து, ஜாய், ஜூய் ஆகிய வற்றின் சிறிய புஷ்பங்களைக் கொணர்ந்து, தரையைச் சுத்தப் படுத்தி, காய்ந்த நிலத்தைக் கொத்தி அவற்றைப் பயிர் செய்து தண்ணீர் விட்டார். வாமன் தாத்யா என்னும் ஓர் அடியவர் அவருக்குத் தினந்தோறும் இரண்டு பானைகள் கொடுத்தார். இவற்றைக் கொண்டு பாபா தமது செடிகளுக்குத் தண்ணீர் விடுவது வழக்கம். கிணற்றிலிருந்து நீர் இறைத்து மட்குடங்களை தாமே தோளில் தூக்கிச் செல்வார். மாலை நேரங்களில் மண் பானைகள் வேப்பமரத்தடியில் வைக்கப்பட்டிருக்கும். அவை வெறும் பச்சை மண்ணால் செய்யப்பட்டு சுடப்படாத காரணத்தால் அங்ஙனம் வைக்கப்பட்ட உடனேயே உடைந்து விடும். அடுத்தநாள் தாத்யா வேறு இரண்டு புதுப்பானைகள் கொடுப்பார். இந்நிகழ்ச்சி மூன்று ஆண்டுகள் நடந்தது. ஸாயிபாபாவின் கடினப்பயிற்சி, உழைப்பு ஆகியவற்றினால் ஒரு பூந்தோட்டம் வளர்ந்தது. இந்த நிலத்தில் தற்போது ‘பாபாவின் சமாதி மந்திர்’ என்னும் ஓர் பெரிய மாளிகை இருக்கிறது. தற்போது பாபாவின் சமாதி மந்திர் பல பக்தர்களால் அடிக்கடி விஜயம் செய்யப்பட்டு புழங்கப்பட்டு வருகிறது.

வேப்பமரத்தடியில் உள்ள பாதுகைகளின் கதை

பாயி கிருஷ்ணாஜி அலிபாகர் என்பவர் அக்கல்கோட் மஹாராஜின் அடியவர். அக்கல்கோட் மஹாராஜின் உருவப் படத்தை வழிபட்டார். அவர் ஒருமுறை அக்கல்கோட்டிற்கு (ஷோலாப்பூர் ஜில்லா) சென்று மஹாராஜின் பாதுகைகளைத்

தரிசனம் செய்து கொண்டு, தன்னுடைய நேர்மையான வழி பாட்டைச் செலுத்திவர நினைத்தார். அவர் அங்கு செல்வதற்கு முன் கனவில் ஒரு காட்சியைக் கண்டார். அக்காட்சியில் அக்கல்கோட் மஹராஜ் தோன்றி அவரிடம், "இப்போது சீரடியே எனது இருப்பிடம். அங்கு சென்று உனது வழிபாடுகளைச் செலுத்து" என்றார். எனவே பாயி. தனது திட்டத்தை மாற்றிக் கொண்டு சீரடிக்கு வந்து பாபாவை வழிபட்டு, ஆறுமாதங்கள் அங்கு தங்கி, மகிழ்ச்சியடைந்தார்.

அவருடைய

காட்சி

முதலியவற்றின் ஞாபகார்த்தமாக அவர் பாதுகைகளைத் தயாரித்து சிரவண சாகா 1834 (1912 A.D.) ஆகிய புனித தினத்தன்று அவற்றை தாதா கேள்கர், உபாசினி முதலியோரால் நடத்தப்பட்ட, உரிய சடங்கு சம்பிரதாயங்களுடன் வேப்ப மரத்தடியில் பிரதிஷ்டை செய்தார். அதன் வழிபாட்டுக்கு ஓர் அந்தணர் நியமிக்கப்பட்டார். அதனுடைய நிர்வாகம்

ஸகுண் மேரு நாயக் என்ற அடியவரிடம் ஒப்புவிக்கப்பட்டது.

இக்கதையின் முழுவரம்

தானேவைச் சேர்ந்த திரு B.V. தேவ் என்னும் ஓய்வுபெற்ற மம்லத்தார், ஸாயிபாபாவின் ஒரு பெரிய பக்தர். இவர் இந்த விஷயத்தைப் பற்றி ஸகுண்மேரு நாயக், கோவிந்த் கமலாகர் தீக்ஷித் இவர்களிடமிருந்து விசாரித்து பாதுகைகளைக் கொண்ட ஒரு கட்டுரை ஸாயி லீலா தொகுப்பு II எண், 1-இல், 25-ஆம் பக்கத்தில் பதிப்பித்துள்ளார். அது கீழ்க்கண்டவாறு :

1834 சக (1912 A.D.)யில் பம்பாயைச் சேர்ந்த டாக்டர் ராமராவ் கோதாரி, ஒரு தடவை ஷீரடிக்கு பாபாவின் தரிசனத்துக்கு வந்தார். அவரது கம்பவுண்டரும், அவரது நண்பர் பாயி கிருஷ்ணாஜி அலிபாக்கரும் அவருடன் வந்தார்கள். கம்பவுண்டரும், பாயியும், ஸகுண்மேரு நாயக் உடனும் கோவிந்த் கமலாகர் தீக்ஷித் உடனும் நெருங்கிய நண்பர்களானார்கள். சில விஷயங்களைப் பற்றி இவர்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கையில், சீரடிக்கு ஸாயிபாபா முதல் விஜயம் செய்தது, புனித வேப்ப மரத்தடியில் அமர்ந்திருந்தது, இவ்வுண்மைகளின் ஞாபகார்த்தம் ஒன்று இருக்க வேண்டும்" என்று

நினைத்தார்கள். பாபாவின் பாதுகைகளைப் பிரதிஷ்டை செய்வதற்கு எண்ணி, அவற்றைச் சாதாரணக் கல்லில் செய்வதற்கு இருந்தனர். அப்போது பாயியின் நண்பரான கம்பவுண்டர் தனது எஜமானரான டாக்டர் ராமராவ் கோதாரியிடம் இதைத் தெரிவித்தால், இதற்காக அருமையான பாதுகைகளை அவர் தயாரிப்பார் என்று யோசனை கூறினார். அனைவரும் இந்த யோசனையை விரும்பினர். டாக்டர் கோதாரியிடமும் இதைப்பற்றித் தெரிவிக்கப்பட்டது. அவரும் சீரடிக்கு வந்து பாதுகைகளின் திட்டத்தை வரைந்தார். கண்டோபா கோயிலில் உள்ள உபாசினி மஹாராஜிடம் அவர் சென்று தனது திட்டத்தைக் காண்பித்தார். உபாசினி அதில் பல முன்னேற்றத் திருத்தங்கள் செய்து தாமரைப் புஷ்பங்கள், சங்கு, சக்கரம், மனிதன் முதலியவற்றை வரைந்து, வேப்பமரத்தின் உயர்வைப் பற்றியும், பாபாவின் யோக சக்தியைப் பற்றியும் உள்ள பின்வரும் ஸ்லோகத்தை அதில் பொறிக்கலாம் என்று யோசனை கூறினார். அந்த ஸ்லோகம் பின்வருமாறு :

“ஸ்தா நிம்பவ்ருக்ஷஸ்ய மூலாதிவாஸாத்
ஸுதாஸ்த்ராவிணம் திக்தமப்யப்ரியம் தம்
தரும் கல்பவ்ருக்ஷாதிகம் ஸாதயந்தம்
நாமாமீச்வரம் ஸத்குரும் ஸாயிநாதம்”★

உபாசினியின் யோசனைகள் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு நிறைவடையப்பட்டன. பாதுகைகள் பம்பாயில் செய்யப்பட்டு

★ ஞ்ஹம் ரீழ்தினக்ஷித்ரூஷ ஜஹ்ஷம்ரீவக்ம்ஞ்ம்யனி
ஞ்ஜ்வம்நூயமிம்ரீக்மதி ரீயச்ஷஜ்ஜுஷர்ஜுஷதி யஜ்னிஷ
யபூதி ஷ்யுளக்ஷித்ம்ரீவஷதிஷ்ஞ்ம்வஷமுயதி
ஜ்ஜம்ஜ்ஜக்ஷதி ஞ்ஜ்ஜ்ஜ்முதிஷ்ஞ்ம்ஜ்ஜம்ரஜ்னிஷ

★ நான் சாயிநாத் பிரபுவை வணங்குகிறேன். வேப்ப மரத்தடியில் அவரது நிரந்தர இருக்கையினால், கசப்பாகவும், இனிமையற்றதாகவும் இருப்பினும் அமிர்தத்தை கசிகிறது. (அம்மரத்தின் கசிவு அமிர்தம் என்று அதன் குணப்படுத்தும் தன்மையால் அழைக்கப்படுகிறது) கல்ப விருக்ஷத்தைவிடச் சிறந்தது.

சீர்டிக்கு கம்பவுண்டர் மூலம் அனுப்பப்பட்டன. பாபா அவற்றை, "சிரவண பூர்ணிமா அன்று பிரதிஷ்டை செய்ய வேண்டும் என்று சொன்னார். அத்தினத்தன்று காலை 11.00 மணிக்கு பாதுகைகளை கண்டோபா கோயிலிலிருந்து துவாரகாமாயி (மகுதி)க்கு G.K. தீக்ஷித் ஊர்வலமாகத் தனது தலையில் எடுத்து வந்தார். பாபா அப்பாதுகைகளைத் தொட்டு, இவைகள் பிரபுவின் பாதங்கள் என்றும், அவற்றை வேப்பமரத்தடியில் பிரதிஷ்டை செய்யும்படியும் கூறினார்.

ஒரு நாளைக்கு முன் பஸ்தா சேட் என்ற பம்பாயைச் சேர்ந்த பார்சி பக்தர் ரூ. 25 மணியார்டர் செய்திருந்தார். பாபா இத்தொகையைப் பிரதிஷ்டை செய்யக் கொடுத்துவிட்டார். பிரதிஷ்டையின் மொத்தச் செலவு ரூ. 100 ஆகியது. அதில் ரூ. 75 நன்கொடைகளினால் சேர்க்கப்பட்டது. முதல் ஐந்து ஆண்டுகள், G.K. தீக்ஷித் அவர்களால் பாதுகைகள் வழிபாடு செய்யப்பட்டது. பின்னர் இவ்விழாபாடு ஜக்கடியைச் சேர்ந்த லக்ஷ்மண் காக்கேச்வரால் செய்யப்பட்டது. முதல் ஐந்து ஆண்டுகளில், டாக்டர் கோதாரி, விளக்கேற்றுவதற்காக, மாதம் ரூ. 2 அனுப்பி வைத்தார். பாதுகைகளைச் சுற்றிப்போட வேலியும் அனுப்பினார். ஸ்டேஷனிலிருந்து அவ்வேலியை சீர்டிக்குக் கொண்டு வரும் செலவும் (ரூ. 7-8-0) கூரையும் ஸகுண் மேரு நாயக்கினால் கொடுக்கப்பட்டது. தற்போது ஜாகடி (நாநாபூஜாரி) வழிபாட்டைச் செய்கிறார். ஸகுண் மேரு நாயக் நைவேத்யம், மாலை விளக்கு ஏற்றுதல் முதலியவைகளைச் செய்கிறார்.

பாயி கிருஷ்ணாஜி என்பவர் முதலில் அக்கல்கோட் மஹாராஜின் அடியவராவார். சக 1834 பாதுகைகள் பிரதிஷ்டை செய்யப்படும் சமயத்தில் அக்கல்கோட் போகும் வழியில் சீர்டிக்கு வந்தார். பாபாவின் தரிசனம் ஆனபிறகு அக்கல்கோட்டுக்கு போக விரும்பி பாபாவின் அனுமதியை இதற்காக அவர் வேண்டினார். பாபா அவரிடம், "அக்கல்கோட்டில் என்ன இருக்கிறது? என்றார். இதைக்கேட்டு பாயி அக்கல்கோட் செல்லவில்லை, பாதுகைகளின் பிரதிஷ்டைக்குப் பின் சீர்டிக்கு அடிக்கடி வந்தார்.

ஹேமாட்பந்திற்கு இவ்விபரங்கள் தெரியாதென்று

திரு B.V தேவ் முடிக்கிறார். அவர் அங்ஙனம் அறிந்திருப்பாராயின் அதைத் தன்னுடைய ஸத்சரித்திரத்தில் சேர்க்கத் தவறியிருக்க மாட்டார்.

மொஹித்தின் தாம்போலியுடன் மல்யுத்தப் பயிற்சியும் வாழ்க்கையில் மாற்றமும்

பாபாவின் மற்ற கதைகளுக்குத் திரும்புவோம். சீர்டியில் மொஹித்தின் தாம்போலி என்னும் பெயருடைய ஓர் மல்யுத்தச் சண்டைக்காரன் இருந்தான். பாபாவுக்கும், அவனுக்கும் சில விஷயங்களில் உடன்பாடு ஏற்படவில்லை. இருவரும் மல்யுத்தம் செய்யத் தொடங்கினர். இதில் பாபா தோற்கடிக்கப்பட்டார். அதிலிருந்து பாபா தம்முடைய உடையையும், வாழ்க்கை முறையையும் மாற்றி அமைத்துக் கொண்டார். கஃப்னி உடை அணிந்தார். லங்கோடு (இடுப்புப் பட்டை) அணிந்து தன் தலையை ஓர் துண்டுத் துணியால் மூடினார். தம்முடைய ஆசனத்திற்கு ஒரு சாக்குத் துணியையும், படுக்கைக்கு ஒரு சாக்குத் துணியையுமே உபயோகித்தார். கிழிந்த, மடிந்துபோன கந்தை உடைகளை அணிவதிலேயே திருப்தியடைந்தார். அவர் எப்போதும் "ஏழ்மை அரசரிமையைவிட நன்று, இறைமையை விட மிக மிக நன்று, கடவுள் ஏழைகளின் நிரந்தர நண்பராவார்" என்று கூறிக் கொண்டிருந்தார். கங்காகீரும் மல்யுத்தம் செய்வதில் மிக்க விருப்பமுள்ளவர். அவர் ஒருமுறை மல்யுத்தம் செய்யும்போது ஒரு ஆசையற்ற உணர்ச்சி அவருக்கு ஏற்பட்டது. அப்போது ஓர் சித்தர் அவரிடம், "அவரது உடம்பைத் துறந்து கடவுளுடன் நிரந்தரமாக ஈடுபடும்படி" கூறும் குரல் கேட்டது. எனவே, அவரும் சம்சாரத்தைத் துறந்து கடவுளை நோக்கித் திரும்பினார். புண்தாம்பேக்கு அருகிலுள்ள ஓர் ஆற்றின் கரையில் அவர் ஒரு மடத்தை ஸ்தாபித்தார். ஸாயிபாபா மக்களுடன் கலந்து பேசுவதில்லை. அவரை யாராவது கேள்வி கேட்டபோது மட்டுமே அதற்குப் பதில் கூறினார். பகற்பொழுதில் எப்போதும் வேப்ப மரத்தடியிலேயே உட்கார்ந்திருந்தார். சில சமயங்களில் கிராம எல்லையிலுள்ள வாய்க்காலுக்கு அருகிலுள்ள ஓர் ஆல மரக்கிளையின் நிழலில் அமர்ந்திருந்தார். மாலை நேரங்களில் குறிக்கோள் இன்றி நடப்பது வழக்கம். சில நேரங்களில் நிற்காங்

போவார். அங்கு திரியம்பக டேங்க்லேயின் வீட்டிற்குப் போவார். பாபா, திரு. பாபா ஸாஹேப்பை விரும்பினார். அவரின் (பாபாஸாஹேப்பின்) தம்பியான நானா ஸாஹேப்புக்கு இரண்டாவது திருமணம் முடித்தும் குழந்தைகள் ஏதும் இல்லை. பாபாஸாஹேப், நானாஸாஹேப்பை, பாபாவின் தரிசனத்திற்காக அனுப்பினார். சில காலத்திற்குப் பிறகு பாபாவின் அருளால் நானாஸாஹேப் ஒரு புதல்வனை அடைந்தார். அதிலிருந்து ஸாயிபாபாவைப் பார்க்க மக்கள் கூட்டமாகத் திரண்டு வந்தனர். அவருடைய புகழ் பரவி, அஹமத் நகரை எட்டியது. அதிலிருந்து நானாஸாஹேப் சாந்தோர்களும், கேசவ சிதம்பரும் மற்றும் பலரும் சீர்டிக்கு வரத் தொடங்கினர். பாபா பகற்பொழுதில் தமது அடியவர்களால் சூழப்பட்டிருந்தார். இரவில் உதிர்ந்து கொட்டும் ஒரு பழைய மகுதியில் படுத்தார். பாபாவிடம் இந்த நேரத்தில் ஹுக்கா, புகையிலை, ஒரு டம்ளர் (தகர டப்பா), நீண்ட கஃப்னி, தலையைச் சுற்றி ஒரு துண்டுத் துணி, ஒரு ஸட்கா (குச்சி) முதலிய சிறுசிறு உடைமைகள் இருந்தன. இவைகளை எல்லாம் பாபா எப்போதும் வைத்திருந்தார். தலையிலுள்ள அச்சிறு துணி, நன்கு முறுக்கப் பட்ட முடியைப் போல் இடது காதிலிருந்து முதுகில் தொங்கியது. இது பல வாரங்களாகத் துவைக்கப்படாதது. அவர் எவ்வித பூட்ஸோ, காலணியோ அணியவில்லை. நாட்களின் பெரும் பகுதிக்கு ஓர சாக்குத் துணித் துண்டே அவரின் ஆசனமாகும். ஒரு கௌபீனத்தை அவர் அணிந்திருந்தார். குளிரை விரட்ட எப்போதும் துனியின் (புனித நெருப்பின்) முன்னால் இடது கையை மரக்கட்டைப் பிடியின் மீது வைத்தவாறு தெற்கு நோக்கி அமர்ந்து இருந்தார். அந்தத் துனியில் அஹங்காரம், ஆசைகள், எல்லா எண்ணங்கள் முதலியவற்றைக் காணிக்கையாகப் போட்டார். எப்போதும், "அல்லா மாலிக்" (கடவுளே ஒரே உரிமையாளர்) என்று கூறினார். எல்லா பக்தர்களும் வந்து அவரைத் தரிசித்தும், அவர் அமர்ந் திருந்ததுமான மகுதியானது இரண்டு அறைகளின் அளவே இருக்கும். 1912-க்குப் பிறகு ஒரு மாற்றம் நிகழ்ந்தது. பழைய மகுதி பழுது பார்க்கப்பட்டு ஒரு தாழ்வாரம் எழுப்பப்பட்டது.

இம்மகுதிக்கு பாபா தங்க வருவதற்கு நெடுங்காலத்துக்கு முன் தகியா என்ற இடத்தில் வசித்து வந்தார். அங்கேதான் பாபா கால்களில் சலங்கை கட்டி, அழகாக நடனம் செய்து கொண்டு அன்புடன் பாடினார்.

தண்ணீரால் விளக்கெரித்தல்

ஸாயிபாபாவுக்கு விளக்குகள் என்றால் அதிக விருப்பம். அவர் கடைக்காரர்களிடமிருந்து எண்ணெய் வாங்கி மகுதியிலும், கோயிலிலும் இரவு முழுவதும் விளக்குகளை எரிய விடுவது வழக்கம். இது சில நாட்கள் நடந்து வந்தது. பின்பு எண்ணெயை இலவசமாக அளித்து வந்த வணிகர்கள் எல்லோரும் ஒன்றுகூடி, இனிமேல் எண்ணெய் கொடுப்பதில்லை என முடிவு செய்தனர். வழக்கம் போல பாபா அவர்களிடம் எண்ணெய் கேட்கப் போன போது அவர்கள் எல்லோரும் தீர்மானமாக எண்ணெய் இல்லை எனச் சொல்லிவிட்டார்கள். இதைக்கேட்டுக் குழப்பமடையாத பாபா, மகுதிக்குத் திரும்பி வந்து காய்ந்த திரிகளை விளக்குகளில் இட்டார். வணிகர்கள் மகுதிக்கு வந்து என்ன நடக்கிறது என்பதை ஆர்வத்துடன் கவனித்துக் கொண்டிருந்தனர். பாபா, மிகக் கொஞ்சம் சில துளிகள் மட்டுமே எண்ணெய் இருந்த தகரக் குவளையை எடுத்தார். தண்ணீரை அதில் ஊற்றிக் குடித்தார். இவ்விதமாக அதை நிவேதனம் செய்தபிறகு தகர டப்பாவில் தண்ணீரை மறுபடியும் எடுத்து எல்லா விளக்குகளிலும் அதனையே நிரப்பிக் கொளுத்தினார். வணிகர்களுக்கு ஆச்சர்யத்தையும், பயத்தையும் விளைவிக்கும் படியாக விளக்குகள் எரியத் தொடங்கின. இரவு முழுவதும் எரிந்து கொண்டிருந்தன. வணிகர்கள் தங்கள் செய்கைக்கு மனம் வருந்தி பாபாவிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டனர். பாபா அவர்களை மன்னித்து, "எதிர்காலத்தில் அதிக உண்மையுள்ளவர்களாக" இருக்கும்படி கேட்டுக் கொண்டார்.

போலி குரு ஜவஹர் அலி

மேலே குறிப்பிட்ட மல்யுத்தம் நடந்த ஐந்தாண்டுகளுக்குப் பின்னர், "ஜவஹர் அலி" என்னும் பெயருடைய பக்கிரி தன் சீடர்களுடன் அஹமத் நகரிலிருந்து, ராஹாதாவுக்கு வந்து வீரபத்ர

சுவாமி கோயிலுக்கு அருகிலுள்ள பக்காவில் (விசால அறை) தங்கினார். இப்பக்கீர் படித்தவர். குரான் முழுவதையும் ஒப்பிக்கும் ஆற்றல் உடையவர். இனிமையான நா உடையவர். கிராமத்தைச் சேர்ந்த பல மதப்பற்றும், பக்தியும் உடைய மக்கள் அவரிடம் வந்து மரியாதை செய்யத் தொடங்கினர். அவர் அந்தக் கிராம மக்கள் உதவியுடன் வீரபத்திரர் கோயிலுக்கு அருகில் ஓர் இடம் (இத்கா தினத்தன்று முகமதியர் தொழும் இடத்தின் முன்புள்ள சுவர்) கட்டத் தொடங்கினார். இவ்விஷயத்தைப் பற்றி சில சர்ச்சைகள் உண்டானதால், ஜவஹர் அலி ராஹாதாவை விட்டுப் புறப்பட வேண்டியதாயிற்று. பிறகு அவர் சீர்டிக்கு வந்து பாபாவுடன் மகுதியில் தங்கினார். அவருடைய இனிமையான வாக்குகளால் மக்களைக் கவர்ந்தார். பாபாவைத் தன்னுடைய சீடர் என்று கூறத் தொடங்கினார். பாபாவும் அதை மறுக்க வில்லை. அவரின் சீடராக இருக்கச் சம்மதித்தார். குரு, சீடர் இருவரும் ராஹாதாவுக்குத் திரும்பி அங்கு வசிக்க முடிவு செய்தனர். குரு, சீடரின் மதிப்பை அறிந்திருக்கவே இல்லை. ஆனால் சீடர், குருவின் குற்றங்களை உணர்ந்திருந்தார். எனினும் அவரை மதிக்காமல் இருந்ததில்லை. பாபா தமது கடமைகளை கவனத்துடன் ஆற்றிக்கொண்டு வந்தார். தமது குருவிற்குப் பல்வேறு விதங்களில் பணிபுரிந்தும் வந்தார். சீர்டிக்கு அவர்கள் அடிக்கடி வருவது வழக்கம். ஆனால் அவர்களின் முக்கிய இருப்பிடம் ராஹாதாவாகும். சீர்டியிலுள்ள பாபாவின் அன்புச் சீடர்கள், பாபா அவர்களைவிட்டு ராஹாதாவில் தங்கியிருப்பதை விரும்பவில்லை. எனவே அவர்கள் ஓர் கூட்டமாக ராஹாதாவுக்குச் சென்று, பாபாவை இத்காவுக்கு அருகில் சந்தித்து, தாங்கள் வந்த காரணத்தைக் கூறினார்கள். பாபா, அவர்களிடம் "பக்கிரி ஓர் கோபக்கார குணங்கெட்ட மனிதர் என்றும், தான் அவரை விட்டு வரமுடியாது என்றும், எனவே பக்கிரி வருவதற்குள் எல்லோரும் திரும்பி விடுவது நல்லது" என்றும் கூறிக்கொண்டிருந்தார். அப்போது பக்கிரி திரும்பி வந்து, தனது சீடனை அவர்களுடன் அழைத்துச் செல்ல முயன்றதற்காக அவர்களைக் கோபித்தார். சில விவாதங்களும், தகராறுகளும் நிகழ்ந்தன. முடிவில் குரு, சீடர் இருவரும் சீர்டிக்குத் திரும்பும்படித் தீர்மானிக்கப்பட்டது. எனவே அவர்கள் சீர்டிக்குத் திரும்பி வந்து

வசிக்கத் தொடங்கினார்கள். சில நாட்களுக்குப் பிறகு குரு, தேவிதாஸரால் சோதிக்கப்பட்டு, முழுமைக்குத் தேவையுள்ளவர் எனக் கண்டு பிடிக்கப்பட்டார். பாபா சீர்டிக்குக் கல்யாணக் கோஷ்டியுடன் வருவதற்குப் பனிரெண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இந்த தேவிதாஸர் பத்து அல்லது பதினொரு வயதுப் பாலகனாக மாருதி கோவிலில் வசித்து வந்தார். தேவிதாஸுக்குப் பல சிறப்பான அம்சங்களும், சிறப்பான கண்களும் அமைந்திருந்தன. அவர் அவாவின்மையின் அவதாரமும், ஞானியும் ஆவார். தத்யா கோதே, காஸிநாத் போன்ற பலபேர் அவரைத் தமது குருவாக நினைத்திருந்தனர். அவர்கள் ஜவஹர் அலியை, தேவிதாஸ் முன்னிலையில் கொண்டு வந்தனர். அவர்கள் தொடர்ந்த விவாதத்தில் ஜவஹர் அலி தோற்கடிக்கப் பட்டார். பின்பு சீர்டியைவிட்டு ஓடிவிட்டார். வைஜாபுரிக்குச் சென்று தங்கினார். பல ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் சீர்டிக்குத் திரும்பி வந்து ஸாயிபாபாவின் முன்னர் விழுந்து வணங்கினார். அவர் குரு என்றும், ஸாயிபாபா சீடர் என்றும் காணப்பட்ட தோற்றம் தெளிவாக்கப்பட்டது. அவர் தன் குற்றத்திற்காக வருத்தப்பட்டிருக்கையில், ஸாயிபாபா அவரை மரியாதையுடன் நடத்தினார். இவ்விஷயத்தில் உண்மையான ஒழுக்கத்தால் ஸாயிபாபா எவ்வாறு ஒருவனது அஹங்காரத்தைக் களைந்து சீடனது கடமைகளை ஒழுங்காகச் செய்து உயர்ந்த பதவியை (தன்னையுணர்தல்) அடைவது என்பதைக் காட்டியுள்ளார். இக்கதை மஹால்ஸாபதி (ஸாயிபாபாவின் ஒரு பெருந்தகை அடியவர்) என்னும் சீடரால் கூறப்பட்டுள்ளபடி கொடுக்கப்பட்டு இருக்கிறது.

அடுத்த அத்தியாயத்தில் ஸ்ரீராம நவமித் திருவிழா, மகுதி அதன் முந்தைய நிலை, பிந்திய தோற்றம் ஆகியவற்றைக் காண்போம்.

ஸ்ரீ ஸாயியைப் பணிக் அனைவர்க்கும் சாந்தி நிலவட்டும்.

அத்தியாயம் - 6

ஸ்ரீராம நவமித் திருவிழாவும், மகுதி ரிப்பேர்களும்
குருவின் கை தீண்டலினால் ஏற்படும் பயன் - ஸ்ரீராம நவமித்
திருவிழா - அதன் ஆரம்பம், மாறுதல்கள் முதலியன - மகுதி
ரிப்பேர்கள்

ஸ்ரீராம நவமித் திருவிழாவையும், மகுதி ரிப்பேரையும் பற்றி
விவரிப்பதற்கு முன்னால் ஸத்குருவைப் பற்றி முன்னோடிச்
குறிப்புகள் சிலவற்றை ஆசிரியர் கீழ்க்கண்டவாறு கூறுகிறார்.

குருவின் கை தீண்டலினால் ஏற்படும் விளைவு (பயன்)

எங்கே உண்மை அல்லது “ஸத்குரு” வழிகாட்டியாக
இருக்கிறாரோ, அங்கே இவ்வுலகப் பெருங்கடலுக்கு அப்பால்
நம்மை பத்திரமாகவும், எளிதாகவும் அவர் நிச்சயம் அழைத்துச்
செல்வார். ஸத்குரு என்னும் சொல்லானது நமது மனதிற்கு
ஸாயிபாபாவைக் கொணர்கிறது. எனக்கு முன்னால் அவர் நின்று
கொண்டிருப்பது போலும், “உதி” என்னும் திருநீற்றை எனது
நெற்றியில் இடுவதைப் போன்றும், அவரது ஆசிகள் நல்கும்
கரத்தை என் தலைமீது வைப்பதைப் போன்றும் எனக்குத்
தோன்றுகிறார். எனது இதயம் மகிழ்ச்சியால் நிரம்புகிறது. அன்பு
எனது கண்களில் இருந்து பொங்கி வழிகின்றது. குருவின் கரம்
தீண்டலின் சக்தியானது வியக்கத்தக்கதாகும். உலகை அழிக்கும்
நெருப்பால் அழிக்கப்படாத (எண்ணங்களும் ஆசைகளும்
உடைய) இந்த நுட்பமான உடம்பு, குரு சாதாரணமாக கரம்
தீண்டுவதாலேயே அழிக்கப்படுகிறது. முந்திய பல பிறவிகளில்
உண்டான பல பாவங்களும் சுத்தமாக அடித்துச் செல்லப்படு
கின்றன. மதங்கள், கடவுளைப் பற்றிய பேச்சுக்களைக் கேட்ட
வுடனேயே சஞ்சலப் படுபவர்களின் பேச்சுக்கூட அமைதி

யடைகிறது. ஸாயிபாபாவின் கந்தரூபத்தைப் பார்த்தாலே மகிழ்ச்சியால் நமது தொண்டை அடைக்கிறது. கண்ணீர் வெள்ளம் பெருக்கெடுக்கிறது. உணர்ச்சிகள் உள்ளத்தை வெல்கின்றன. 'நானே அது (பிரம்மம்)' என்னும் உணர்வை அது எழுப்பிவிடுகிறது. தன்னையறிதலின் ஆனந்தத்தை ஸ்தாபிக்கிறது. நான், நீ என்னும் வேறுபாட்டைக் கரைத்து அவ்வப்போதே நம்மை உச்சத்துடன் (ஒரே உண்மையுடன்) ஒன்றாக்குகிறது. புனித நூல்கள் யான் பயிலத் தொடங்குத் தோறும் ஒவ்வொரு அடியிலும் எனது ஸத்குருவால் ஞாபக மூட்டப்படுகிறேன். ஸாயிபாபாவே ராமனும், கிருஷ்ணனுமாகி என்னை அவரின் கதைகளைக் கேட்கச் செய்கின்றார். உதாரணமாக நான் பாகவதம் கேட்கத் தொடங்கு முன்பாக, தலையிலிருந்து கால்வரை ஸாயிபாபா கிருஷ்ணராகிவிடுவார். அவரே பாகவதத்தையோ, உத்தவ கீதையையோ (கிருஷ்ண பரமாத்மா தன் சீடர் உத்தவருக்கு அளித்த உபதேசப் பாடல்கள்) மக்களின் நன்மைக்காகப் பாடுகிறார் என்றும் நினைக்கிறேன். நான் உரையாடத் துவங்கும்போது, உடனே ஸாயிபாபாவின் கதைகள், உரிய விளக்கங்கள் தருவதற்கு ஏதுவாக என் நினைவிற்கு வருகின்றன. எதையாவது நான் எழுதத் தொடங்கும்போது சில வார்த்தைகளையோ, சில வாக்கியங்களையோ என்னால் எழுத முடியாது. ஆனால் அவராகவே என்னை எழுதச் செய்யும்போது நான் எழுதுகிறேன். எழுதிக்கொண்டே இருக்கிறேன். அதற்கோர் முடிவில்லை. சீடனின் அஹங்காரம் தலையெடுக்கும் போது, அவர் தமது கரங்களால் அதைக் கீழே அழுத்தி, தமது சக்தியைக் கொடுத்து, அவனது குறிக்கோளை, அவன் எய்தும்படிச் செய்கிறார். இவ்வாறாகத் திருப்திப்படுத்தி ஆசீர்வதிக்கிறார். "ஸாயி"யின் முன்னால் எவன் ஸாஷ்டாங்க சரணம் செய்து, தனது இதயத்தையும் உயிரையும் அவரிடம் சமர்ப்பிக்கிறானோ, அவன் வாழ்க்கையின் நான்கு முக்கிய குறிக்கோள்களாகிய அறம் (தருமம்), பொருள் (செல்வம்), இன்பம் (ஆசை), வீடு (முக்தி) இவைகளை எளிதில் அடைகிறான். கர்மம், ஞானம், யோகம், பக்தி என்ற நான்கு வழிகள் நம்மைத் தனித்தனியே கடவுளிடம் இட்டுச் செல்கின்றன. இவைகளில் பக்தி வழி முட்கள், பள்ளங்கள், படுகுழிகள் நிறைந்ததாயும் எனவே

கடப்பதற்கு மிகவும் கடினமாயும் இருக்கிறது. ஆனால் நீங்கள், “ஸாயியையே சார்ந்து, குழிகளையும், முட்களையும் விலக்கி நேராக நடப்பீர்களானால், அது உங்களை குறிக்கோளிடத்தில் (கடவுள்) எடுத்துச் செல்கிறது”. இவ்வாறாக ஸாயிபாபா நிச்சயம் கூறுகிறார். அந்தர்யாமியாய் இருக்கிற பிரம்மத்தைப் பற்றியும், இவ்வுலகத்தைப் படைத்த அவரின் சக்தியைப் பற்றியும் (மாயை) அவ்வாறு உண்டாக்கப்பட்ட உலகத்தைப் பற்றியும் தத்துவம் பேசி, இவை மூன்றும் முடிவில் ஒன்றே என்றும் எடுத்து உரைத்த பின்னர் பக்தர்களின் நலன்களுக்காக உத்திரவாதம் அளிக்கும் கீழ்க்கண்ட ஸாயிபாபாவின் மொழிகளை ஆசிரியர் கூறுகிறார். “உணவு, உடை இவற்றைப் பொறுத்தமட்டில் வறுமையோ, இல்லாமையோ எனது அடியவர்களின் வீட்டில் இருக்காது. தங்கள் மனதை எப்போதும் என்மீது ஸ்திரப்படுத்தியவர்களாய் என்னையே முழு இருதயத்துடன் வழிபாடு செய்யும் அடியவர்களின் நலன்களைக் காப்பாற்றுவதை நான் எப்போதும் கவனிப்பதே எனது சிறப்பியல்பு. கீதையிலும், கிருஷ்ண பரமாத்மா இதையேதான் கூறியிருக்கிறார். எனவே உணவுக்காகவும், உடைக்காகவும் கடின முயற்சி எடுக்காதீர்கள். உங்களுக்கு ஏதாவது வேண்டுமானால், கடவுளிடம் இரந்து கேளுங்கள். இவ்வுலக கௌரவத்தை விட்டுவிடுங்கள். கடவுளின் அருளையும், ஆசியையும் பெற முயலுங்கள். அவரின் சந்நிதானத்தில் கௌரவம் அடையுங்கள். உலக கௌரவங்களால் வழி தவறி விடாதீர்கள். இறைவனின் ரூபம் மனதில் ஸ்திரமர்கப் பதிக்கப்படவேண்டும். புலன் அனைத்தும், மனமும் எப்போதும் இறைவனது வழிபாட்டிற்கே ஊரித்தாகப் படட்டும். வேறு எவ்விதப் பொருள்களிலும் எவ்விதக் கவர்ச்சியும் வேண்டாம். உடல், செல்வம், வீடு முதலிய வேறு எதைப்பற்றியும் மனது அலைந்து தியாமல் எப்போதும் என்னை நினைத்துக் கொண்டிருப்பதிலேயே மனத்தை ஸ்திரப்படுத்துங்கள். அப்போது அது அமைதியாகவும், அடக்கமாகவும், கவலையற்றும் இருக்கும். நல்ல பழக்கங்களில் மனம் ஈடுபட்டிருப்பதற்கு இதுவே அடையாளம். மனம் அலையும் தன்மை உடையதாய் இருந்தால் அது நன்றாக ஒன்றிவிட்டது என்று கூற இயலாது”.

இம்மொழிகளைக் குறிப்பிட்ட பிறகு, சீரடியில் நடக்கும் ஸ்ரீராமநவமித் திருவிழாவின் கதையை, ஆசிரியர் குறிப்பிடுகிறார்.

சீரடியில் கொண்டாடப்பட்ட திருவிழாக்களில் ஸ்ரீராம நவமியே மிகப் பெரியதாகையால், 1925-ம் ஆண்டு “ஸாயிலீலா” பத்திரிகையில் 197-ஆம் பக்கத்தில் பதிப்பான மற்றொரு முழு விபரமும் இதில் குறிப்பிடப்பட்டு இரண்டு நிகழ்ச்சிகளின் கூட்டு விபரமும் இங்கே கொடுக்கப்படுகிறது.

தோற்றம்

கோபர்காங்வின் சர்க்கிள் இன்ஸ்பெக்டராக இருந்தவர் திரு. கோபால் ராவ் குண்ட் ஆவார். அவர் பாபாவின் பெரும் அடியவர். அவருக்கு மூன்று மனைவிகள் இருந்தார்கள். ஆனால் ஒரு குழந்தையும் இல்லை. ஸாயிபாபாவின் அருளால் அவருக்கு ஓர் ஆண் குழந்தை பிறந்தது. அந்த மகிழ்ச்சியினால் 1897-இல் அவருக்கு ஒரு திருவிழா அல்லது உருஸ் கொண்டாடும் எண்ணம் உதித்தது. தாத்யா பாடல், தாதா கோதே பாடல், மாதவ்ராவ் தேச்பாண்டே போன்ற மற்ற சீரடி அடியவர்களிடம், கோபால்ராவ், தனது எண்ணத்தை வெளியிட்டார். அவர்கள் எல்லோரும் இந்த யோசனைக்கு உடன்பட்டு, ஸாயிபாபாவின் அனுமதியையும் ஆசியையும் பெற்றனர். இவ்விழாவைக் கொண்டாடுவதற்கு கலெக்டரின் அனுமதி பெறுவதற்கு விண்ணப்பம் செய்யப்பட்டது. ஆனால் கிராம குல்கர்ணி (அதிகாரி) திருவிழா நடத்துவதற்கு எதிரிடையாகத் தகவல் கொடுத்ததால் அனுமதி மறுக்கப்பட்டது. ஆனால் ஸாயிபாபா அதை ஆசீர்வதித்திருப்பதால், அவர்கள் மறுபடியும் முயன்று, முடிவாக வெற்றி பெற்றனர். ஸாயிபாபாவிடம் கலந்தாலோசித்த பிறகு “உருஸ்” தினம் ஸ்ரீராமநவமியன்று இருக்கலாம் என்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. பாபா தமது நோக்கத்தில் ஏதோ ஒரு முடிவு வைத்திருந்ததாகத் தோன்றுகிறது. அதாவது ஸ்ரீராமநவமி. உருஸ் என்ற இரு திருவிழாக்கள் அல்லது பண்டிகைகளை ஒன்றாக இணைப்பதென்பது. இந்து, முஸ்லீம் ஆகிய இரு சமூகத்தினரையும் ஒற்றுமைப்படுத்துவதுவதற்காக ஆகும். இக்குறிக்கோளை அடைந்ததைப் பிற்கால நிகழ்ச்சிகள் காட்டுகின்றன.

திருவிழாவுக்கு அனுமதி கிடைத்தது. ஆனால் மற்றக் கஷ்டங்கள் முளைத்தன. சீரடி ஒரு கிராமம். அங்குத் தண்ணீர்ப் பஞ்சம் இருந்தது. சீரடியில் இரண்டு கிணறுகள் இருந்தன. உபயோகப்படுத்திய ஒரு கிணற்றில் நீர் வற்றிவிட்டது. மற்றொன்று உப்புத் தண்ணீர். இந்த உப்புத் தண்ணீரானது ஸாயிபாபா மலர்களை வீசியதின் மூலம் இனிமை பொருந்தியதாக மாற்றப்பட்டது. இக்கிணற்றுத் தண்ணீர் போதாமையால் நெடுந் தூரத்திலிருந்து தோல் சாக்குகளில் கிணற்றிலிருந்து தண்ணீர் கொண்டு வருவதற்குத் தாத்யா பாடல் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டியதாயிற்று. தற்காலிகக் கடைகள் கட்டப்பட்டு மல்யுத்தச் சண்டைக்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. கோபால்ராவ் குண்டிற்கு அஹமத்நகரைச் சேர்ந்த தாமு அண்ணா காஸார் என்ற ஒரு நண்பர் இருந்தார். அவர் இரண்டு மனைவிகளைத் திருமுணம் செய்தும், பிள்ளையில்லாக் குறையில் அம்மாதிரியே மகிழ்ச்சியற்றவராய் இருந்தார். அவரும் ஸாயிபாபாவினால் அனுக்கிரகிக்கப்பட்டு புதல்வர்களை அடைந்தார். திருவிழாவின் ஊர்வலத்திற்காக ஒரு சாதாரணக் கொடி தயாரித்துக் கொடுக்கும்படி இவரைத் திரு குண்ட் தூண்டினார். திரு நானாஸாஹேப் நிமோண்கரை மற்றொரு எம்ப்ராய்டரி வேலை செய்யப்பட்ட கொடி தயாரித்துக் கொடுக்கும்படித் தூண்டி, அதில் வெற்றியும் பெற்றார். கிராமத்தில் திருவிழாவில் இரண்டு கொடிகளும் ஊர்வலமாக எடுத்துச் செல்லப்பட்டு துவாரகாமாயி என்று ஸாயிபாபாவினால் அழைக்கப்பட்ட மகுதியின் இரண்டு முலைகளிலும் ஊன்றப் பட்டன இது இன்றளவும் நடைபெற்று வருகிறது.

சந்தனக்கூடு ஊர்வலம்

இத்திருவிழாவில் மற்றொரு ஊர்வலமும் துவங்கப்பட்டது. “கோர்ஹாலா”வின் முகமதிய பக்தரான திரு. அமீர்சக்கர் தலால் அவர்களால் இச்சந்தன ஊர்வலத்தின் எண்ணம் உருவானது. பெரும் முகமதிய ஞானியரைக் கௌரவிக்கும் முகமாக இவ்வூர்வலம் நடைபெற்றது. இந்த ஊர்வலத்தில் சந்தனக் குழம்பும், சந்தனப் பொடியும் “தாலி” என்னும் தட்டுக்களில் இடப்பட்டு பேண்டு வாத்தியம் மற்றும் இசை முழங்கி உடன்வர நறுமணப் பொருள்கள் முன்னால் புகைந்து கொண்டு செல்ல கிராமத்தின் வழியாக எடுத்துச் செல்லப்பட்டது. மகுதிக்குத் திரும்பிய பின்னர் தட்டுக்களில் உள்ளவைகள் “நிம்பா” என்னும் குழிகளில்

கொட்டப்பட்டன, மற்றும் மகுதியின் சுவரில் கைகளால் பூசப்பெற்றது. முதல் மூன்று ஆண்டுகளில் திரு. அமீர் சக்கர் அவர்களால் இவ்வேலை மேற்பார்வையிடப்பட்டது. பின்னர் அவரது மனைவியால் பார்க்கப்பட்டது. எனவே ஒரே நாளில் முகமதியரால் சந்தனக்கூடும், இந்துக்களால் கொடிகளும் அருகருகில் சென்றன. இப்போதும் எவ்வித இடையூறுமின்றி அங்ஙனமே நடந்து கொண்டிருக்கிறது.

ஏற்பாடு

ஸாயிபாபாவின் அடியவர்களுக்கு இந்த நாள் புனிதமானதும் மிகவும் பிரியமானதும் ஆகும். பெரும்பாலான அடியவர்கள் கூடி விழாவை நிர்வகிப்பதில் பெரும் பங்கு வகித்தனர். எல்லா வெளி ஏற்பாடுகளையும் தாத்யா கோதே பாடல் பார்த்துக் கொண்டார். உள்நிர்வாகம் முழுவதும் ஸாயிபாபாவின் பக்தையான "ராதாகிருஷ்ணமாயி"யிடமே ஒப்பு விக்கப்பட்டது. அவ்விழாவின் போது அவளது இருப்பிடம் விருந்தாளிகளால் நிறைந்து இருந்தது. அவர்களது தேவைகளையும், விழாவிற்குத் தேவையான பொருட்களின் ஏற்பாட்டையும் அவள் கவனித்தாக வேண்டும். மகுதி முழுவதும், அதன் சுவர், தரை முதலியவைகளைக் கழுவி விட்டு சுத்தம் செய்து, ஸாயிபாபாவின் அணையா விளக்கான துனியினால் கரி பிடித்தும் கறுத்தும் போயிருக்கும் மகுதிச் சுவர்களை எல்லாம் வெள்ளையடிப்பதும் அவள் விருப்பமுடன் செய்த மற்றொரு வேலை ஆகும். இவ்வேலையை ஒருநாள் விட்டு ஒருநாள் ஸாயிபாபா சாவடிக்குத் தூங்கப் போயிருக்கும் முந்திய இரவில் செய்வாள். துனி (அணையா நெருப்பு) உட்பட எல்லாப் பொருள்களையும் எடுத்துக் கசடறக் கழுவி மகுதிச் சுவரை வெள்ளையடித்த பின்னர் முன்போல் திருப்பி வைத்துவிட வேண்டும். இத்திருவிழாவில் சாயிபாபாவுக்கு மிகவும் பிடித்த அம்சமான "ஏழைகளுக்கு அன்னதானம் வழங்குதலும்" ஒரு பெரும் நிகழ்ச்சியாகும். ராதாகிருஷ்ணமாயியின் இருப்பிடத்தில் பெருமளவில் சமையலும், பல்வேறு வகையான உணவுப் பொருள்களும், இனிப்புப் பதார்த்தங்களும் தயாரிக்கப்பட்டன. பல்வேறு செல்வந்தர்களான பக்தர்கள் இந்நிகழ்ச்சிகளில் பெரும் பங்கு வகித்தனர்.

“உருஸ்”ஸை ஸ்ரீராமநவமீத் திருவிழாவாக மாற்றுதல்

இவ்வாறாக விஷயங்கள் எல்லாம் நடந்து கொண்டு இருந்தன. 1912-ஆம் ஆண்டு வரை இவ்விழா படிப்படியாக முக்கியத்துவம் அடைந்து வந்து ஒரு மாறுதல் நிகழ்ந்தது. அந்த ஆண்டு திரு. கிருஷ்ணராவ் ஜாகேசுவர் பீஷ்மா (ஸாயி ஸகுணோபாசனா என்ற சிறு புத்தகத்தின் ஆசிரியர்), அமராவதியைச் சேர்ந்த தாதாஸாஹேப் காபர்டேயுடன் திருவிழாவிற்கு வந்து முந்திய தினம் தீக்ஷித் வாதாவில் தங்கியிருந்தார். அவர் தாழ்வாரத்தில் படுத்துக் கொண்டிருந்த போது திரு. லக்ஷ்மணராவ் என்ற காகாமஹாஜனி, மகுதிக்குப் பூஜை சாமான்களுடன் போய்க்கொண்டு இருந்தார். அப்போது பீஷ்மாவுக்கு ஒரு புது எண்ணம் தோன்றியது. அவரை (காகா) நோக்கிப் பின்வருமாறு கூறினார். “சீரடியில் ‘உருஸ்’ அல்லது ‘சந்தனத் திருவிழா’, ஸ்ரீராம நவமியன்று கொண்டாடப்படும் உண்மைக்கு ஏதோ ஒரு தெய்வ ஏற்பாடு இருக்கிறது. இந்துக்களுக்கு ஸ்ரீராம நவமி தினம் மிகவும் பிரியமானது. பின்னர் ஏன் இந்த நாளில் ஸ்ரீராம நவமிக் கொண்டாட்டத்தை ஆரம்பிக்கக்கூடாது?” காகா மஹாஜனி இக்கருத்தை விரும்பினார். பாபாவின் அனுமதியை இவ்விஷயத்தில் பெறுவது என முடிவு செய்யப்பட்டது. அத்திருவிழாவில் கீர்த்தனை செய்யும் கடவுளின் புகழைப் பாடும் ஹரிதாஸை (பாடகர்) எங்ஙனம் அடைவது என்பது முக்கிய கடினமான விஷயமாகும். ராமர் பிறந்ததைப் பற்றி தன்னுடைய பாடல்களான “ராம அக்யன்” தயாராய் இருப்பதாகவும், தானே இக்கீர்த்தனைகளைப் பாடுவதாகவும், பீஷ்மா கூறி இப் பிரச்சனைக்குத் தீர்வு கண்டார். காகா மஹாஜனி, அப்போது ஹார்மோனியம் வாசிக்க வேண்டும். ராதாகிருஷ்ணமாயியால் தயாரிக்கப்பட்ட ‘சுண்ட்வடா’வை (சர்க்கரை கலந்த இஞ்சிப் பொடி) பிரசாதமாகப் பெறுவதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. பின்பு அவர்கள் பாபாவின் அனுமதியைப் பெறுவதற்குச் சென்றனர். அங்கு நடந்து கொண்டிருந்த எல்லாவற்றையும் அறிந்திருந்த பாபா, “வாதாவில் என்ன நடந்துகொண்டிருந்தது” என்று மஹாஜனியிடம் வினவினார். குழப்பமடைந்த மஹாஜனி கேள்வியின் அர்த்தத்தை அறியமுடியாமல் அமைதியாக இருந்தார். பின்னர் பாபா,

பீஷ்மாவை, அவர் என்ன சொல்கிறார் என்று கேட்டார். ஸ்ரீராமநவமித் திருவிழா கொண்டாடுவதன் கருத்தை அவர் தெரிவித்துப் பாபாவின் அனுமதியைக் கோரினார். பாபாவும் உடனே அனுமதி கொடுத்தார். எல்லோரும் மகிழ்ச்சியுற்று ஜெயந்தி விழாவிற்கு ஏற்பாடுகள் செய்யத் தொடங்கினர். மறுநாள் மகுதி துணி ஜோடனை முதலியவற்றால் அலங்கரிக்கப்பட்டது. ராதாகிருஷ்ணமாயியால் ஒரு தொட்டில் கொடுக்கப்பட்டது. பாபாவின் ஆசனத்தில் முன்னர் அது வைக்கப்பட்டு நிகழ்ச்சிகள் ஆரம்பமாயின. பீஷ்மா கீர்த்தனைக்காக முன்னால் எழுந்து நின்றார். மஹாஜனி ஹார்மோனியம் வாசித்தார். மஹாஜனியைக் கூப்பிடும்படி ஸாயி பாபா ஒரு ஆளை அனுப்பினார். பாபா நிகழ்ச்சிகளைத் தொடர்ந்து நடத்துவதற்கு அனுமதிப்பாரா என ஐயம் கொண்டு அவர் (மஹாஜனி) போகத் தயங்கிக் கொண்டு இருந்தார். ஆனால் அவர் போன பின்பு பாபா அவரை என்ன நடந்து கொண்டிருக்கிறது என்றும், தொட்டில் ஏன் அங்கு வைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்றும் கேட்டார். அவர் (மஹாஜனி) ஸ்ரீராமநவமித் திருவிழா துவங்கப்பட்டிருக்கிறது என்றும், தொட்டில் அதற்காக வைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்றும் கூறினார். அப்பொழுது பாபா நிம்பாரிலிருந்து ஒரு மாலையை எடுத்து அதை அவர் கழுத்திலிட்டு, பீஷ்மாவுக்கு மற்றொரு மாலையை அனுப்பினார். கீர்த்தனை துவங்கியது. அது முடிவடைந்ததும், "ஸ்ரீராமருக்கு ஜெயம்" என்ற கோஷம் வாளைப் பிளந்தது. குலால் என்ற சிகப்புப் பொடி வாத்திய கோஷத்திடையே சுற்றிலும் தூவப்பட்டது. எல்லோரும் பெரு மகிழ்ச்சியுற்றிருக்கையில் ஒரு கர்ஜனை கேட்டது. கண்டபடி தூவப்பட்ட சிகப்புப் பொடியானது பாபாவின் கண்களுக்குள் சென்றுவிட்டது. பாபா கோபாவேசம் அடைந்து, பெருங்குரலில் திட்டவும், கடிந்து கொள்ளவும் ஆரம்பித்தார். இக்காட்சியால் மக்கள் பீதியடைந்து ஓட ஆரம்பித்தார்கள். பாபாவை நன்கு அறிந்த அவருடைய நெருங்கிய பக்தர்கள் பாபாவின் கடிந்துரைகளையும், திட்டல்களையும் வேஷமிடப்பட்ட ஆசீர்வாதங்கள் என்று எடுத்துக் கொண்டனர். ஸ்ரீராமர் அவதரித்ததும், இராவணனையும், அஹங்காரம், கெட்ட எண்ணங்கள் முதலிய அவனுடைய

அரக்கர்களையும் கொல்வதற்காக, பாபா கடுமையான கோபாவேசம் அடைந்ததும் முறையே என அவர்கள் நினைத்தனர். மேலும் சீரடியில் ஏதாவது ஒரு புதிய வேலை ஆரம்பிக்கப்படுமானால், பாபா கடுமையான கோபம் கொள்வது வழக்கம். எனவே அவர்கள் அமைதியாய் இருந்தார்கள். பாபா, தமது தொட்டிலை உடைத்து விடுவார் என்று ராதாகிருஷ்ணமாயி பயந்துபோய் மஹாஜனியிடம் தொட்டிலை எடுத்து வந்துவிடும்படி கூறினாள். அவர் சென்று தொட்டிலைத் தளர்த்தி கழற்றப்போன சமயம் பாபா, அவரிடம் சென்று, தொட்டிலை அகற்ற வேண்டாம் என்று கூறிவிட்டார். பின்னர் சற்று நேரத்தில் பாபா சாந்தமடைந்தார். பின்பு மஹாபூஜை, ஆரத்தி உள்ளிட்ட அந்நாளைய நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் நிறைவேறின. பிறகு திரு. மஹாஜனி, பாபாவிடம் தொட்டிலை அப்புறப்படுத்த அனுமதி கேட்டார். இன்னும் விழா முடிய வில்லை எனக்கூறி பாபா மறுத்துவிட்டார். அடுத்த நாள் கீர்த்தனையும் கோபால் காலா விழாவும் நடைபெற்றன. (கீர்த்தனைக்குப் பிறகு தயிரும், பொரி அரிசியும் கலந்த ஓர் மண் பாளை உடைப்பதற்காகத் தொங்கவிடப்பட்டிருக்கும், கிருஷ்ண பரமாத்மா தன் நண்பர்களான கோபாலர்களுக்குச் செய்ததை யொப்ப, அதனுள் இருப்பவை எல்லோருக்கும் பகிர்ந்து அளிக்கப்படும்) அதன் பின்னரே பாபா, தொட்டிலை அப்புறப்படுத்த அனுமதித்தார். இவ்வாறாக ஸ்ரீராம நவமித் திருவிழா நடைபெற்றுக் கொண்டு இருக்கையில், பகலில் இரண்டு கொடி ஊர்வலமும், இரவில் சந்தனக்கூடு ஊர்வலமும் வழக்கமான கோலா கலத்துடனும், அனைவரின் ஆரவாரத்துடனும் நல்ல முறையில் நடைபெற்றன. இத்தருணத்திலிருந்து “பாபாவின் உருஸ்” விழாவானது, ஸ்ரீராம நவமித் திருவிழாவாக மாற்றப்பட்டது.

அடுத்த ஆண்டிலிருந்து (1913) ஸ்ரீராம நவமியின் நிகழ்ச்சிகள் அதிகரிக்க ஆரம்பித்தன. ராதாகிருஷ்ணமாயி, முதல் சைத்ராவிலிருந்து, நாம ஸப்தம் (இறைவனது புகழைத் தொடர்ந்து ஏழு நாட்களுக்குப் பாடிக் கொண்டிருப்பது) ஆரம்பித்தாள். எல்லோரும் முறைவைத்துப் பங்கெடுத்துக் கொண்டனர். அவளும் சில நாட்கள் அதிகாலையில் கலந்து கொண்டாள். நாட்டின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் ராம நவமி கொண்டாடப் படுவதால் ஹரிதாஸை

(பாடகர்) பெறும் கஷ்டமானது மீண்டும் உணரப்பட்டது. ஆனால் விழாவிற்கு ஐந்து அல்லது ஆறு நாட்களுக்குமுன் நவீன துகாராம் என்றறியப்பட்ட "பாலபுவா மாலி"யைத் தற்செயலாக மஹாஜனி சந்தித்தார். அவரை அவ்வாண்டு கீர்த்தனை புரியச் செய்தார். அடுத்த ஆண்டு (1914) ஸாதாரா ஜில்லா, பிர்ஹாட்ஸித்த கவடே நகரைச் சேர்ந்த பாலபுவா ஸாதார்கர் என்பவர் தமது நகரில் பிளேக் பரவியிருந்த காரணத்தால் அங்கு "ஹரிதாஸாக" (பாடகர்) இயங்க முடிய வில்லை. எனவே, ஷீர்டிக்கு வந்து, காகா ஸாஹேப் மூலம் பெற்ற அனுமதியுடன் கீர்த்தனை செய்தார். அவரது முயற்சிக்குப் போதுமான அளவு சன்மானம் கொடுக்கப்பட்டது. முடிவாக ஒவ்வொரு ஆண்டும் புதிய "ஹரிதாஸ்" ஒருவர் கிடைக்கப் பெறும் சிரமத்தை 1914-லிருந்து தாஸ்கணு மஹாராஜை இப்பணியில் ஸாயிபாபா நிரந்தரமாக நியமித்ததன் மூலம் தீர்த்தார். அந்நாளிலிருந்து தற்போது வரைக்கும் அவ்வேலையைத் தாஸ்கணு வெற்றிகரமாயும், சிறப்பான முறையிலும் நிறைவேற்றி வருகிறார்.

1912-ஆம் ஆண்டிலிருந்து ஒவ்வொரு ஆண்டும் திரு விழா படிப்படியாக வளரத் தொடங்கியது. சித்திரை 8-ஆம் தேதியிலிருந்து 12-ஆம் தேதிவரை ஷீர்டி, தேன் கூட்டைப் போல் மக்கள் திரள் அதிகமாகக் காட்சியளித்தது. கடைகள் அதிகரிக்கத் தொடங்கின. மல்யுத்தப் போட்டிகளில் புகழ்பெற்ற மல்யுத்த வீரர்கள் பங்கு எடுத்துக் கொண்டனர். முன்னெவிடப் பெரிய அளவில் ஏழைகளுக்கு உணவு அளிக்கப்பட்டது. ராதாகிருஷ்ண மாயியின் பேருழைப்பு, ஷீர்டியை ஒரு சமஸ்தானமாக்கியது. அதற்குத் தேவையான பொருள்கள் சேர்க்கப்பட்டன. ஓர் அழகான குதிரை, ஒரு பல்லக்கு, ஒரு ரதம், பல வெள்ளிப் பொருள்கள், பாத்திரங்கள், பானைகள், வாளிகள், படங்கள், முகம் பார்க்கும் கண்ணாடிகள் முதலியவை அன்பளிக்கப்பட்டன. இங்ஙனம் தமக்காக உள்ள பொருள்கள் எல்லாம் ஏராளமாக அதிகரித்த போதிலும் ஸாயிபாபா அவைகளை எல்லாம் மதிக்காது, தமது எளிமையை முன்போலவே பாதுகாத்து வந்தார். இரண்டு ஊர்வலங்களிலும் இந்துக்களும், முகமதியர்களும் ஒன்றாக வேலை செய்து வந்தும் அவர்களிடையே இதுவரை எவ்விதச் சச்சரவோ, இடையூறோ இருந்ததேயில்லை. ஆரம்பத்தில் ஐயாயிரம் முதல்

ஏழாயிரம் மக்கள் வரை கூடுவது வழக்கமாக இருந்தது. ஆனால் அவ்வெண்ணிக்கை சில ஆண்டுகளில் எழுபத்தைந்தாயிரமாக அதிகரித்தது. எனினும் குறிப்பிட்டுச் சொல்லத்தக்க விதத்தில் எவ்விதத் தொத்து வியாதியோ, கலகமோ கடந்த பல ஆண்டுகளாக ஏற்பட்டதேயில்லை.

மகுதி ரீப்பேர்கள்

கோபால் ராவ் குண்டிற்கு மற்றொரு முக்கிய எண்ணமும் உதித்தது. உருஸ் அல்லது சந்தனக்கூடு விழாவை அவர் தொடங்கியதைப் போன்றே, மகுதியைத் தாம் ஒழுங்குப் படுத்த வேண்டும் என எண்ணினார். எனவே பழுது பார்க்கக் கற்களைச் சேகரித்து அதன் பக்கங்களைச் சமப்படுத்தவும் செய்தார். ஆனால் இப்பணி அவருக்கு அளிக்கப்பட்டதல்ல. இது நானா ஸாஹேப் சாந்தோர்க்கருக்கும், தாழ்வாரத்தின் வேலை காகாஸாஹேப் தீக்ஷித்திற்கும் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால் முதலில் பாபா, இவ்வேலைகளைச் செய்ய அவர்களுக்கு அனுமதியளிக்க மனமில்லாதவராய் இருந்தார். ஆனால் மஹால்ஸாபதி என்ற உள்ளூர் அடியவரின் குறுக்கீட்டினால் அவர்களுக்கு அனுமதி கிடைத்தது. மகுதியில் ஒரே இரவில் தாழ்வாரப்பணி முற்றுப் பெற்றதும், பாபா தமது வழக்கமான ஆசனமான சாக்குத் துண்டை விட்டொழித்து தாம் அமர்வதற்கென ஒரு சிறு ஆசனம் அமைத்துக் கொண்டார். 1911-இல் சபா மண்டபமும் பெரும் உழைப்புடனும் கடின முயற்சியுடனும் ஒழுங்கு படுத்தப்பட்டது. மகுதிக்கு முன்னால் இருந்த திறந்தவெளியானது, சிறியதாகவும் அசௌகரியமுள்ளதாகவும் இருந்தது. காகாஸாஹேப் தீக்ஷித் அதை விசாலப்படுத்தி அதற்கு மேல் கூரைபோட விரும்பினார். பெருஞ்செலவில் இரும்புத் தூண்கள், கம்பங்கள், துணிகள் முதலியவற்றை வரவழைத்து வேலையை ஆரம்பித்தார். இரவில் எல்லா அடியவர்களும் கடினமாக உழைத்து, கம்பங்களை ஊன்றினார்கள். ஆனால் மறுநாள் காலை ஸாயிபாபா சாவடியிலிருந்து திரும்பி வந்தபோது எல்லாவற்றையும் வேருடன் பிடுங்கி வெளியே எறிந்தார். ஒருமுறை இவ்வாறு நிகழ்ந்தது. அவர் மிகவும் உணர்ச்சி வசப்பட்டு ஒரு கம்பத்தை ஒரு கையில் பிடித்துக் கொண்டு அதை அசைத்து வெளியே எடுக்க ஆரம்பித்து, மற்றொரு கையால் தாத்யா பாடலின் கழுத்தைப் பற்றினார். தாத்யாவின் முண்டாசை வலிந்து பற்றி இழுத்து ஒரு நெருப்புக்

குச்சியைக் கொளுத்தி அதைப் பற்ற வைத்துக் குழியில் தூக்கி எறிந்தார். அச்சமயத்தில் பாபாவின் கண்கள் எரியும் நெருப்புத் துண்டம் போலிருந்தன. ஒருவருக்கும் அவரைப் பார்க்கத் தைரியமில்லை. எல்லோரும் பயங்கரமாக அஞ்சினார்கள். பாபா, தமது பையிலிருந்து ஒரு ரூபாயை எடுத்து, அதை ஒரு புனித நிகழ்ச்சியின் நிவேதனம் போல் அங்கே விட்டெறிந்தார். தாத்யாவும் மிகவும் பயந்து போனார். யாருக்கும் தாத்யாவுக்கு என்ன நிகழப் போகிறது என்பது தெரியாது. ஒருவருக்கும் தலையிடத் தைரியமும் இல்லை. பாபாவின் குஷ்டரோகி அடியவனான பாகோஜி சிந்தே என்பவன் கொஞ்சம் முன்னேறத் துணிந்தான். ஆனால் அவன் பாபாவால் தள்ளப்பட்டான். மாதவ்ராவுக்கும் அதைப் போன்ற மரியாதையே கிடைத்தது. அவர் கற்களால் அடிக்கப் பட்டார். ஆனால் சிறிது நேரத்திற்குப் பின் பாபாவின் கோபம் தணிந்து குளிர்ந்தது. கடைக்காரனிடம் ஆள் அனுப்பி பூவேலை செய்த ஒரு முண்டாக வாங்கி வரச் செய்து, தாத்யாவுக்கு ஒரு சிறப்பான கௌரவம் செய்வதைப் போல் தாமே அவர் தலையில் கட்டிவிட்டார். பாபாவின் இவ்வினோத குணத்தைக் கண்டு எல்லோரும் ஆச்சர்யத்தால் தாக்கப்பட்டனர். அவ்வளவு வேகமாகப் பாபாவைக் கோபமடையச் செய்தது எது? தாத்யா பாடலுக்கு உதை கொடுக்கும்படி செய்தது எது? அவரது கோபம் அடுத்த வினாடியே தணிந்தது எப்படி? என்பதை அவர்கள் எல்லோரும் அறிந்து கொள்ள இயலவில்லை. சில வேளைகளில் பாபா மிகவும் அமைதியாகவும், மௌனமாகவும் இருந்தார். இனிமையான விஷயங்களை அன்புடன் பேசினார். பின்னர் உடனே சின்னப் பொய்க் காரணம் இருந்தோ இல்லாமலோ கோபாவேசம் அடைந்தார். அத்தகைய பல சம்பவங்களை இங்கே கூறலாம். ஆனால் எனக்கு எதைச் சொல்வது எதைவிடுவது என்று தெரியவில்லை. எனவே அவைகளை எனக்கு தோன்றிய போது கூறுகிறேன்.

அடுத்த அத்தியாயத்தில், பாபா ஒரு முகமதியரா, இந்துவா ஓன்னும் வினா எடுத்துக் கொள்ளப்படும். அவரின் யோகப் பயிற்சி சக்தி மற்றும் பல விஷயங்களும் எடுத்துக் கொள்ளப்படும்.

ஸ்ரீ ஸாயியைப் பணிக் அனைவர்க்கும் சாந்தி நிலவட்டும்.

அத்தியாயம் - 7

வியக்கத்தகு அவதாரம் - ஸாயிபாபாவின் குணாதிசயங்கள் - அவரின் யோக சாதனைகள் - அவரின் எங்குநிறை தன்மை - குஷ்டரோக அடியவனின் சேவை - குழந்தை காபர்டேயின் ரிளேக் வியாதி - பண்டரீபுரத்துக்குச் செல்லல்.

வியத்தகு அவதாரம்

ஸாயிபாபா எல்லாவித யோகப் பயிற்சிகளையும் அறிந்திருந்தார். அவர் தவ்தி (Dhauti) 22½ அடி நீளமும், 3 அங்குல அகலமும் உள்ள நனைக்கப்பட்ட ஒரு லினன் துண்டினால் வயிறு சுத்தம் செய்தல், கண்ட் யோகம், (உடல் உறுப்புகளைத் தனியாகக் கழற்றி, பின்னர் சேர்த்தல்), சமாதி உள்ளிட்ட ஆறு முறைகளிலும் அவர் கைதேர்ந்தவராக இருந்தார். அவரை ஒரு ஹிந்து என்று நீங்கள் கருதுவீர்களானால், அவர் ஒரு யவனரைப் போன்று தோற்றமளித்தார். நீங்கள் அவரை ஒரு யவனர் என்று கருதுவீர்களானால், அவர் ஒரு சமயாசாரமுள்ள ஹிந்துவாகத் தோற்றமளித்தார். அவர் ஒரு ஹிந்துவா, முகமதியரா, என்று ஒருவரும் திட்டமாக அறிந்திருக்கவில்லை. ஹிந்துக்களின் விழாவான ஸ்ரீராமநவமியை உரிய சகல மரியாதைகளுடன் கொண்டாடி, அதே நேரத்தில் முகமதியர்களின் சந்தனக்கூடு ஊர்வலத்தையும் அனுமதித்தார். திருவிழாக்களில் குத்துச் சண்டையை, அவர் ஊக்குவித்து, வெற்றி பெற்றோர்க்குப் பரிசுகள் வழங்கினார். கோகுலாஷ்டமி வந்தபோது, 'கோபால் காலா' திருவிழாவை உரிய முறைப்படி செய்வித்தார். 'ஈத்' திருவிழாவின்போது முகமதியர்களைத் தங்கள் ஜெபத்தை (நமாஸ்) தமது மசூதியில் கூற அனுமதித்தார். ஒருமுறை மொஹரம் திரு

விழாவின்போது சில முகமதியர்கள், மசூதியில் ஒரு "தாஜா" அல்லது "தாபூத்" செய்யவும். அதைச் சிலநாட்கள் மசூதியில் வைத்திருந்து, கிராமத்தின் வழியாக ஊர்வலமாக எடுத்துச் செல்லவும் தீர்மானித்தனர். நான்கு நாட்களுக்கு தாபூத்தை மசூதியில் வைக்க ஸாயிபாபா சம்மதித்தார். ஐந்தாவது நாள் சிறிதளவும் தமது செயலுக்காக வருந்தும் தன்மையின்றியே, மசூதியில் இருந்து அதை அப்புறப்படுத்தினார். நீங்கள் அவரை ஒரு முகமதியர் என்று கூறுவீர்களானால், அவர் (ஹிந்து மத வழக்கப்படி) காது குத்தப்பட்டிருந்தார். நீங்கள் அவரை ஹிந்து என்று கருதுவீர்களானால், அவர் "சுன்னத் கல்யாணம்" செய்கிற வழக்கத்தை ஆதரித்தார். ஆனால் பாபாவை நெருங்கிய திரு. நானா ஸாஹேப் சாந்தோர்கர் கருத்துப்படி பாபாவுக்கே, "சுன்னத் கல்யாணம்" செய்யப்படவில்லை. திரு. B.V. தேவ் எழுதிய "பாபா ஹிந்து கி யவன்?" என்ற கட்டுரையை 'ஸாயிலீலை' பத்திரிகையில் பக்கம் 562ல் பார்க்க. நீங்கள் அவரை ஹிந்து என்று அழைத்தால் எப்போதும் மசூதியில் வாழ்ந்தார். முகமதியர் என்றால் 'துனி' என்னும் அகண்ட நெருப்பை அவர் எப்போதும் மசூதியில் வைத்திருந்தார். மற்றும் முகமதிய மதத்திற்கு விரோதமான பின்வரும் மூன்று பழக்கங்களையும் கொண்டிருந்தார். அதாவது, திருகையில் அரைப்பது, சங்கு ஊதுவது, மணியடிப்பது, தீயில் ஆகுதி செய்தல், பஜனை, தண்ணீரால் ஸாயிபாபாவின் பாதத்தை அர்க்கிய வழிபாடு செய்தல் முதலியன எப்பொழுதும் அங்கு அனுமதிக்கப்பட்டன. நீங்கள் அவரை முகமதியர் என நினைத்தால், பிராமண சிரேஷ்டர்களும், அக்னிஹோத்ரிகளும், தங்கள் வைதீகச் சம்பிரதாயத்தை விட்டுவிட்டு அவர் பாதங்களில் ஸாஷ்டாங்கமாக வீழ்ந்து பணிந்தனர். அவரது தேசம் முதலியவற்றைப் பற்றி விசாரிக்கப் போனவர்கள் அவரது தரிசனத்தால், கவரப்பட்டுத் திகைத்து வாயடைத்து ஊமையானார்கள். எனவே அவர் ஓர் முகமதியரா, ஹிந்துவா என்பதை ஒருவரும் நிச்சயமாகத் தீர்க்க இயலாததாய் இருந்தது. இது அதிசயம் அல்ல. அகங்காரத்தையும் உடல் உணர்வையும் ஒழிப்பதன் மூலம் பரமாத்மாவிடம் தன்னை முழுவதும் சரணாகதியடைந்து, அவ்வாறாக அவருடன் ஒன்றி விடுபவனுக்கு, ஜாதி, தேசம் என்னும் கேள்விகள் குறித்துக்

கருத்தில் கொள்வதற்கு ஏதுமில்லை. ஸாயிபாபாவைப் போன்ற அத்தகைய ஒருவர் ஜாதிகளுக்குள்ளேயும், ஜந்துகளுக்குள்ளேயும் எவ்வித வேறுபாடும் காணவில்லை. பக்கிரிகளுடன் மாமிசமும் மீனும் அவர் உண்டார். நாய்கள் அவைகளின் வாயால் அவ்வுணவைத் தீண்டியபோதும், அவர் அருவருப்புக் காட்டவில்லை.

ஸாயிபாபா அத்தகைய தன்மைத் தனிச்சிறப்பு வாய்ந்த வியத்தகு அவதாரமாவார். முன்னர் செய்த நல்வினைகளின் காரணமாகவே நான், அவர் பாதத்தடியில் உட்காருவதற்கும், அவருடைய ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட நட்பை மகிழ்ந்து அனுபவிப்பதற்கும், நல்ல அதிர்ஷ்டத்தைப் பெற்றேன். அதிலிருந்து நான் பெற்ற மகிழ்ச்சியும், ஆனந்தமும் தனக்கு நேர் இல்லாதவை. உண்மையில் ஸாயிபாபா சுத்த ஆனந்தமும், உணர்வும் ஆவார். அவரின் உயர்வையும், தனித்தன்மைச் சிறப்பையும், போதுமான அளவிற்கு நான் விளக்க இயலாது. அவரின் பாதாரவிந்தங்களில் ஆனந்தத்தை நுகர்பவன் அவருடையதேயான ஆத்மா விலேயே ஸ்தாபிக்கப்படுகிறான். முக்தியில் ஆர்வமுள்ள பல சந்நியாசிகள், சாதகர்கள் மற்றும் எல்லாவித மக்களும் ஸாயிபாபாவிடம் வந்தனர். எப்போதும் அவர் நடந்தார், பேசினார், அவர்களுடன் சேர்ந்து சிரித்தார். எப்போதும் தம் நாவினால், 'அல்லா'மாலிக்' (இறைவனே எஜமானன்) என மொழிந்தார். அவர் 'விவாதத்தையோ, கலகத்தையோ விரும்ப வில்லை. அவர் சில நேரங்களில் கடுமையாக இருப்பினும் எப்போதும் அமைதியாகவும் கட்டுப்பாட்டுடனும் இருந்தார். எப்போதும் முழு வேதாந்தத்தையும் போதித்தார். கடைசிவரை பாபா யார் என்பது ஒருவருக்கும் தெரியாது. அரசர்களும், ஏழைகளும் அவர் முன் சமமாக நடத்தப்பட்டனர். அனைவருடைய ஆழ்ந்த ரகசியங்களையும் அவர் அறிவார். அதை அவர் மொழிகளால் வெளியிட்ட போது அனைவரும் வியந்தனர். சர்வ ஞானங்களின் கருவூலம் அவரே. எனினும் அறியாதவர்போல் நடித்தார். புகழை அவர் விரும்பவில்லை. இவைகளே ஸாயிபாபாவின் குணாதிசயங்கள். அவர் மானிட உருவத்தில் இருப்பினும், அவரின் செய்கைகள் அவரது கடவுள் தன்மையை எடுத்துக் காட்டியது. அனைவரும்

அவரை சீர்டியில் இருக்கும் பரமாத்மா என்றே நம்பினார்.

ஸாயிபாபாவின் குணாதிசயங்கள்

பாபாவின் அற்புதங்களை விளக்கத் தெரியாத அறிவிலி நான். சீர்டியிலுள்ள ஏறக்குறைய எல்லாக் கோயில்களையும் அவர் பழுது பார்க்கச் செய்தார். சனி, கணபதி, சங்கரர், ஸரஸ்வதி, கிராம தேவதை, மாருதி முதலிய எல்லாக் கோயில்களையும் தாத்யா பாடல் மூலமாக, ஒழுங்குபடுத்தச் செய்தார். அவருடைய தர்மமும் குறிப்பிடும்படியானது. தக்ஷிணை என்ற பெயரில் அவர் வழக்கமாக வாங்கிவந்த பணமும் தாராளமாகப் பகிர்ந்து அளிக்கப்பட்டது. ரூ. 20/- சிலருக்கும், ரூ. 15/- அல்லது ரூ. 50/- மற்றவர்களுக்கும் தினந்தோறும் அளிக்கப்பட்டது. இது தூய தர்மப்பணம் என்றும், அதை உபயோகமாகப் பயன் படுத்தவும் பாபா விரும்பினார்.

பாபாவின் தரிசனத்தைப் பெற்றதால், மக்கள் மிகப் பெரும் அளவில் பயனடைந்தார்கள். சிலர் ஆரோக்கியமும், நலமும் பெற்றனர். கொடியவர்கள் நல்லவர்களாகத் திருந்தினார்கள். சில சந்தர்ப்பத்தில் குஷ்டம் குணமாக்கப்பட்டது. பலர் தங்களின் மனோபீஷ்டங்களில் பூர்த்தி எய்தினர். குருடர்கள் தமது கண்களின் எவ்வித மருந்தோ, சாறோ விடப்படாமல் பார்வையை அடைந்தார்கள். சில முடவர்கள் கால்களை அடைந்தார்கள். அவரின் அசாதாரணப் பெருந்தன்மைக்கு ஒரு எல்லையை ஒருவராலும் காண இயலாது. அவரது புகழ் நெடுந் தூரம் பரவி, எல்லா திசைகளிலிருந்தும் யாத்ரீகர்கள் சீர்டியை நோக்கித் திரண்டனர். பாபா எப்போதும் துனி அருகிலேயே அமர்ந்து இருந்தார். அங்கு தம்மை ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டார். எப்போதும் தியானத்தில் அமர்ந்திருந்தார். சில சமயங்களில் குளித்தும், மற்ற நேரங்களில் குளிக்காமலும் ஊடல் செய்தார்.

தமது தலையில் ஒரு வெள்ளை டர்பனும், இடுப்பில் சுத்தமான வேஷ்டியும், தமது உடம்பில் ஒரு சட்டையும் அணிவது வழக்கம். ஆரம்பத்தில் இதுவே அவரது உடையாகும். அவர் கிராமத்தில் முதலில் வைத்தியம் செய்தார். நோயாளிகளைக் கவனித்து மருந்து கொடுத்தார். அவர் எப்போதும் வெற்றி பெற்று "ஹகீமை"ப் (வைத்தியரைப்) போன்று புகழ் அடைந்தார். ஒரு வினோதமான விஷயத்தை இங்கு கூறலாம்: ஓர் அடியவரது

கண்கள் சிவந்தும், வீங்கியும் இருந்தது. சீரடியில் ஒரு வைத்தியரும் கிடைக்கவில்லை. மற்ற அடியவர்கள் அவரைப் பாபாவிடம் அழைத்துச் சென்றனர். அதைப் போன்ற வியாதிக்கு மற்ற டாக்டர்கள் களிம்பு, அஞ்சனம், பசும்பால், கற்பூராதி மருந்துகள் முதலியன உபயோகிப்பர். ஆனால் பாபாவின் சிகிச்சையோ முற்றிலும் தனித்தன்மை வாய்ந்தது. சிறிது "பிப்பா"வை (சலவை செய்பவர் குறியிடும் சேங்கொட்டைக் காயின் பசை) கைகளால் இரண்டு உருண்டை செய்து, நோயாளியின் ஒவ்வொரு கண்களிலும் அவ்வுருண்டையைத் திணித்துவிட்டு துணியால் கண்களைச் சுற்றிக் கட்டுப் போட்டுவிட்டார். மறுநாள் கட்டு அவிழ்க்கப்பட்டுத் தண்ணீர் தாரையாக ஒழுங்காக விடப்பட்டது. எரிச்சல் மறைந்து கண்மணி வெண்மையாய் சுத்தமாகிவிட்டது. கண்கள் நுண்ணிய உறுப்பான போதும் சேங்கொட்டை "பிப்பா" அவற்றுக்கு எவ்விதத் தீங்கையும் அளிக்கவில்லை. இம்மாதிரிப் பல வியாதிகளைக் குறிப்பிடலாம். ஆனால் இந்நிகழ்ச்சியே குறிப்பில் உள்ளது.

பாபாவின் யோகப் பயிற்சிகள்

பாபா யோகத்தின் எல்லாப் பயிற்சிகளையும் முறைகளையும் அறிவார். அவைகளில் இரண்டை இங்கே குறிப்பிடுவோம்.

1. "தவ்தி" அல்லது சுத்த வீருத்தி

வாரத்தில் ஒவ்வொரு முன்றாவது நாளும் பாபா, மகுதியிலிருந்து நெடுந்தொலைவிலுள்ள ஆலமரத்துக்கு அருகில் இருக்கும் கிணற்றுக்குச் சென்று தமது வாயைக் கழுவித் குளிப்பார். ஒரு சந்தர்ப்பத்தின் போது, தமது குடல் கும்பி முதலியவற்றை அவர் வாந்தியெடுத்து, அவைகளின் உட்புறத்தையும், வெளிப்புறத்தையும், சுத்தம் செய்து அவற்றைப் பக்கத்திலுள்ள நாவல் மரத்தில் உலர்வதற்காக வைத்தது கவனிக்கப்பட்டது. இதைப் பார்த்தவர்கள் சீரடியில் உள்ளனர். அவர்கள் இவ்வுண்மையைச் சோதனை செய்து பார்த்து விட்டனர். 3 அங்குல அகலமும் 22½ அடி நீளமும் உள்ள நனைக்கப்பட்ட லினன் துணியால் "தவ்தி" செய்யப்படுகிறது. இது தொண்டைக்குள் விழுங்கப்பட்டு ஏறக்குறைய அரைமணி நேரத்திற்கு வயிற்றுக்குள்ளேயே

கிரியைகள் நடத்த வைத்திருக்கப்பட்டுப் பிறகு. வெளியே எடுக்கப்படுவதே சாதாரண 'தவ்தி'யாகும். ஆனால் பாபாவின் தவ்தியோ மிகவும் தனிச் சிறப்பானதும் அசாதாரணமானதும் ஆகும்.

2. கண்ட யோகம்

பாபா, தமது உடம்பிலிருந்து வெவ்வேறு உறுப்புக்களைப் பிய்த்தெடுத்து, மசூதியில் அவற்றைப் பல இடங்களிலும் தனியாக வைத்திருந்தார். ஒருமுறை, ஒரு பெருந்தகை, மசூதிக்குச் சென்று பாபாவின் உடல் உறுப்புகள் தனித் தனியாக மசூதியின் பல இடங்களிலும் கிடப்பதைக் கண்டார். அவர் மிகவும் பீதியடைந்து, முதலில் கிராம அதிகாரிகளிடம் சென்று, பாபா கண்ட துண்டங்களாக வெட்டப்பட்டுக் கொலை செய்யப் பட்டதை அறிவிக்க எண்ணினார். அவரே முதல் தகவல் தந்தவராகி விடுவாராதலாலும் அவ்விஷயத்தைப் பற்றி சிறிது அறிந்து இருந்ததாலும், அவர்மீது பொறுப்பு சுமத்தப்பட்டுவிடும் என எண்ணி அவர் யாரிடமும் ஏதுமே கூறாமல் இருந்துவிட்டார். ஆனால் மசூதிக்குச் சென்ற போது, பாபா தேக ஆரோக்கியத் துடன் திடகாத்திரமாக முன் போலவே இருப்பதைக் கண்டு மிகவும் அதிசயம் அடைந்தார். தான் முதல் நாள் பார்த்தது வெறும் கனவு என்றே அவர் எண்ணினார்.

பாபா தமது சிகுப் பருவத்தில் இருந்தே யோகம் பயின்றார். அவர் பெற்றுள்ள திறமையை ஒருவரும் அறிந்திருக்கவில்லை அன்றி ஊகிக்கவும் இல்லை. தமது சிகிச்சைகளுக்கு எவ்வித பணமும் அவர் வசூலிக்கவில்லை. தமது தகைமைகளின் திறத்தின் பயனால் புகழ்பெற்றுப் பெருமையுற்றார். பல ஏழை களுக்கும் துன்பப்படும் மக்களுக்கும் அவர் ஆரோக்கியம் அளித்தார். வைத்தியர்களில் எல்லாம் தலைசிறந்த புகழ்பெற்ற வைத்தியரான அவர் தமது தேவைகளை லட்சியம் செய்யவில்லை. மற்றவர்களின் நன்மைக்கும் சௌகரியத் திற்குமே எப்போதும் உழைத்தார். தாங்க முடியாத பயங்கர வலிகளை எல்லாம் தாமே பலமுறை, இம்முறைகளில் தாங்கித் துயருற்றிருக்கிறார். எங்கும் நிறைந்திருக்கும் மிகவும் கருணையுடைய பாபாவின் குணாதிசயத்தை எடுத்துக் காண்பிக்கும் அத்தகைய ஒரு நிகழ்ச்சியை இங்கு தருகிறேன்.

பாபாவின் எங்கும் நிறை தன்மையும் கருணையும்

1910-ஆம் ஆண்டில் தீபாவளி விடுமுறையின் போது, பாபா 'துணி'க்கருகில் அமர்ந்து குளிக்காய்ந்து கொண்டிருந்தார். பிரகாசமாக எரிந்து கொண்டிருந்த துனியில் விறகை நுழைத்தார். சிறிது நேரத்திற்குப் பின் விறகுகளை நுழைப்பதற்குப் பதில், பாபா தமது கரத்தையே துணி உள்ளே நுழைத்துவிட்டார். கரம் உடனே கருகி வெந்துவிட்டது. இது வேலையாள் "மாதவ்"வாலும் மாதவ்ராவ் தேசுபாண்டேயாலும் உடனே கவனிக்கப்பட்டது. உடனே அவர்கள் பாபாவிடம் ஓடினார்கள். மாதவ்ராவ் தனது கைகளை பாபாவின் இடுப்பில் கொடுத்துச் சேர்த்து, வலிந்து பின்னால் இழுத்து, "தேவா, எதற்காக இங்ஙனம் செய்தீர்" என்று கேட்டார். பின்னர் பாபா தம் உணர்வுக்கு வந்து பதில் அளித்தார். "தொலை தூரத்தில் உள்ள ஏதோ ஓர் இடத்தில் ஒரு கொல்லனின் மனைவி உலைக்களத்தில் இருந்த துருத்தியில் வேலை செய்துகொண்டு இருந்தாள். அப்போது அவளது கணவன், அவளைக் கூப்பிட்டான். அவள் தனது இடுப்பில் குழந்தை இருப்பதை மறந்து அவசரமாக ஓடினாள், அதனால் ஊதுஉலைக்களத்தில் குழந்தை நழுவி விழுந்துவிட்டது. நான் உடனே உலைக்களத்தில் கையைவிட்டு குழந்தையைக் காப்பாறினேன். எனது கரங்கள் வெந்து போனதைப் பற்றி, நான் பொருட்படுத்தவில்லை. குழந்தையின் உயிர் காக்கப்பட்டதை எண்ணி நான் மகிழ்வடைகிறேன்."

குஷ்டரோக அடியவனின் சேவை

மாதவ்ராவ் தேசுபாண்டேயிடமிருந்து பாபாவின் கரங்கள் வெந்துபோனதைக் கேள்விப்பட்ட திரு. நானாஸாஹேப் சாந்தோர்கர், பம்பாயைச் சேர்ந்த புகழ்பெற்ற டாக்டரான பரமானந்த என்பவரை ஆயிண்ட்மெண்ட், லிண்ட் துணி, பாண்டேஜ் துணி உட்பட மருத்துவச் சாமான்களுடன் அழைத்து வந்து, டாக்டர் பரமானந்தை கரத்தைப் பரிசோதிக்கவும், வெந்ததினால் ஏற்பட்ட தீக்காயத்துக்கு சிகிச்சை செய்யவும் பாபாவை வேண்டிக் கொண்டார். ஆனால் பாபாவினால் இது மறுக்கப்பட்டது. அதுமுதற்கொண்டு பாகோஜி சிந்தே என்ற குஷ்டரோகி

அடியவரால், பாபாவுக்குச் சிகிச்சை செய்யப்பட்டு வந்தது. வெந்துபோன இடத்தை நெய் போட்டு நன்றாகத் தேய்த்துவிட்டு ஒரு இலையை அதன் மீது வைத்துக் கட்டி விடுவது அவரது சிகிச்சையாகும். நானாஸாஹேப் பலமுறை பாபாவிடம் அந்தக் கட்டை நீக்கிவிட்டு, டாக்டர் பரமானந்தை காயத்தைச் சோதிக்கவும், சிகிச்சை செய்யவும், குணப்படுத்தவும் (அது விரைவில் குணப்படும் எண்ணத்துடன்) கேட்டுக் கொண்டார். டாக்டர் பரமானந்தும் அதையொப்ப பல வேண்டுகோள் செய்தார். “அல்லா”வே அவரது மருத்துவர் என்று கூறி பாபா மறுத்துவிட்டார். அவரைத் தமது கையைச் சோதிக்க அனுமதிக்க வேயில்லை. டாக்டர் பரமானந்தின் மருந்துகள் சீரடியில் எடுக்கப்படவேயில்லை. ஆனால் டாக்டருக்கு பாபாவின் தரிசனத்தைப் பெறும்படியான நல்ல அதிர்ஷ்டம் இருந்தது. தினந்தோறும் பாகோஜி, அவர் கரத்திற்குச் சிகிச்சை செய்ய அனுமதிக்கப்பட்டார். சில நாட்களுக்குப்பின் கரம் குணப்படுத்தப்பட்டது. அனைவரும் மகிழ்ச்சியுற்றனர். ஏதோ இலேசான வலி இன்னும் இருந்திருக்குமோ இல்லையோ என்பதை நாம் அறியோம். தினந்தோறும் பாகோஜி தனது நியதிப்படி கட்டுகளைத் தளர்த்தி, நெய்யினால் அதை நன்றாக மீண்டும் தேய்த்து, அழுத்திக் கட்டுப் போடுவார். இது ஸாயிபாபாவின் மஹாசமாதிவரை நடைபெற்றது. அவர் ஒரு முழுச் சித்தரானதால் இந்த சிகிச்சை உண்மையில் அவருக்குத் தேவையிருக்க வில்லை. ஆனால் தமது அடியவர் மீதுள்ள அன்பின் காரணத்தால் பாகோஜியினது உபாசனையை (சேவையை) முழுவதுமாகத் தடையின்றி நடத்த அனுமதித்தார். பாபா லெண்டித் தோட்டத்திற்குப் புறப்பட்டபோது பாகோஜி, அவருக்குக் குடை பிடித்து அவருடன் கூடச் சென்றார். துனிக் கருகிலுள்ள கம்பத்தருகில் பாபா அமர்ந்ததும் பாகோஜி, தனது சேவையை ஆரம்பித்தார். பாகோஜி முந்திய ஜென்மத்தில் தீவினையாளர். அவர் குஷ்டரோகத்தால் அவதியுற்றுக் கொண்டிருந்தார். அவரது கைகள் சுருங்கியிருந்தன. அவர் உடம்பு முழுவதும் சீழாகி, மோசமாக நாற்றம் அடித்தது. வெளியில் அவர் துரதிர்ஷ்டசாலியாக இருப்பதைப்போல் தோன்றினாலும், அவர்

மிகவும் அதிர்ஷ்டசாலியாகவும் மகிழ்ச்சியுள்ளவராகவும் இருந்தார். ஏனெனில் அவரே பாபாவின் முதன்மையான சேவகர். பாபாவின் நட்பினால் உண்டாகும் நன்மைகளை அடைந்தார்.

குழந்தை காபர்டேயின் பிளேக் வியாதி

பாபாவின் மற்றொரு வியத்தகு லீலையை இப்போது கூறுகிறேன். அமராவதியைச் சேர்ந்த திரு. தாதாஸாஹேப் காபர்டேயின் மனைவி சீரடியில் தன் இளம் புதல்வனுடன் சில நாட்கள் தங்கியிருந்தாள். அப்போது அவள் புதல்வனுக்கு அதிக காய்ச்சல் வந்து, அது நெறிகட்டி பிளேக்காகப் பெரியதானது. தாயார் பயந்துபோய் மிகவும் மனவேதனையடைந்தாள். பின்பு அமராவதிக்குச் செல்ல நினைத்து, பாபா வழக்கமாக மாலையில் சுற்று வரும்போது, அவர் வாடாவுக்கு (சமாதி மந்திர்) அருகில் வந்து கொண்டிருக்கையில் அவருடைய அனுமதியைப் பெறு வதற்காகப் பக்கத்தில் சென்று நடுங்கும் குரலில் தனது இளம் புத்திரன் பிளேக்கால் பீடிக்கப்பட்டிருப்பதை அவள் அறிவித்தாள். பாபா அவளிடம் அன்பாகவும், மிருதுவாகவும், 'வானம் மேகங்களால் சூழப்பட்டிருக்கிறது, அவைகள் உருகி ஓடிவிடும், எல்லாம் எளிதாகவும், தூயதாகவும் ஆகிவிடும்' என்று கூறினார். இவ்வாறு கூறிக்கொண்டே தமது கஃப்னி உடையை இடுப்புவரை தூக்கி அங்கு பிரசன்னமாயிருந்த அனைவருக்கும் நன்றாகப் பெரிதாக முட்டை அளவிற்குத் தோன்றியிருந்த பிளேக் கட்டிகளைக் காண்பித்து, "பாருங்கள், எனது அடியவர் களுக்காக நான் எங்ஙனம் கஷ்டப்பட வேண்டியிருக்கிறது. அவர்களது கஷ்டங்களெல்லாம் எனதேயாகும்" என்றார். இந்தச் சிறப்பான அசாதாரணச் செயலை (லீலை) மக்கள் கண்ணுற்று, ஞானிகள் தங்கள் அடியவர்களின் துன்பங்களைத் தாங்குகிறார்கள் என்று உறுதியடைந்தனர். ஞானிகளின் உள்ளமோ மெழுகைவிட மிருதுவானது. உள்ளும் புறமும் அது வெண்ணெயைப் போன்று மிருதுவாக இருக்கிறது. எவ்வித லாபம் பெறும் நோக்கமின்றியே அவர்கள் தங்கள் அடியவர் களை நேசிக்கிறார்கள். அவர்களை உண்மை உறவினராயும் எண்ணுகின்றனர்.

பண்டரீபுரத்துக்குச் செல்லுதலும், அங்கு தங்குதலும்

பாபா எவ்வாறு தம் அடியவர்களை நேசித்தார். அவர்களின் ஆர்வங்களையும், எங்ஙனம் எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தார், என்பதைச் சித்தரிக்கும் ஒரு கதையைக் கூறிய பின்னர், இவ்வத்தியாயத்தை முடிக்கிறேன்.

“காந்தேசி”ல் உள்ள நந்துர்பாரின் மம்லத்தார் பாபாவின், பெரும் அடியவர் ஆவார். அவருக்குப் பண்டரீபுரத்துக்கு மாற்ற லாகும் உத்திரவு வந்தது. ஸாயிபாபாவிடம் அவர் கொண்டுள்ள பக்தி பழுத்தது. ஏனெனில், அவருக்குப் பூலோக வைகுண்டம் என்றழைக்கப்படும் பண்டரீபுரத்துக்குப் போய்த் தங்க உத்தரவு கிடைத்திருக்கிறது. நானாஸாஹேப் அவசரமாக வேலையை ஒப்புக் கொள்ள வேண்டிய கட்டாயம் இருந்ததால் அவர் அவ் விடத்திற்கு உடனே ஒருவருக்கும் தெரிவிக்காமலும், எழுதாமலும் புறப்பட்டார். அவர் தனது பண்டரீபுரமான சீர்டிக்கு, ஒரு திடீர் விஜயம் செய்ய விரும்பினார். தமது விட்டோபா (ஸாயிபாபா)வைப் பார்த்து வணக்கம் தெரிவித்துப் பின்னர் புறப்பட எண்ணினார். ஒருவரும், நானாஸாஹேப் சீர்டிக்குப் போவார், என்று கனவுகூடக் காணவில்லை. ஆனால் ஸாயிபாபா இதை அனைத்தையும் அறிவார். ஏனெனில் அவர் கண்கள் எங்கும் வியாபித்திருந்தன (சர்வாந்தர்யாமி). சீர்டியிலிருந்து சில மைல்கள் உள்ள நிம்காங்வை நானாஸாஹேப் அடைந்தபோது சீர்டியில் மசூதியில் ஒரு பரபரப்பு ஏற்பட்டது. பாபா உட்கார்ந்து கொண்டு, மஹால்ஸாபதி, அப்பாசிந்தே, காசிராம் இவர்களுடன் பேசிக் கொண்டிருக்கையில், திடீரென்று பாபா, “நாம் நால்வரும் பஜனை செய்வோம். பண்டரீபுரத்தின் கதவுகள் திறந்திருக்கின்றன. நாம் மகிழ்ச்சியாய்ப் பாடுவோம்” என்றார். அப்போது கோஷ்டியாக அவர்கள் பாடத் தொடங்கினர். அதன் பல்லவி “நான் பண்டரீபுரத்துக்குப் போக வேண்டும். நான் அங்கே தங்க வேண்டும். ஏனெனில் அதுவே எனது பரமாத்மாவின் வீடு”.

பாபா பாடினார். அடியவர்களும் அவரைத் தொடர்ந்து பாடினர். சிறிது நேரத்தில் நானாஸாஹேப் தனது குடும்பத்துடன்

வந்து பாபாவின் முன்னால் வீழ்ந்து பணிந்து அவரைத் தங்களுடன் பண்டரீபுரத்துக்கு வரவும், அங்கு தங்களுடன் தங்கும்படியும் வேண்டிக் கொண்டார். அவ்வேண்டுகோள் பாபாவுக்குத் தேவையிருக்கவில்லை. ஏனெனில் மற்ற அடியவர்கள் நானாஸாஹேப்பிடம் பாபா ஏற்கெனவே பண்டரீ புரத்திற்குப் போவதற்கும், அங்கு தங்குவதற்குமான ஊக்கத்துடனும் இருப்பதாகத் தெரிவித்தனர். இதைக் கேட்டு நானாஸாஹேப் உணர்ச்சிவசப்பட்டார். அவர் காலடியில் வீழ்ந்தார். பிறகு பாபாவின் அனுமதியும், உதி, ஆசீர்வாதங் களையும்பெற்றுக் கொண்டு, நானாஸாஹேப் பண்டரீபுரத்துக்குப் புறப்பட்டார்.

பாபாவின் கதைகளுக்கு ஒரு முடிவில்லை. ஆனால் இங்கு நிறுத்தி, அடுத்த அத்தியாயத்தில் மானிட வாழ்க்கையின் முக்கியத்துவம், பாபாவின் இரந்து வாழும் வாழ்க்கை, பாயஜா பாயியின் சேவை மற்ற கதைகளையும் கூறுகிறேன்.

ஸ்ரீ ஸாயீயைப் பணிக் அனைவர்க்கும் சாந்தி நிலவட்டும்.